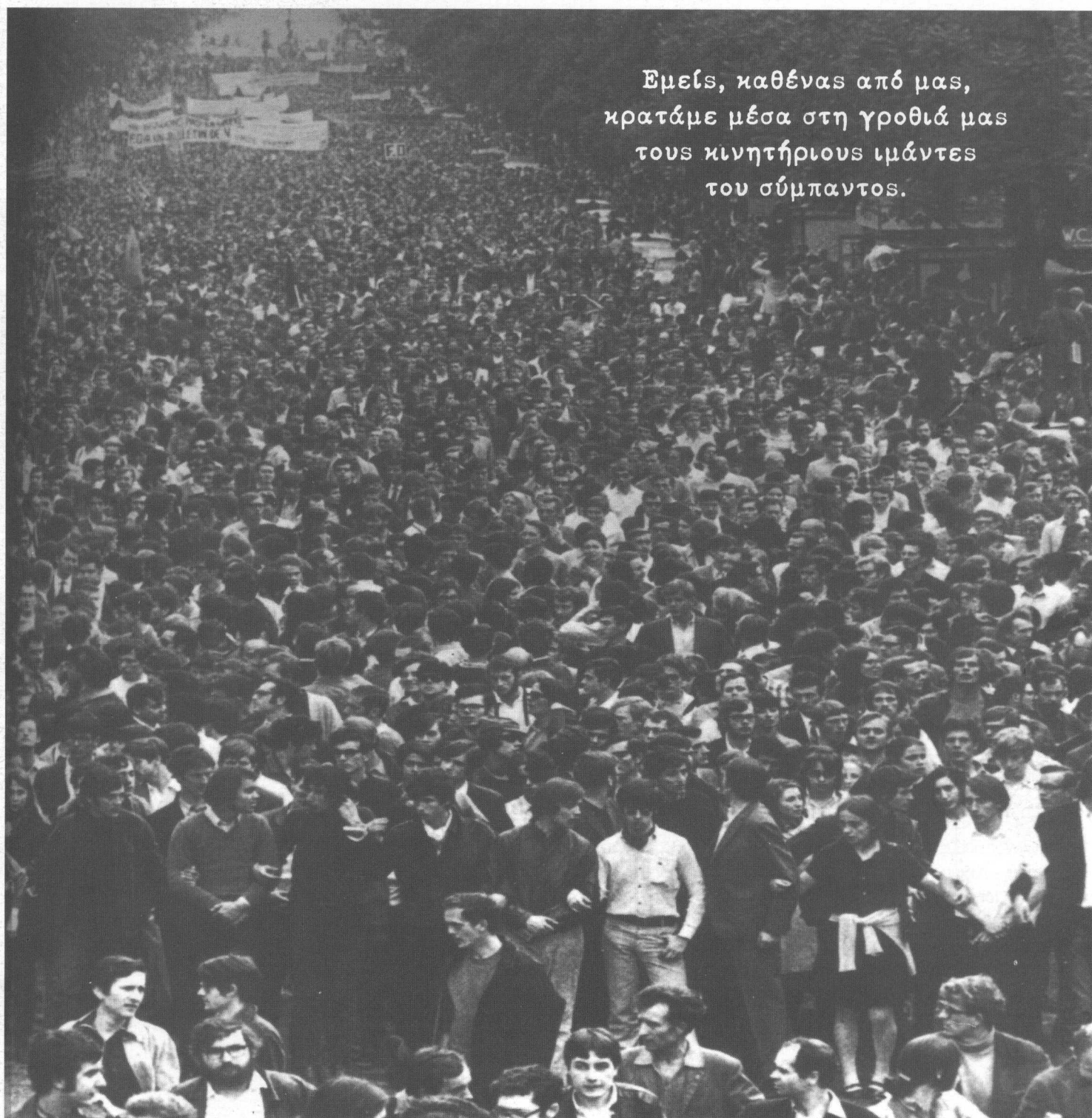

Ο ΤΥΦΛΟΠΟΝΤΙΚΑΣ

μια έκδοση των Ανεξέλεγκτων Προλεταριακών Στοιχείων, τεύχος 1, Μάρτιος 2002

Εμείς, καθένας από μας,
κρατάμε μέσα στη γροθιά μας
τους κινητήριοις ιμάντες
του σύμπαντος.

Ήταν με αφορμή τους ταξικούς αγώνες ολόκληρης της δεκαετίας του '90 που συναντηθήκαμε και γνωριστήκαμε στους δρόμους του αγώνα. Τα μαθητικά του '90 – '91, '94 – '95 και '98 – '99, η ΕΑΣ το '92, οι κινητοποιήσεις των αδιόριστων το '97 – '98, οι δραστηριότητες του αναρχικού χώρου το '93 – '98, ο προλεταριακός διεθνισμός ενάντια στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και τους κάθε είδους εθνικισμούς, οι κινητοποιήσεις ενάντια στον τρομονόμο και το ασφαλιστικό το 2001· όλα αυτά τα γεγονότα, όλες αυτές οι καταστάσεις, μας επηρέασαν βαθιά και στην ουσία μέσα από όλα αυτά σχηματίστηκαν τα «ανεξέλεγκτα προλεταριακά στοιχεία», ο πυρήνας που εκδίδει αυτό το έντυπο.

Τα οδοφράγματα στην Πατησίων, η καθημερινότητά μας, τα διαβάσματά μας, οι έρωτές μας, οι συζητήσεις και οι επαφές μας ήταν για εμάς το σχολείο της επανάστασης. Μέσα από αυτές τις καταστάσεις, τον ενθουσιασμό που συχνά έδινε τη θέση του στην απογοήτευση και το αντίστροφο, μάθαμε να κάνουμε την αυτοκριτική μας και να βγάζουμε συμπεράσματα για την παραπέρα δράση μας, πορευόμενοι πάντα προς την ίδια κατεύθυνση, ενάντια στη μισθωτή εργασία, τη θρησκεία, τις πατρίδες, το Κράτος· αγωνιζόμενοι πάντα για τον κομμουνισμό.

Εκτός από τα «δικά μας» βιώματα, υπάρχει η ιστορία και η πείρα του κι-

ΚΕΙΜΕΝΟ ΑΥΤΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗΣ

νήματος. Το μεγάλο επαναστατικό κύμα που συντάραξε τον πλανήτη από το 1917 έως το 1923, οι αγώνες στις αρχές και τα μέσα της δεκαετίας του '30 που στην ουσία χτυπούσαν τα «λαϊκά» μέτωπα, ο αγώνας του προλεταριάτου στην Ισπανία από τον Ιούλιο του 1936 μέχρι την οριστική συντριβή της επανάστασης το Μάιο του 1937 από τις συνδυασμένες αντεπαναστατικές δυνάμεις των σταλινικών, των φασιστών και των αναρχοσυνδικαλιστών, οι εξεγέρσεις στις «σοσιαλιστικές» χώρες, το «παγκόσμιο '68» και οι αγώνες του '70 και του '80, μας επηρέασαν βαθύτατα.

Το ίδιο μας επηρέασε και η ιστορία του Άγι Στίνα και της ομάδας του, που ήταν οι μόνοι στην Ελλάδα (μαζί με τους ελάχιστους εναπομείναντες αναρχικούς) που στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο κράτησαν γνήσια προλεταριακή – διεθνιστική στάση, ήταν οι μόνοι που κατήγγειλαν τον αντεπαναστατικό – αστικό χαρακτήρα της Εθνικής Αντίστασης και του ΕΑΜ – ΕΛΑΣ και ενώ όλοι έτρεχαν πίσω από τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα, αυτοί –παίζοντας το κεφάλι τους– μιλούσαν για την μετατροπή του ιμπεριαλιστικού πολέμου σε παγκόσμιο εμφύλιο – ταξικό πόλεμο. Πολύ σημαντικά γεγονότα από επαναστατική – προλεταριακή σκοπιά ήταν η απεργία των μεταλλωρύχων στη Σέριφο το 1916, η εργατική εξέγερση το 1936 στη Θεσσαλονίκη και οι αγώνες της δεκαετίας του '20, αλλά και οι εργατικοί αγώνες του '60 – '67, του '72 – '73, του '74 – '77 και βεβαίως της δεκαετίας του '90.

Η ενεργός συμμετοχή μας στους ταξικούς αγώνες καθόρισε και το θεωρητικό «ψάξιμο» μας, οι κυριότερες επιρροές μας είναι ορισμένοι αναρχικοί (όπως ο Μπακούνιν ή ο Μαλατέστα και όχι διάφοροι αναρχίζοντες φιλελεύθεροι), οι αναρχικοί κομμουνιστές (Μοστ, Κροπότκιν, Καφιέρο, Μάχνο κ.ά.), η Κομμουνιστική Λίγκα (στην οποία συμμετείχαν ο Μαρξ και ο Ένγκελς), οι «αριστεροί» κομμουνιστές (περισσότερο της Ολλανδίας και της Γερμανίας –βλ. Πάννεκουκ, Γκόρτερ, Ρύλε κ.ά.– και λιγότερο της Ιταλίας –βλ. Μπορντίγκα), οι «αριστεροί» κομμουνιστές στη Γαλλία τη δεκαετία του '60 (κάποιοι από αυτούς δρουν και σήμερα)

και οι καταστασιακοί.

Ίσως σε αρκετούς, πολλά από αυτά που αναφέραμε μέχρι στιγμής, να μην λένε και πολλά, ίσως να τους είναι ακόμα και παντελώς άγνωστα, αυτός είναι και ο δικός μας ρόλος, να ξαναπιάσουμε το νήμα που (στην Ελλάδα) χάθηκε κάπου στις αρχές του '80. Αυτό όχι γιατί είμαστε κολημένοι με το παρελθόν, αλλά επειδή η θεωρία της επανάστασης είναι πάντα επίκαιρη και το κίνημα χρειάζεται επαναστατική θεωρία, αυτή είναι ο μπουσουλός του, η πυξίδα του. Κάποιοι, ίσως έχουν σχηματίσει την άποψή τους για εμάς, ίσως μας θεωρούν απλά γραφικούς ή απελπιστικά αφελείς και όμως, γραφικοί και αφελείς είναι αυτοί που δεν καταλαβαίνουν πως δεν πάει άλλο με τον καπιταλισμό και η μόνη ρεαλιστική λύση είναι η επανάσταση. Ο «Τυφλοπόντικας» είναι μια προσπάθεια που εντάσσεται στα πλαίσια των ευρύτερων δραστηριοτήτων του επαναστατικού προλεταριακού κινήματος. Ασφαλώς σε αυτή τη μικρή εισαγωγή δεν μπορούμε να αναφερθούμε πιο εκτεταμένα στην τάση που ανήκουμε, όμως αυτό φιλοδοξεί να κάνει αυτό το έντυπο.

Ο «Τυφλοπόντικας» θα περιλαμβάνει «δικά μας» κείμενα, αλλά και κείμενα από το παγκόσμιο επαναστατικό κίνημα. Δίπλα στις αναλύσεις και τα πιο θεωρητικά κείμενά μας θα δημοσιεύονται μεταφρασμένα κείμενα από διάφορες περιόδους του επαναστατικού κινήματος. Τα κείμενα που κατά καιρούς θα δημοσιεύονται θα διαπραγματεύονται διάφορα θέματα, οι θεματικοί άξονες στους οποίους μπορεί να κινηθεί μια τέτοια προσπάθεια είναι άπειροι, άλλωστε η ίδια η επανάσταση δεν είναι μόνο η υπόθεση της καταστροφής του Κράτους, είναι ο αγώνας για τη ζωή.

Παρόλο που σκοπεύουμε να δημοσιεύσουμε αρκετά μεταφρασμένα κείμενα αυτό δεν σημαίνει πως επιδιώκουμε να γίνουμε ένας φιλολογικός κύκλος, αν συμβεί κάτι τέτοιο τότε σίγουρα έχουμε αποτύχει. Και εξηγούμε: αυτή η έκδοση δεν επιθυμεί να παρουσιάσει μόνο κάποια κείμενα που δεν έχουν εκδοθεί ποτέ στα ελληνικά (αυτό θα μπορούσε κάλλιστα να γίνει από έναν κύκλο με φιλολογικά –και μόνο– ενδιαφέροντα), ο «Τυφλοπόντικας» προωθεί –στο μέτρο των δυνατοτήτων του βέβαια– την κομμουνιστική προοπτική μέσα στην ταξική πάλη του προλεταριάτου, άρα είναι ένα εργαλείο για την οργάνωση του κινήματος (μη φοβάστε δεν την έχουμε ψωνίσει), τουλάχιστον προς αυτήν την κατεύθυνση θέλουμε να συμβάλουμε.

Για αυτό το λόγο δεν σκοπεύουμε να κυκλοφορούμε πληροφορίες και ειδήσεις για αγώνες που λαμβάνουν χώρα κάπου στον κόσμο χωρίς να υπάρχει μια κριτική, χωρίς να βγαίνουν κάποια συμπεράσματα. Δε θεωρούμε πως οι πληροφορίες είναι κάτι το «ουδέτερο», αυτό είναι ένα ιδεολόγημα της αστικής τάξης (μην ξεχνάμε πως η αστική τάξη προσπαθεί συνεχώς να μας πείσει πως στην κοινωνία της όλα είναι ουδέτερα, όπως π.χ. η τέχνη, το Κράτος κτλ). Αλλά στην πραγματικότητα, στην κοινωνία της πάλης των τάξεων τίποτα δεν είναι ουδέτερο.

Δεν αναγνωρίζουμε κανέναν είδους «δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας», τα κείμενα του επαναστατικού κινήματος δεν ανήκουν στους επαναστάτες συγγραφείς και διανοούμενους, ανήκουν στην τάξη μας που οργανώνεται και αγωνίζεται για τον κομμουνισμό. Δεν μπορεί να υπάρχει copyright εφόσον τα κείμενα δεν είναι δικά μας, στην ουσία είναι οι καταγραμμένες εμπειρίες της ταξικής πάλης του προλεταριάτου.

**Ένα φάντασμα πλανιέται πάνω από τον καπιταλισμό,
είναι ο αγώνας του προλεταριάτου για τον κομμουνισμό.**

Το κείμενο που ακολουθεί δεν είναι το «μανιφέστο» μας, η «ιδρυτική διακήρυξη» μας, είναι όμως κάποιες θέσεις για μια πρώτη επαφή με αυτά που προσβέβουμε. Αυτές οι θέσεις δεν είναι μια βίβλος, αναγνωρίζουμε πως είναι ανολοκλήρωτες και αυτό είναι λογικό εφόσον αντικατοπτρίζουν το σημερινό –σχεδόν εμβρυακό– επίπεδο στο οποίο βρίσκεται η ομάδα μας. Ασφαλώς όσα γράφονται εδώ δεν είναι η πρώτη φορά που εμφανίζονται, οι σύντροφοι (όταν λέμε οι σύντροφοι, οι επαναστάτες κτλ, ασφαλώς συμπεριλαμβάνουμε και τις συντρόφισσες, δυστυχώς στην ελληνική γλώσσα δεν υπάρχει ένα μόνο άρθρο όπως στην αγγλική, οπότε προς αποφυγή παρεξηγήσεων όταν αναφέρουμε τη λέξη σύντροφος δεν το κάνουμε με την αρσενική έννοια του όρου, αλλά με την έννοια του ατόμου που μπορεί να είναι γένους θηλυκού ή αρσενικού) που έχουν διαβάσει κάποια κείμενα του επαναστατικού κινήματος θα βρουν φράσεις ή και ολόκληρα αποσπάσματα από κάποια «κλασσικά» κείμενα. Αυτό δεν το αρνιόμαστε και δεν το κρύβουμε, άλλωστε δεν υπάρχει κανενός είδους *copyright* στα επαναστατικά κείμενα και αν έχουμε «οικειοποιηθεί» κάποια αποσπάσματα αυτό δε γίνεται επειδή δεν έχουμε εμπιστοσύνη στον τρόπο που γράφουμε ή επειδή θέλουμε να επιδείξουμε τις θεωρητικές γνώσεις μας, αλλά με αυτό τον τρόπο δείχνουμε τη συνέχεια που υπάρχει στο επαναστατικό κίνημα από το ξεκίνημά του μέχρι και σήμερα.

1.

Ο κομμουνισμός σαν κίνημα δεν εμφανίζεται με την επικράτηση του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής, αλλά με την εμφάνιση των πρώτων ταξικών κοινωνιών. Υπό τον καπιταλισμό αποκτάει πιο συγκεκριμένη μορφή, είναι το κίνημα ενάντια στον καπιταλισμό. Ταυτόχρονα, είναι η θεωρία της αυτοοργάνωσης, της απελευθέρωσης (από τα δεσμά της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης) και ταυτόχρονα της αυτοκατάργησης του προλεταριάτου με τελικό σκοπό την πραγμάτωση της Παγκόσμιας Ανθρώπινης Κοινότητας.

2.

Ο κομμουνισμός δεν είναι το πρόγραμμα κάποιου κόμματος ή οργάνωσης, δεν είναι η ιδεολογία ορισμένων ομάδων είναι το ιστορικό και πραγματικό κίνημα που αγωνίζεται για την ανατροπή των ταξικών κοινωνιών και την καταστροφή του κόσμου της μισθωτής εργασίας, της ανταλλαγής, του Κράτους.

3.

Το κομμουνιστικό κίνημα ιστορικά εμφανίζεται αρκετά συχνά και είναι προϊόν της ταξικής κοινωνίας. Το κίνημα των σκλάβων με ηγέτη τον Σπάρτακο, κάποιες «θρησκευτικές αιρέσεις» στο Μεσαίωνα και πιο πριν, οι εξεγέρσεις των χωρικών το 16ο αιώνα, οι «Λυσασμένοι» και οι «Αβράκωτοι» στη Μεγάλη Γαλλική Επανάσταση του 1789... είναι κάποιες στιγμές του κομμουνιστικού κινήματος.

4.

Ο καπιταλισμός διαφέρει από όλες τις προηγούμενες ταξικές κοινωνίες διότι απλοποιεί τις ταξικές αντιθέσεις και οξύνει τις ταξικές διαφορές. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα να εμφανίζονται στην ουσία δύο τάξεις: η αστική τάξη και το προλεταριάτο. Αυτή η διάκριση παρόλο που υπάρχει, δεν είναι πάντα ξεκάθαρη εξαιτίας των μηχανισμών ιδεολογίας, και όχι μόνο, της αστικής τάξης. Όμως υπάρχουν περίοδοι, π.χ. ύφεση της οικονομίας, πόλεμος κτλ, που υπάρχει έντονη ταξική πόλωση και τότε η κοινωνία χωρίζεται αναγκαστικά σε δύο στρατόπεδα.

5.

Το προλεταριάτο είναι προϊόν του καπιταλισμού και ταυτόχρονα είναι η δυναμική που θα τον καταστρέψει. Είναι μια εν δυνάμει επαναστατική τάξη και αυτό προκύπτει από τη θέση του στην ιστορική παραγωγική διαδικασία. Οι προλετάριοι κρατάνε μέσα στη γροθιά τους τους κινητήριους ιμάντες του σύμπαντος. Το προλεταριάτο είναι επαναστατικό ή δεν είναι τίποτα. Αυτό είναι κάτι που συμβαίνει μέσα στην ιστορία: είναι επαναστατικό όταν δρα και αγωνίζεται σαν τάξη ενάντια στην εκμετάλλευση και την καταπίεση που υφίσταται από τη δικτατορία του καπιταλισμού, ενώ δεν είναι επαναστατικό όταν δε δρα σαν αυτόνομη τάξη, όταν οι προλετάριοι σκέφτονται σαν ατομοποιημένοι πολίτες του Κράτους. Ο καπιταλισμός είναι αυτός που δημιούργησε το προλεταριάτο, αυτός είναι που δημιουργεί και τις προϋποθέσεις για τη δική του ολοκληρωτική καταστροφή.

6.

Μέχρι και σήμερα ποτέ δεν υπήρξε κομμουνισμός ή αναρχία, μπορεί να έγιναν κάποιες προσπάθειες (βλ. επανάσταση στο Μεξικό στις αρχές του 20ου αιώνα ή στη Ρωσία και τη Γερμανία το 1917 – 21, Μαχνοβσίνα, προλεταριακή εξέγερση στην Κίνα το 1926, κομμούνες στην Ισπανία το 1936...), αλλά η επανάσταση ηττήθηκε. Η Κούβα, η Ένωση Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών, το πρώην «σοσιαλιστικό» μπλοκ, η Κίνα... ουδέποτε είχαν κομμουνισμό. Όπου υπάρχει μισθωτή εργασία υπάρχει και κεφάλαιο. Ο κομ-

μουνισμός άλλωστε θα επικρατήσει σε παγκόσμιο επίπεδο ή θα ηττηθεί και θα γυρίσουμε στον καπιταλισμό.

7.

Ο αντικειμενικός σκοπός της δράσης του κομμουνιστικού κινήματος είναι η καταστροφή του καπιταλιστικού συστήματος, της δικτατορίας της αξίας. Αυτό μπορεί να επιτευχθεί με την οργάνωση του προλεταριάτου σε αυτόνομη τάξη. Η οργάνωση αυτή θα είναι προϊόν των ιστορικών αναγκών και εμπειριών της τάξης μας, συνεπώς δε θα βασίζεται στο δημοκρατικό συγκεντρωτισμό (το λενινιστικό μοντέλο δεν είναι τίποτα περισσότερο από τη δήθεν ριζοσπαστικοποίηση του μοντέλου οργάνωσης της σοσιαλδημοκρατίας), ούτε όμως θα είναι και δημοκρατική – φεντεραλιστική (η αποτυχία της προλεταριακής επανάστασης στη Γερμανία το 1918 - 21 οφείλεται και στην αποτυχία αυτού του οργανωτικού μοντέλου), διότι, ιστορικά, και τα δύο αυτά μοντέλα συνέβαλαν στην επιβίωση του καπιταλισμού.

8.

Ο αγώνας του προλεταριάτου ενάντια στην καπιταλιστική εκμετάλλευση περιλαμβάνει διάφορες μορφές δράσης: από την αυτοοργάνωση των προλετάρων στους χώρους εργασίας με σκοπό την βελτίωση των συνθηκών επιβίωσής τους έως τον σχηματισμό των αυτόνομων ταξικών οργάνων τους και από το σαμποτάζ στους χώρους εργασίας έως πιο βίαιες μορφές αγώνα. Δεν είμαστε βίαιοι ή μη-βίαιοι, το προλεταριάτο δεν έχει το προνόμιο να σκέφτεται έτσι. Η βία είναι ένα μέσο που οι προλετάριοι χρησιμοποιούν ενάντια στη βία του Κράτους. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει πως δεν υπάρχουν και άλλα μέσα που χρησιμοποιούνται στην ταξική πάλη, είναι καθαρά ζήτημα συνθηκών και φαντασίας.

9.

Η ιδέα πως η καπιταλιστική εκμετάλλευση του προλεταριάτου μπορεί να μειώνεται βαθμιαία και ύστερα να εξαλειφθεί από την νομοθετική και ρεφορμιστική δράση των υπάρχουσων πολιτικών οργανώσεων, αποτελεί υπεράσπιση της εκμετάλλευσης και των προνομίων της αστικής τάξης. Η αστική τάξη μπορεί όταν αναγκαστεί εξαιτίας των περιστάσεων (βλ. προλεταριακοί αγώνες) να προσποιηθεί ότι εγκαταλείπει ένα μέρος των προνομίων της με σκοπό να προσπαθήσει να κατευνάσει την οργή των προλεταριακών μαζών και να εκτρέψει τις επαναστατικές προσπάθειες τους ενάντια στις βάσεις του καπιταλιστικού συστήματος. Το επαναστατικό προλεταριάτο είναι αναγκασμένο να αγωνιστεί ενάντια σε όλες τις αστικές οργανώσεις (κόμματα, συνδικάτα κτλ).

10.

Ο αγώνας για την Παγκόσμια Ανθρώπινη Κοινότητα είναι και αγώνας ενάντια στο συνδικαλισμό. Οι επαγγελματικές οικονομικές οργανώσεις και τα κλαδικά σωματεία δεν μπορούν να συνεισφέρουν προς την κατεύθυνση της προλεταριακής επανάστασης. Οι οργανώσεις αυτές, συνειδητά ή όχι, είναι αντεπαναστατικές αφού η κύρια λειτουργία τους είναι η διαπραγμάτευση της εργατικής δύναμης των προλετάρων και η καταστολή των ταξικών αγώνων. Επίσης διατηρούν το διαχωρισμό ανάμεσα στη βάση και τους συνδικαλιστές ηγέτες. Στην πραγματικότητα είναι και δρουν ενάντια στην τάξη μας αφού εμποδίζουν κάθε προσπάθεια του προλεταριάτου να οργανωθεί ως αυτόνομη τάξη. Ο συνδικαλισμός είναι «δικαίωμα» που παραχωρεί το κεφάλαιο στους προλετάρους για να τους αποτρέψει από το να οργανωθούν πάνω στη βάση των κοινών ταξικών συμφερόντων τους. Το ίδιο εχθρικά αντιμετωπίζουμε τις όποιες προσπάθειες για τη δημιουργία «επαναστατικών» συνδικάτων. Η ιστορία έχει δείξει πως ο ρόλος αυτών των «επαναστατικών» συνδικάτων είναι να αποστειρώνουν τους αγώνες του προλεταριάτου από οποιαδήποτε ανατρεπτική προοπτική (βλ. τη SAC στη Σουηδία ή την CNT στην Ισπανία).

11.

Ένα άλλο ανοικτό μέτωπο είναι αυτό με τη σοσιαλδημοκρατία, δεν αναφερόμαστε μόνο στην τυπική μορφή που παίρνει μέσα από τα «κομμουνιστικά» και «σοσιαλιστικά» κόμματα αλλά κυρίως στην ιστορική έννοια της σοσιαλδημοκρατίας που περιλαμβάνει όλες τις μορφές που έχει πάρει μέχρι σήμερα. Αρχικά οφείλουμε να κατανοήσουμε τι είναι η σοσιαλδημοκρατία. Η σοσιαλδημοκρατία συγκροτήθηκε από την αντεπανάσταση που ακολούθησε αμέσως μετά την συντριβή της Παρισινής Κομμούνας και την ήττα του ευρύτερου προλεταριακού κινήματος της εποχής. Πήρε μορφή μέσα στην Β' Διεθνή, αλλά έχει ακόμα μεγαλύτερη διάσταση, αναφέρεται στο ιστορικό κόμμα της αντεπανάστασης, είναι η οργάνωση στην οποία το κεφάλαιο εντάσσει τους εργάτες στο όνομα του «σοσιαλισμού». Η κύρια λειτουργία της –αυτό είναι πολύ εύκολο να γίνει κατανοητό αρκεί να ανατρέξει κάποιος στην ιστορία της– είναι ο έλεγχος των προλετάρων, τους οποίους αντιμετωπίζει σαν οικονομική – κοινωνιολογική κατηγορία (οι «εργάτες», αυτοί «που εργάζονται», ανεξάρτητα αν αυτοί αγωνίζονται ή όχι ενάντια στη μισθωτή εργασία). Αυτό το κατάφερε οργανώνοντας ολόκληρη την ζωή των εργατών (συνδικάτα, πολιτιστικές ομάδες, πανεπιστήμια κτλ) με αποτέλεσμα να μπορεί να καναλιζάρει την οργή τους μετατρέποντάς την σε αιτήματα για μεταρρυθμίσεις. Όλες εκείνες οι δυνάμεις –ανεξαρτήτως της ταμπέλας και της σημαίας τους– που έχουν ένα ρεφορμιστικό πρόγραμμα αποτελούν το ιστορικό κόμμα της σοσιαλδημοκρατίας. Όλες αυτές οι δυνάμεις

που κινητοποιούν το προλεταριάτο στο όνομα του «σοσιαλισμού» θα βρουν το επαναστατικό κίνημα μπροστά τους.

12.

Το έθνος υπάρχει σαν αποτέλεσμα του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής. Το έθνος και ο εθνικισμός, η διάκριση μεταξύ μαύρου και λευκού, άντρα και γυναίκας, έλληνα και τούρκου..., εκφράζει τις ανάγκες της καπιταλιστικής κοινωνίας, η ύπαρξή τους δεν οφείλεται σε περίεργα σχέδια των καπιταλιστών, δεν οφείλεται σε μια καπιταλιστική συννομωσία. Ο πατριωτισμός είναι ένα χαρακτηριστικό της αστικής τάξης. Η αστική τάξη είναι αυτή που επιβάλλει στο προλεταριάτο σύνορα και εθνικούς διαχωρισμούς. Αυτοί οι τεχνητοί εθνικοί διαχωρισμοί συμβάλλουν στην καλύτερη, αποτελεσματικότερη αστυνόμευση του προλεταριάτου. Ας μην ξεχνάμε πως οι προλετάριοι δεν έχουν πατρίδα, δεν μπορούμε να τους πάρουμε αυτό που δεν έχουν. Η απάντηση της τάξης μας στον εθνικισμό δεν μπορεί παρά να είναι η συνεχής διεθνιστική δράση.

13.

Επίσης αρνούμαστε τη συνεργασία με άλλες «εργατικές» τάσεις για τη δημιουργία «αντιιμπεριαλιστικών» ή «λαϊκών» μετώπων, εφόσον αυτές οι τάσεις στην πράξη διαχωρίζουν τη θέση τους από το επαναστατικό πρόγραμμα (βλ. τις οργανώσεις της FAI και της CNT στην διάρκεια της προλεταριακής επανάστασης του 1936-39 στην Ισπανία). Δεν είμαστε αντιιμπεριαλιστές ή αντιφασίστες, οι αγώνες που δίνονται στο όνομα του αντιιμπεριαλισμού ή του αντιφασισμού είναι αγώνες που δίνονται στο όνομα του κεφαλαίου, προσφέρουν υποστήριξη στην μια ή στην άλλη φράξια του κεφαλαίου. Τα «λαϊκά» μέτωπα ήταν και είναι η συνεργασία του προλεταριάτου με αστικές δυνάμεις, με ξεκάθαρα αστικό πρόγραμμα, ήταν και είναι η κυριαρχία της αντεπανάστασης.

14.

Οφείλουμε να διευκρινίσουμε πως δε θεωρούμε τη φαγωμάρα επαναστατών σοσιαλιστών (μαρξιστών ή μη) και αναρχικών κάτι το δημιουργικό. Αναμφίβολα υπάρχουν διαφορές ανάμεσα σε αυτές τις δύο τάσεις, όμως αυτό που έχει αξία δεν είναι να ψάχνουμε και να τονίζουμε αυτές τις διαφορές, σημασία έχει η σύνθεση. Δεν ανήκουμε στην άγια οικογένεια του μαρξισμού ή σε αυτή του αναρχισμού, οι επαναστάτες οφείλουν να αγωνίζονται έξω από και ενάντια σε αυτές τις άγιες οικογένειες, που αφενός λειτουργούν ανταγωνιστικά μεταξύ τους και αφετέρου αποτελούν τροχοπέδη στον επαναστατικό αγώνα (εφόσον απορρίπτουν με θρησκευτικό φανατισμό κάθε τι που δεν έχουν πει οι «άγιοι πατέρες» τους). Κάποιοι σύντροφοι είχαν γράψει: «Μέσα στο κομμουνιστικό κίνημα πάντα υπήρχε η συζήτηση πάνω στον Μαρξ και τον μαρξισμό, πως αντιλαμβανόμαστε το έργο του Μαρξ και ποιος ο ρόλος και η θέση του Μαρξ μέσα στο κίνημα. Συμφωνούμε με την άποψη κάποιων συντρόφων που λένε πως είναι ο καπιταλισμός που περιγράφει το έργο του Μαρξ σαν την αρχή και το τέλος της κομμουνιστικής θεωρίας, σαν τον Κολοφώνα της κομμουνιστικής εξέλιξης, και τον Μαρξ σαν Θεό της εργατικής τάξης. Ο κομμουνισμός είναι ένα διαλεκτικό και κοινωνικό κίνημα και δεν άρχισε από τον, ούτε σταμάτησε στον, Μαρξ. Είναι ένα κίνημα που σκάβει το λάκκο στη λατρεία ειδώλων. Το κομμουνιστικό κίνημα όπως και η ταξική πάλη υπήρχαν πολύ πριν εμφανιστεί ο Μαρξ». Από την άλλη, δεν είμαστε σύμφωνοι και με τον φανατισμό των περισσότερων αναρχικών ενάντια σε ότι έγραψε ο Μαρξ μόνο και μόνο επειδή τα έγραψε αυτός. Αυτοί οι ηλίθιοι ανταγωνισμοί δεν είναι απλά ανώφελοι, εμποδίζουν κάθε επαναστατική διαδικασία και διασπούν τον επαναστατικό αγώνα.

15.

Εδώ τίθεται το ζήτημα για το ποιος είναι ο ρόλος των επαναστατικών μειοψηφιών. Χρέος των επαναστατικών μειοψηφιών, των οργανωμένων επαναστατικών ομάδων, είναι να κρατούν την ιστορική μνήμη ζωντανή. Οι επαναστάτες οφείλουν να δίνουν σημασία στα διδάγματα της ιστορίας του προλεταριακού κινήματος για να μην επαναλαμβάνονται τα ίδια λάθη, και γιατί ο εχθρός που μπορεί να εμφανίζεται ως εκσυγχρονισμένος ή μεταμοντέρνος μπορεί να είναι τόσο παλιός όσο και η σοσιαλδημοκρατία. Η γνώση της ιστορίας της τάξης μας είναι δύναμη. Από την άλλη, οι επαναστάτες οφείλουν στις σημερινές συνθήκες να αποδεικνύουν την ανεπάρκεια και τον πρόσκαιρο χαρακτήρα όλων των βελτιώσεων που μπορούν να αποσπαστούν μέσα στο καπιταλιστικό καθεστώς και να κατευθύνουν τον αγώνα προς ολοένα και περισσότερο ριζοσπαστικές λύσεις.

16.

Τα «ανεξέλεγκτα προλεταριακά στοιχεία» δεν αποτελούν σε καμία περίπτωση το επαναστατικό κίνημα, ούτε μπορεί η δράση τους να υποκαταστήσει τις ανατρεπτικές δραστηριότητες του προλεταριάτου, είναι απλά μια τάση μέσα σε αυτό. Πιο συγκεκριμένα αποτελούμε ένα επεισόδιο στην ιστορία του κινήματος ενάντια στον καπιταλισμό, μια πολύ μικρή στιγμή στην ιστορία του κινήματος του προλεταριάτου για τον κομμουνισμό.

17.

Η μόνη δύναμη που μπορεί να εγγυηθεί την επικράτηση της κομμουνιστικής επανάστασης είναι το ένοπλο προλεταριάτο.

Οι προλετάριοι στην Αργεντινή στέλνουν τις ευχές τους για έναν καλύτερο κόσμο στους προλετάριους όλων των χωρών!!!

Κάποιοι εξεπλάγησαν, κάποιοι άλλοι έσπευσαν να μιλήσουν για μια εξέγερση των «κολασμένων του τρίτου κόσμου», κάποιοι τρομοκρατήθηκαν που η ιστορία δεν έφτασε στο τέλος της όπως προέβλεψαν το 1989, ενώ κάποιοι άλλοι πιο ρεαλιστές πίστευαν πως αυτή η εξέγερση ήταν καθαρά ζήτημα χρόνου. Για όσους παρακολουθούν τι συμβαίνει τα τελευταία χρόνια στην Αργεντινή, αλλά και στην ευρύτερη περιοχή της Λατινικής Αμερικής η προλεταριακή εξέγερση στην Αργεντινή δεν είναι κάτι το περίεργο, κάτι το εντελώς απρόσμενο. Ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια αρκετές διαδηλώσεις και απεργίες συχνά καταλήγουν σε συγκρούσεις με τις δυνάμεις του Κράτους, σε καταστροφές δημοσίων κτιρίων και σε μαζικές απαλλοτριώσεις πολυκαταστημάτων. Υπάρχει ένα υψηλό επίπεδο ταξικής συνείδησης ανάμεσα στους προλετάριους και αυτό εκφράζεται συχνά στο δρόμο.

Κάθε προλεταριακή εξέγερση είναι μια στιγμή ζωής, μια στιγμή ζωής ενάντια στην επιβίωση που μας επιβάλλει το κεφάλαιο και το Κράτος του. Οι προλετάριοι όταν εξεγείρονται λεηλατούν, καίνε, καταστρέφουν, απαλλοτριώνουν, σκοτώνουν... αλλά πάνω από όλα ζούνε, για αυτό και είναι χαρούμενοι. Έτσι έγινε και στην Αλβανία, προτού επικρατήσουν οι παρα-κρατικές συμμορίες. Και αυτό το συναίσθημα, του να ζεις δηλαδή, δεν μπορούν να το σταματήσουν ούτε οι σφαίρες των προστάτων της ατομικής ιδιοκτησίας, του εμπορεύματος και του Κράτους.

Οι επαναστάτες δε θα βγάλουν επικήδειους λόγους για τους δεκάδες νεκρούς της εξέγερσης. Αυτό το αφήνουν στους ανθρωπιστές και τους δημοκράτες. Τα ταξικά αδέρφια μας που σκοτώθηκαν σε αυτή τη σημαντική ταξική μάχη δεν ήταν θύματα, ήταν ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΙ. Και αυτό είναι εντελώς διαφορετικό. Δεν κλείστηκαν στις εκκλησίες για να προσευχηθούν για ένα καλύτερο αύριο, δεν εναπόθεσαν τις ελπίδες τους για έναν καλύτερο κόσμο στους συνδικαλιστικούς και κομματικούς «σωτήρες». Έστησαν οδοφράγματα, απαλλοτρίωσαν καταστήματα, έκαψαν δημόσια κτίρια, συγκρούστηκαν με τις δυνάμεις καταστολής, μα πάνω από όλα έφτυσαν το παραχωρημένο από την αστική τάξη «δικαίωμα στην επιβίωση» και αγωνίστηκαν για την ίδια τη ζωή. Δεν ήταν οι χαπακωμένοι ήρωες των στρατών τους, ήταν εξεγερμένοι προλετάριοι και αυτό κανένα Κράτος δε θα τους το συγχωρέσει ποτέ.

Αν κάτι έχει αξία πέρα από τα γεγονότα και τις εμπειρίες που αποκτώνται από τόσο σημαντικούς αγώνες είναι να γίνεται και μια δημιουργική κριτική για να εντοπίζονται τα όρια και οι αδυναμίες τους. Αυτή η εξέγερση, όπως και η εξέγερση το 1997 στην Αλβανία ή το 1998 στην Ινδονησία (για τους κονδυλοφόρους του κεφαλαίου και οι δύο αυτές εξεγέρσεις δείχνουν απλά την αγανάκτηση του «τρίτου κόσμου» και σε καμία περίπτωση δεν μπορούν να συσχετιστούν με την επαναστατική διαδικασία) είναι προλεταριακές εξεγέρσεις νέου τύπου. Τι εννοούμε με αυτό; Είναι εξεγέρσεις που ενώ φθάνουν ακόμα και στην κατάλυση του Κράτους, δεν το καταστρέφουν και δε δημιουργούν σε επίπεδο εξουσίας τα ταξικά όργανα του προλεταριάτου (όπως γινόταν στις εξεγέρσεις του παρελθόντος, π.χ. βλέπε το 1956 στην Ουγγαρία που οι προλετάριοι δημιούργησαν τα εργατικά συμβούλια), επίσης δεν τίθεται ζήτημα καταστροφής του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής και αντικατάστασής του με τον κομμουνισμό. Συνέπεια αυτού του αυθόρμητου – χύμα είναι να μην αφήνει χώρο στην αυτοοργάνωση και στην ουσία να καταστέλλεται πιο εύκολα η εξέγερση ή να αφομοιώνεται από τις οργανώσεις των ρεφορμιστών. Η έλλειψη οργάνωσης οδηγεί στην αδυναμία συντονισμού των επαναστατικών ενεργειών του προλεταριάτου και στην ανικανότητά του να δημιουργήσει συνδέσμους με τους προλετάριους των άλλων χωρών με σκοπό την εξάπλωση της εξέγερσης. Αυτά που αναφέρουμε εδώ –εντελώς περιληπτικά– είναι οι πιο σημαντικές αδυναμίες που εμφανίζονται τόσο στην Αργεντινή όσο και σε όλες τις εξεγέρσεις της τελευταίας δεκαετίας τουλάχιστον –αλλού σε μεγαλύτερο και αλλού σε μικρότερο βαθμό.

Ο μόνος τρόπος για να «τιμήσουμε» τα σκοτωμένα αδέρφια μας και να δείξουμε την αλληλεγγύη μας στην εξέγερση των προλετάρων στην Αργεντινή είναι να εντεινουμε εδώ, στο ελληνικό Κράτος, τον ταξικό πόλεμο.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΜΠΕΡΔΕΥΕΣΤΕ ΜΕ ΤΑ ΕΥΡΩ...
ΟΙ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΕΣ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ ΣΑΣ
ΔΙΝΟΥΝ ΤΗ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΤΑ
ΨΩΝΙΑ ΣΑΣ ΧΩΡΙΣ ΜΕΤΡΗΤΑ.
ΤΑΞΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ-ΤΑ ΕΧΕΙ ΟΛΑ ΚΑΙ
ΣΥΜΦΕΡΕΙ!!!

Κάπου στα μέσα Μαΐου 2001, και ενώ οι κινητοποιήσεις ενάντια στην ασφαλιστική μεταρρύθμιση έμπαιναν σιγά – σιγά στο ψυγείο όπως και τα μέτρα που είχε εξαγγείλει η κυβέρνηση, κυκλοφορήσαμε την παρακάτω προκήρυξη. Οι κινητοποιήσεις ενάντια στα νέα ασφαλιστικά μέτρα ήταν πρωτόγνωρη εμπειρία για πολλούς συντρόφους και αυτό εξαιτίας του μεγάλου αριθμού των απεργών και διαδηλωτών. Από την άλλη, οι συνδικαλιστές έκαναν ότι μπορούσαν για να συγκρατήσουν αυτό το ποτάμι και τα κατάφεραν. Όμως η προκήρυξη παραμένει επίκαιρη –για αυτό το λόγο τη δημοσιεύουμε και πάλι– καθώς η κυβέρνηση μετά από διαπραγματεύσεις με τους συνδικαλιστές ετοιμάζεται να ξαναβγάλει στη φόρα την μεταρρύθμιση του ασφαλιστικού. Για να δούμε όμως ποια θα είναι η απάντηση του προλεταριάτου...

Στην προκήρυξη υπογράψαμε ως «Κομμουνιστική Εργατική Ομάδα»· αυτό έγινε κυρίως για να δείξουμε την καταγωγή μας. Τόνομα προέρχεται στην ουσία από την ιστορική «γερμανο-ολλανδική κομμουνιστική αριστερά» και όχι από τίποτα λενινιστικά και μαοϊκά α-πολιτώματα. Επίσης θέλαμε να δείξουμε τη συνέχεια που υπάρχει από τους συντρόφους μας τότε μέχρι εμάς σήμερα. Αργότερα κα-ταλήξαμε στο όνομα που έχουμε σήμερα.

ΟΣΟΙ ΚΥΝΗΓΑΝΕ ΤΑ ΛΙΓΑ ΧΑΝΟΥΝ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΛΛΑ!!!

Προλετάριοι!

Τα νέα ασφαλιστικά μέτρα, που εντάσσονται στο γενικότερο σχέδιο του Κεφαλαίου και του κράτους του για αναδιάρθρωση των εργασιακών σχέσεων, στρέφονται ξεκάθαρα ενάντια στην τάξη μας, όπως και κάθε νόμος της δημοκρατίας τους.

Οι καπιταλιστές θέλουν να δουλεύουμε μέχρι τα 65 (αν γινόταν θα μας έβαζαν να δουλεύουμε μέχρι τα 100) και οι συνδικαλιστές απαντάνε πως τα όρια συνταξιοδότησης δεν πρέπει να αλλάξουν, αλλά ποια πρέπει να είναι η δική μας απάντηση, μπορούμε να μει-νουμε με σταυρωμένα τα χέρια;

Το θέμα δεν είναι τόσο απλό όσο θέλουν να το παρουσιάσουν η αστική τάξη και οι εκπρόσωποί της (βλ. συνδικαλιστές), δηλαδή, αν θα παίρνουμε σύνταξη στα 60 ή στα 65, υπάρχει κανένας που να πιστεύει πως φθάνουν οι συντάξεις για να επιβιώσουμε; Ή για να το πά-με λίγο πιο πέρα, φθάνουν οι μισθοί που παίρνουμε για τα προς το ζην; Αυτά τα ζητήματα δεν είναι προβλήματα λογιστικής, πίσω α-πό αυτά κρύβεται ένα βαθύτερο νόημα: μπορούμε να ανεχόμαστε την καπιταλιστική μίζερη καθημερινότητα ή θέλουμε να απολαύ-σουμε τη ζωή;

Οι "αγαπητοί" συνδικαλιστές δε βάζουν τέτοια ζητήματα, άλλωστε δεν ανήκουν στην τάξη μας. Ο δικός τους ρόλος είναι να διαπραγ-ματεύονται την τιμή που πουλιέται η εργατική μας δύναμη στο Κεφάλαιο, με το αζημίωτο βέβαιο. Και αν υποτίθεται τρέχουν τώρα για το ασφαλιστικό και κάλεσαν και δύο πορείες αυτό έγινε για δύο λόγους: να προλάβουν τυχόν δυναμικές αντιδράσεις της τάξης μας (μια από τις κύριες λειτουργίες του συνδικαλισμού είναι η καταστολή κάθε αυτόνομης και αυτοοργανωμένης δραστηριότητας του προ-λεταριάτου) και να ενισχύσουν τη δική τους θέση μέσα στο σύστημα (χωρίς αυτό να σημαίνει ότι μπορούν να υπάρχουν αυτόνομα α-πό την αντίθεση προλεταριάτου / αστικής τάξης –ο συνδικαλισμός είναι δεκανίκι του καπιταλισμού).

Η τάξη μας δεν έχει διλήμματα του τύπου συμμετοχή ή όχι στον κοινωνικό διάλογο, η τάξη μας δεν μπορεί να συμμετάσχει σε κανέ-να διάλογο για τη βελτίωση, τη μεταρρύθμιση του καπιταλισμού. Αφού είμαστε ενάντια στο σύστημα της μισθωτής εργασίας και το πολεμάμε με νύχια και με δόντια, πως είναι δυνατόν να διαπραγματευόμαστε για καλύτερες συνθήκες εκμετάλλευσης της εργατικής μας δύναμης;

Προλετάριοι, μη μασάτε!

Δεν μπορούμε να αφήσουμε τις αστικές οργανώσεις, δηλαδή το "Κ"ΚΕ (τις άλλες μικρο-οργανώσεις της αριστεράς δεν τις αναφέρουμε αφού έτσι και αλλιώς είναι άχρηστες για το Κεφάλαιο και για αυτό δεν υπάρχουν) και τους συνδικαλιστές να υπονομεύουν τον αγώ-να μας, να κάνουν το παν για να εμποδίσουν την τάξη μας να οργανωθεί αυτόνομα και να τσακίσει την αστική τάξη.

Η τάξη μας δεν έχει ανάγκη το συνδικαλισμό σαν ιδεολογία ή πρακτική, ο δρόμος που είναι ιστορικά αναγκασμένη να πάρει είναι αυ-τός του κομμουνισμού και αυτό γιατί όσο υπάρχει καπιταλισμός το μέλλον της ανθρωπότητας θα είναι αβέβαιο.

Η αστική τάξη γνωρίζει πολύ καλά, και η ίδια η ιστορία το αποδεικνύει συνεχώς, πως όταν το προλεταριάτο είναι το αμόνι ξέρει να υ-πομένει και όταν είναι το σφυρί ξέρει να χτυπά. Για αυτό το λόγο πρέπει να σπάσουμε την απομόνωσή μας, να πάψουμε να φερόμα-στε σαν πολίτες της δημοκρατίας τους, είμαστε προλετάριοι, τα ιστορικά συμφέροντα της τάξης μας είναι εκ διαμέτρου αντίθετα με αυτά της αστικής τάξης. Ο δρόμος της τάξης μας είναι η οργάνωσή της έξω από και ενάντια στους αστικούς θεσμούς, ο αδιάλλακτος αγώνας για τον κομμουνισμό, για την ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ.

Κάτω ο τρομονόμος και ο ασφαλιστικός νόμος!

Αδιάλλακτος ταξικός αγώνας για τον κομμουνισμό!

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ

Το μεταφρασμένο κείμενο με το οποίο ξεκινάει αυτή η έκδοση, από τους Ούγγρους συντρόφους έχει τη δική του σημασία, διότι είναι ένα δείγμα ανα-τρεπτικής σκέψης με ιστορική προοπτική από μία χώρα που δεν είχαμε και πολλά νέα τα τελευταία χρόνια. Το αναρχο-κομμουνιστικό στίγμα των θέ-σεων του κειμένου απαντάει σε όσους έμαθαν να βλέπουν τον ταξικό πόλεμο μέσα από φατριασμούς: από τον Γράχο Μπαμπέφ ως τον Γιόχαν Το μεταφρασμένο κείμενο με το οποίο ξεκινάει αυτή η έκδοση από τους Ούγγρους συντρόφους έχει τη δική του σημασία, διότι είναι ένα δείγμα ανα-

ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ, Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...

Αναρχοκομμουνιστική Δράση - Ουγγαρία, 1997

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

τρεπτικής σκέψης με ιστορική προοπτική από μια χώρα που δεν είχαμε και πολλά νέα τα τελευταία χρόνια. Το αναρχο-κομμουνιστικό στίγμα των θέσεων του κειμένου απαντάει σε όσους έμαθαν να βλέπουν τον ταξικό πόλεμο μέσα από φατριασμούς: από τον Γράκχο Μπαμπέφ ως τον Γιόχαν Μοστ και τον Νέστορ Μάχνο, μία είναι η πάλη που αναδεικνύει αυτές τις μορφές, ένα ήταν και το δικό τους όραμα - ο κομμουνισμός δεν είναι ιστορική ή πολιτική ιδιοκτησία κανενός ατόμου ή τάσης και ρεύματος που ο ίδιος γέννησε, ο κομμουνισμός δεν είναι η μερικότητα του Μαρξ ή του Μπακούιν, αλλά η ολότητα της ταξικής μας απελευθέρωσης.

Οι σύντροφοι που γράφανε αυτό το κείμενο δεν παραμένουν απλοί αναλυτές και ιστοριογράφοι του ταξικού αγώνα. Συμμετέχουν στους ταξικούς αγώνες ως επαναστάτες παρόλο που αυτή την περίοδο στην Ουγγαρία, οι τελευταίοι δεν είναι ιδιαίτερα έντονοι. Αυτό το γεγονός τους οδήγησε, πολύ σωστά, στην συνειδητοποίηση της ανάγκης για επεξεργασία του κομμουνιστικού προγράμματος (όταν δεν υπάρχει κίνημα δε χρειάζεται να δημιουργήσεις ένα, αλλά προετοιμάζεις για το επόμενο) και στην συγγραφή αυτού του κειμένου που στάλθηκε σε αρκετές ομάδες σε διάφορες χώρες (το πρωτότυπο κείμενο γράφτηκε στα αγγλικά).

Πέρα από την "κλασική" εξήγηση του αναρχισμού για την εκμετάλλευση που εγκλωβίζεται στην κριτική του Κράτους απομονωμένα, στο κείμενο που ακολουθεί, το ζήτημα της αξίας και της ατομικής ιδιοκτησίας αναγνωρίζονται σαν θεμέλιο λίθοι όχι μόνο του καπιταλισμού αλλά και κάθε ιστορικής ταξικής οργάνωσης.

Σίγουρα το κείμενο έχει τις αδυναμίες του. Δε γίνεται καμία ιδιαίτερη αναφορά στην ανάπτυξη της άμεσης καθημερινής πάλης, παρά γίνεται μία αναδρομή κυρίως σε κοινωνικές εκρήξεις (παραδόξως, δε γίνεται καμία αναφορά στην προλεταριακή εξέγερση που έγινε στην Ουγγαρία το 1956). Ίσως αυτή η σύνθεση των αναρχικών και κομμουνιστικών ρευμάτων να κατανοηθεί ως μία προσπάθεια δημιουργίας μίας καινούριας μίξης, ενός νέου ρεύματος. Το δημοσιεύουμε, όμως, για να γίνει κατανοητό ότι εμείς οι κομμουνιστές, ονομάζουμε σε ένα υψηλό επίπεδο αφαίρεσης - κομμουνιστικό κίνημα, αυτό που καταργεί την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων που αν και ποικιλόμορφο, έχει αυτό το ουσιαστικό χαρακτηριστικό. Από αυτή τη σκοπιά, αν κάποιες ομάδες υιοθετήσουν τον τίτλο του αναρχισμού, του κομμουνισμού ή του καταστασιασμού κτλ. μας είναι αδιάφορο. Αυτό που έχει πρώτιστα σημασία είναι η κοινωνική πρακτική αυτών των ομάδων. Έτσι οι όποιες διαφωνίες προκύπτουν μεταξύ ομάδων ή τάσεων δεν είναι κάτι *de facto* αλλά έχουν να κάνουν με τοποθετήσεις πάνω σε συγκεκριμένα ζητήματα που θέτει ο αγώνας. Εδώ κριτάρουμε απόψεις ομάδων όπως η τροτσκιστική "Εργατική Εξουσία" που δηλώνει την αντίθεσή της με κάθε αναρχικό που υπήρξε ποτέ στην ιστορία, μόνο και μόνο επειδή είναι αναρχικός ή απόψεις κάποιων αναρχικών βάση των οποίων όποιος διαβάζει Μαρξ ή δηλώνει κομμουνιστής είναι *a priori* ένας αντεπαναστάτης. Αυτή η "λογική" οδηγεί τέτοια άτομα στη διαστρέβλωση της ιστορίας όπου ο Μπακούιν παρουσιάζεται ως ένας μασώνας εθνικιστής που απλά προκαλούσε σύγχυση στους εργάτες της εποχής του για να ικανοποιήσει τα προσωπικά του καπρίτσια και ο Μαρξ σαν μνηστής της οικονομίας, σατανιστής με πάθος για την εξουσία (!!!).

Οι συγγραφείς του κειμένου θα πούνε ξεκάθαρα πως η ανάγκη της τάξης μας για ενιαία δράση, δεν είναι απλά μία πολεμική τακτική, αλλά και ένας τρόπος οικοδόμησης της αυριανής κοινωνικής οργάνωσης. Η καταστροφή, έτσι, της εμπορευματικής βάσης της κοινωνίας (εμπορευματική κυκλοφορία - ανταλλακτική αξία) γίνεται προϋπόθεση για την άμεση καταστροφή του Κράτους - όχι με ένα θαυματουργό τρόπο αλλά, με τη βίαιη ταξική δικτατορία του προλεταριάτου για τον κομμουνισμό. Όπως είπαμε και πιο πριν, η ραχοκοκαλιά αυτού του κειμένου εντάσσεται στο γενικό πλαίσιο του επαναστατικού κομμουνισμού μέσα από την ιστορική επανατοποθέτηση του ρόλου (έστω και αναφορικά) επαναστατών όπως ο Ρικάρντο Φλόρες Μαχόν, ο Μάχνο και κυρίως ο Γιόχαν Μοστ - προσωπικότητα που ποτέ δεν συσχετίστηκε με τις αναρχίζουσες αστικές ιδέες, αλλά ακιέρωσε τον εαυτό του στην κομμουνιστική προπαγάνδα από την Ευρώπη έως την Αμερική. Λαμπρό παράδειγμα επαναστάτη, που έξω από τις πουλημένες γραμμές της ρεφορμιστικής Β' Διεθνούς αγωνίστηκε για την πραγματική ταξική ενδυνάμωση του προλεταριάτου.

Οι Ούγγροι αναρχοκομμουνιστές ουσιαστικά καταλύουν κάθε λόγο εμμονής σε έναν αναρχισμό άσχετο από την οργάνωση της Ανθρώπινης Κοινότητας αλλά και τον πολυμέτωπο αγώνα με τις δυνάμεις του καπιταλισμού. Ο "αναρχισμός" των εγωιστών και των πασιφιστών, των αυτονομιστών και των δημοκρατικο-ελευθεριακών φεντεραλιστών, ο "αναρχισμός" των οικολόγων, των φεμινιστριών και των αντιφασιστών είναι μέρος του αστικού ριζοσπαστισμού, που διαστρεβλώνει την πραγματική εξέλιξη του κοινωνικού πολέμου. Αυτοί οι "αναρχικοί" γίνονται σημεία στην ψευδογλώσσα του σύγχρονου ρεφορμισμού γιατί δε θίγουν ούτε στη θεωρία ούτε και στην πράξη την πηγή, τη ρίζα αυτού του σάπιου κόσμου.

Ο ταξικός αναρχισμός ως μέρος της ιστορίας του κομμουνιστικού κινήματος υπήρξε την ιστορική περίοδο της σοσιαλδημοκρατικής και Σταλινικής κυριαρχίας ένας από τους σημαντικότερους μαχητές της πραγματικής προλεταριακής πάλης, έχοντας και ο ίδιος πάνω του τα σημάδια της μερικότητας του που στην ουσία ήταν έκφραση των αδυναμιών της ταξικής πάλης εκείνης της περιόδου.

Η αναρχική κοινωνία είναι δυνατή μόνο αν καταργηθεί κάθε τάξη, κάθε Κράτος και κάθε ιδιοκτησία, και αυτή η κατάργηση (άρνηση) μπορεί να οριστικοποιηθεί (άρνηση της άρνησης) μόνο με τον κομμουνισμό ως θετική επιβεβαίωση της Ανθρώπινης Κοινότητας παγκόσμια.

Όπως αυτοί που υποστηρίζουν ότι στην κομμουνιστική κοινωνία θα υπάρχει Κράτος βρίσκονται στην αρένα του ρεφορμισμού, έτσι και όσοι μιλάνε για κάποια αναρχική κοινωνία χωρίς την πλήρη επικράτηση του κομμουνισμού (παραγωγή αξίας χρήσης - δηλαδή παραγωγή για την ικανοποίηση των ανθρώπινων αναγκών σε αντίθεση με την παραγωγή ανταλλακτικής αξίας) βρίσκονται αν όχι στην αρένα της σύγχυσης τότε, σίγουρα δεν προσφέρουν πολλά στον επαναστατικό μετασχηματισμό της κοινωνίας.

Ως κομμουνιστές προλετάριοι, που δε σκοπεύουμε ούτε στον εξουσιασμό ούτε στον αντεξουσιασμό, αλλά στη χειραφέτηση αυτού του κόσμου, δεν υποκρινόμαστε μπροστά στη βία των αναγκών μας - η τελευταία ταξική κοινωνία θα καταστραφεί μόνο όταν το παγκόσμιο προλεταριάτο ενοποιήσει κάθε του δύναμη, οικοδομώντας τη δική του εξουσία για το ολοκληρωτικό τσάκισμα του παγκόσμιου καπιταλιστικού κράτους, για να επιβάλλει τον κομμουνισμό. Όσοι δε χάθηκαν στα ιδεολογικά σούπερ-μάρκετ ψευδαισθήσεων και νεωτερισμών, ας διαλέξουν επιτέλους! Κομμουνιστική επανάσταση ή βαρβαρότητα;

Ευτυχώς το κείμενο που ακολουθεί παίρνει θέση, όπως και εμείς.

ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ, Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...

Από την έναρξη της γραπτής ιστορίας του ανθρώπου υπήρχαν πάντοτε εκμεταλλευτές και εκμεταλλευόμενοι. Η μεγάλη πλειοψηφία της ανθρωπότητας ζούσε και εργαζόταν για να μπορεί η μειοψηφία να ζει με πολυτέλεια και απολαύσεις. Όμως οι εκμεταλλευόμενοι πάντοτε ένιωθαν ότι αυτή η κατάσταση έπρεπε να αλλάξει, πάντοτε μισούσαν τα αφεντικά τους, τους δημιουργούσαν προβλήματα και ζημιές, και εξεγείρονταν εναντίον τους όποτε μπορούσαν. Η Ιστορία δεν είναι τίποτε άλλο παρά η ιστορία της αύξησης της εκμετάλλευσης και της ανάπτυξης του αγώνα εναντίον της, δηλ. η ιστορία της πάλης των τάξεων. Τα υπόλοιπα είναι απλά υπεκφυγές και στάχτη στα μάτια. Για όσο διάστημα υπήρχε η ανθρώπινη κοινότητα – ωστόσο εμφανίστηκε η ιδιοκτησία – δεν μπορούμε να μιλάμε για "ιστορία" με την έννοια που χρησιμοποιούμε την λέξη σήμερα. Η ανθρώπινη κοινότητα υπήρχε καθεαυτή και διεαυτή και δεν ερχόταν σε αντίθεση με τον εαυτό της ως μια αποξενωμένη ύπαρξη. Συνεπώς, δεν χρειαζόταν να γράφει κάποιου είδους "ιστορία". Έτσι μπορούμε να επιβεβαιώσουμε ότι η ιστορία είναι η ιστορία των ταξικών αγώνων – και η δική μας αληθινή ιστορία επίσης: η ιστορία της διαρκούς εξέγερσης ενάντια στον κόσμο της εκμετάλλευσης και της ιδιοκτησίας.

Ο αγώνας ενάντια στην υπάρχουσα τάξη, ενάντια στις διαφορετικές ιστορικές μορφές ταξικών κοινωνιών - στις οποίες οι άνθρωποι είναι διαιρεμένοι σε τάξεις με ανταγωνιστικά συμφέροντα - ήταν πάντα **αναρχικός**: αγώνας ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας, και **κομμουνιστικός**: αγώνας για την πραγμάτωση της παγκόσμιας ανθρώπινης κοινότητας. Η κινητήρια δύναμη αυτών των αγώνων ήταν πάντα ο θυμός και η οργή των εκμεταλλευόμενων: το μίσος που ένιωθαν ενάντια σε αυτούς που κάνανε την ζωή τους άθλια – αφού η ανάπτυξη της ταξικής κοινωνίας τους άφηνε ολοένα λιγότερες δυνατότητες για **πραγματική** ζωή. Οι αγώνες αυτοί είχαν διαφορετικές μορφές, αλλά την ίδια πάντα ουσία: ήθελαν να καταργήσουν την εκμετάλλευση, την κυριαρχία ανθρώπου από άνθρωπο και την ιδιοκτησία, την βάση της εκμετάλλευσης. Η ιστορία της ανθρώπινης φυλής είναι στην πραγματικότητα μια μεγάλη κίνηση, που αρχίζει από τις πρωτόγονες κοινότητες οι οποίες καταστράφηκαν από τα ίδια τους τα όρια - πρωταρχικά από το γεγονός ότι οι κοινοτικές σχέσεις περιορίζονταν μόνο στα μέλη μιας συγκεκριμένης ομάδας ανθρώπων και δεν υπήρχε κοινότητα μεταξύ μελών διαφορετικών ομάδων - και φθάνει μέχρι την μελλοντική παγκόσμια κομμουνιστική κοινωνία, η οποία αναγκαία θα αντικαταστήσει την κοινωνία της εκμετάλλευσης. **Αυτό δεν είναι απλώς ένα όνειρο κάποιων ιδεαλιστών, αντίθετα ουτοπιστές ονειροπόλοι είναι αυτοί που πιστεύουν ότι ο τωρινός κόσμος, η κοινωνία των πολέμων, των λιμών, των οικολογικών καταστροφών μπορεί να διατηρηθεί μέχρι την Ημέρα Της Κρίσεως** (ωστόσο, εάν έχουν δίκιο, η Ημέρα Της Κρίσεως - τουλάχιστον για την ανθρώπινη φυλή - είναι αναμφίβολα αρκετά κοντά).

Αναρχισμός σημαίνει αγώνας ενάντια στην εξουσία. Αυτό δηλώνεται και εξηγείται σε κάθε "αναρχική" έκδοση. Η "Εξουσία" έχει γίνει φετίχ, και θεωρείται ότι αποτελεί την βάση κάθε προβλήματος. Αλλά ποιά είναι η καταγωγή της εξουσίας; Ποιό είναι το πραγματικό της νόημα;

Παρόλο που εξουσία φαίνεται να σημαίνει μόνο ότι μερικοί άνθρωποι κυριαρχούν πάνω στους άλλους, ότι οι "πλούσιοι" δίνουν διαταγές και οι υπόλοιποι είναι αναγκασμένοι να υπακούουν, το πρόβλημα είναι πολύ πιο περίπλοκο. Στις πρωτόγονες κοινότητες οι άνθρωποι ήταν ταυτόσημοι με τις δραστηριότητές τους: παρήγαγαν ό,τι χρειαζόταν η κοινότητα, αυτό που καταναλώναν. Έτσι κάθε αντικείμενο λογαριαζόταν ως τέτοιο, και ο μόνος σκοπός του ήταν ο άνθρωπος και η συντήρηση της κοινότητας. Η τροφή ήταν μόνο τροφή, ο μόνος σκοπός της ήταν η διατροφή (και η απόλαυση φυσικά), τα ρούχα ήταν μόνο ρούχα, κτλ. Εντούτοις, αυτές οι κοινότητες, όπως αναφέραμε πριν, ήταν κομμουνιστικές μόνο στην εσωτερική τους δομή. Όσον αφορά τις σχέσεις, οι ξεχωριστές κοινότητες δεν ενώθηκαν σε μια μεγάλη, αλλά άρχισαν να θεωρούν η μια την άλλη σαν αντίπαλο. Μέσω συχνών αμοιβαίων συναλλαγών αναπτύχθηκε μεταξύ τους η ανταλλαγή προϊόντων. Η τροφή και τα ρούχα άρχισαν να μην λογαριάζονται ως τέτοια μόνο, αλλά ως προϊόντα τα οποία μπορούσαν να ανταλλαχθούν. Πέρα από την αληθινή υλική τους υπόσταση, την χρησιμότητά τους, τα αντικείμενα αποχτήσανε άλλη μια αληθινή, αν και αόρατη υπόσταση: την ανταλλακτική αξία. Αυτό στην αρχή δεν φάνηκε σημαντικό, αφού η ανταλλακτική αξία φαινόταν να εξυπηρετεί και τα συμφέροντα της κοινότητας. Όμως οι σχέσεις έγιναν όλο και πιο στενές, και η ανταλλαγή, που ήταν μόνο τυχαία στην αρχή, άρχισε να κυριαρχεί επί της παραγωγής. Ο σκοπός της παραγωγής βαθμιαία έγινε όλο και λιγότερο οι ανάγκες των ανθρώπων (που ήταν περιορισμένες) - σκοπός της παραγωγής δεν ήταν πλέον ο άνθρω-

πος αλλά η ανταλλακτική αξία, που είναι απεριόριστη, αφού ένα αντικείμενο μπορεί να ανταλλαχτεί με αναρίθμητα άλλα αντικείμενα. Η ανταλλακτική αξία, σε αντίθεση με την αξία χρήσης, μπορούσε να συσσωρευτεί. Οι ανάγκες έγιναν απεριόριστες, αλλά δεν ήταν πια οι ανάγκες της κοινότητας. Παράλληλα με την ανάπτυξη της παραγωγής ανταλλακτικής αξίας, αναπτύχθηκε επίσης η **εργασία, η αποξενωμένη ανθρώπινη δραστηριότητα**, και η συσσώρευση.

Ωστόσο, η συσσώρευση έγινε προνόμιο μόνο των λίγων, αυτών που μπορούσαν να συσσωρεύουν όλο και περισσότερα μέσω της ανταλλαγής, και αυτό που συσσωρεύαν ήταν ήδη ιδιοκτησία τους: η κοινότητα παρήκμασε και αντικαταστήθηκε από την κοινωνία των ιδιοκτητών και των εκμεταλλευόμενων. Σε αυτή την κοινωνία ο βασικός προσδιορισμός της ιδιοκτησίας είναι ότι κάποιος αποκλείεται από την χρήση της. Στην πραγματικότητα η ιδιοκτησία είναι ένας αρνητικός ορισμός. Εάν κάτι είναι η ιδιοκτησία μου δεν σημαίνει μόνο ότι βρίσκεται στην διάθεσή μου (αφού με αυτή την έννοια θα μπορούσαν να βρίσκονται στη διάθεσή μου τα μέσα της κοινότητας, παρόλο που αυτά δεν εμφανίζονται ως ιδιοκτησία) αλλά, πρώτα απ' όλα, σημαίνει ότι αποκλείω άλλους από την χρήση του. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος με τον οποίο είναι εφικτή η συσσώρευση: μολονότι δεν θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω, ας πούμε, χίλια πηλίνα δοχεία, μπορώ να εμποδίσω άλλους από την χρήση τους κλειδώνοντάς τα σε σκοτεινές αποθήκες. Εκεί δεν κείτονται ως χρήσιμα πράγματα, σαν πηλίνα δοχεία (διότι κανείς δεν τα χρησιμοποιεί, ούτε εγώ), αλλά ως αντικείμενα μελλοντικών ανταλλαγών, ως χαμάληδες ανταλλακτικής αξίας. Σε αυτή την μακράν διαδραμάτιζε η ανταλλακτική αξία απέκτησε έναν αποφασιστικό ρόλο σε κάθε σχέση μεταξύ ανθρώπων. Και όταν η ανθρώπινη φυλή διάβηκε το κατώφλι της ιστορίας (όπως αποκαλείται συνήθως η εμφάνιση της γραφής, αν και είναι μάλλον η εξέλιξη της ιδιοκτησίας που την καθορίζει) η δικτατορία της αξίας κυβερνούσε ήδη την κοινωνία. Η αξία, όπως και η ιδιοκτησία, είναι ατομική, δεν έχει τίποτα να κάνει με οποιαδήποτε κοινότητα εκτός από την παγκόσμια, ολική και ουτοπική κοινότητα του χρήματος, την κοινότητα της αξίας. Εισχωρεί παντού και διαπερνά τα πάντα αφού τα πάντα μπορούν να πωληθούν. Οποδήποτε ανθρώπινο της είναι ξένο - όμως το χρήμα μπορεί να αγοράσει τα πάντα σε αυτόν τον κόσμο και ο άνθρωπος μετατράπηκε σε σκέτη αξία, στην αξία που μπορεί να παράγει και να πουλάει. Ο άνθρωπος είναι η "πιο σημαντική αξία" απλώς και μόνο επειδή είναι η μόνη αξία που, μέσω της εργασίας του, μπορεί να παράγει νέα αξία: έτσι, για τον καπιταλιστή, η αξία του ανθρώπου δεν είναι ο ίδιος ο άνθρωπος αλλά η αξία που παράγει (όπως και στην περίπτωση κάθε άλλου εμπορεύματος, το κεφάλαιο έχει κύριο συμφέρον από την ανταλλακτική αξία των ανθρώπων, η αξία χρήσης εμφανίζεται μόνο ως ο κομιστής της).

Σε όλη την διάρκεια της ιστορίας έχουν υπάρξει αναρίθμητες διαφορετικές κοινωνικές τάξεις, στρώματα κτλ. Αμέτρητες εκδοχές εκμεταλλευμένων και εκμεταλλευτών: κάτοχοι σκλάβων και σκλάβοι, γαιοκτήμονες και δουλοπάροικοι, ευγενής και πληβείοι μαθητευόμενοι στις πόλεις, αστοί και προλετάριοι, οι αστοί του κόκκινου βαμμένου Κόμματος και η "εργατική τάξη", που υποστηριζόταν ότι είναι "στην εξουσία", μοχλώντας στα εργοστάσια, κτλ. Η κατάσταση τους καθοριζόταν πάντα από την σχέση τους με την ιδιοκτησία, δηλαδή από την σχέση τους εν τέλει με την αξία. Η εξέλιξη απλοποίησε αυτές τις σχέσεις: η μεγάλη πλειοψηφία της ανθρωπότητας αποστερήθηκε τα πάντα και όλη η ιδιοκτησία αποκτήθηκε από μια μικρή μειοψηφία. Ο **καπιταλισμός** (που συνήθως αποκαλείται οικονομία της αγοράς, κοινωνία των πολιτών, ή ακόμα και "σοσιαλισμός" ή "κομμουνισμός") έχει εξελιχθεί, και σε αυτόν υπάρχουν **μόνο δυο τάξεις: το προλεταριάτο**, η μόνη ιδιοκτησία του οποίου είναι η εργατική του δύναμη, και σε όλη του τη ζωή πρέπει να την πουλάει σε κομμάτια στην τάξη των ιδιοκτητών, στην **αστική τάξη**. Τα συμφέροντα των δύο τάξεων είναι εντελώς ανταγωνιστικά: ο τελικός σκοπός του προλεταριάτου είναι η ολική καταστροφή αυτού του συστήματος, κάθε εκμετάλλευσης, η κατάργηση της ίδιας της δικτατορίας της αξίας. Το προλεταριάτο, που είναι η πρώτη ολική επαναστατική τάξη στην ιστορία, συγκεντρώνει μέσα του όλη την μιζέρια των προηγούμενων εκμεταλλευμένων τάξεων, δεν έχει κανένα πραγματικό συμφέρον από την διατήρηση αυτού του συστήματος, χάνει όλα του τα ανθρώπινα χαρακτηριστικά και γι' αυτό μπορεί να ξανακερδίσει την πραγματική του ανθρώπινη ουσία με την ολική καταστροφή αυτής της κοινωνίας.

Ο καπιταλισμός μπορεί να υπάρξει μόνο ως παγκόσμιο σύστημα. Δεν υπάρχουν 'προκαπιταλιστικά' λευκά σημεία στον χάρτη, δεν υπάρχει 'δεύτερος' ή 'τρίτος' κόσμος! Οι χώρες που έχουν διαφορετική συγκέντρωση κεφαλαίου, που έχουν διαφορετικούς πολιτισμούς ή έθιμα ή αυτές που ακολουθούν διαφορετικές οικονομικές ντιρεκτίβες είναι απλά οι τοπικές πραγματώσεις του παγκόσμιου κεφαλαίου. Οι λεγόμενες "σοσιαλιστικές χώρες" ήταν μόνο η απεικόνιση μιας συγκεκριμένης μορφής καπιταλισμού. Παρότι οι αστοί ιδεολόγοι υποστηρίζουν ότι ο καπιταλισμός είναι αιώνιος, δεν είναι παρά η τελευταία φάση της ιστορίας των ταξικών κοινωνιών: είναι ένα σύστημα από το οποίο οι ταξικές σχέσεις δεν μπορούν να αναπτυχθούν άλλο, και οι φοβερές εσωτερικές αντιφάσεις δεν μπορούν να λυθούν μέσα στα δικά του πλαίσια. Έτσι, ο καπιταλισμός αυτοκαταστρέφεται, και ακριβώς αυτό που τον τρέφει είναι αυτό που θα τον καταστρέψει: η επιταχυνόμενη εκμε-

τάλλευση του προλεταριάτου, οι πόλεμοι, οι λιμοί και η υπόσχεση μιας "ζωής" ξοδεμένης σε άσκοπη, απάνθρωπη εργασία. Ο καπιταλισμός είναι σαν ένας χρήστης ηρωίνης στο τελικό του στάδιο: είναι ανίκανος να υπάρξει χωρίς το προλεταριάτο, το οποίο σιγά-σιγά τον κατατρώει.

Για πολλούς ανθρώπους στο παρελθόν αλλά και στο παρόν, η αιτία του προβλήματος φαίνεται να είναι **το κράτος**. Αυτό δεν προκαλεί έκπληξη. Το κράτος είναι η οργάνωση με την οποία ερχόμαστε αντιμέτωποι στην καθημερινή μας ζωή. Είναι το κράτος που κυβερνάει την ζωή μας από την στιγμή της γέννησής μας, που μας στέλνει να πολεμήσουμε, που μας εμποδίζει να ζήσουμε ανθρώπινα, που μας οδηγεί σαν πρόβατα στα σχολεία, στις εκκλησίες, στα κέντρα μητρότητας, στα εργοστάσια, στα γραφεία κτλ., που μας εξηγεί τι επιτρέπεται και τι απαγορεύεται, και ζητάει τα εισιτήρια μας στον ηλεκτρικό. "Το κράτος πρέπει να καταστραφεί, και αυτό θα λύσει τα πάντα", φώναξαν πολλοί. Αλλά αυτό δεν είναι η αλήθεια, ή **τουλάχιστον όχι με αυτό τον τρόπο**. Το κράτος είναι απλώς η οργάνωση του κεφαλαίου, της αξίας που μας εναντιώνεται. Δεν μπορεί να καταστραφεί απομονωμένο από την ολότητα των σχέσεων. Είναι φυσικό στις τωρινές σχέσεις να μην μπορεί να υπάρξει η αξία χωρίς το κράτος. **Το κράτος, ωστόσο, δεν είναι η δικτατορία της αξίας, αλλά μόνο η εξωτερική μορφή της**. Εάν ο αναρχισμός αρνιόταν μόνο το κράτος - όπως το παρουσιάζουν πολλοί φιλελεύθεροι "αναρχικοί" - θα ήταν ανούσιος και αδύναμος. Φυσικά το κράτος πρέπει και αυτό να καταστραφεί όταν η δικτατορία του προλεταριάτου αντιταχθεί στην δικτατορία της αξίας, αλλά το κράτος δεν είναι η καρδιά του προβλήματος. **Έτσι, το κύριο στοιχείο του αναρχισμού δεν είναι ο αντι-κρατισμός αλλά η καταστροφή του καπιταλισμού, η οποία φυσικά σημαίνει και την καταστροφή του κράτους**.

Εδώ είναι το ζήτημα στο οποίο η αστική τάξη προσπαθεί να τραβήξει μια τεχνητή διαχωριστική γραμμή μεταξύ αναρχισμού και κομμουνισμού. Για αυτήν αυτές οι εκφράσεις είναι απλές ιδεολογίες, νοητικές κατασκευές και όχι οι συγκεκριμένες πραγματικότητες του αγώνα. Από ένα τέτοιο σημείο εκκίνησης, φυσικά, η σημασία τους παραμορφώνεται και μπορούν να ερμηνευθούν αυθαίρετα με πολλούς τρόπους. Υπάρχουν τουλάχιστον τόσοι "κομμουνιστές" που ισχυρίζονται ότι το προλεταριάτο έχει ανάγκη ένα κράτος (Κάουτσκι, Λένιν, Τρότσκι, Μάο,...-η λίστα είναι πολύ μεγάλη-), όσοι και "αναρχικοί" που κηρύττουν ότι το μόνο καθήκον του προλεταριάτου είναι η καταστροφή του κράτους. Όμως, ο κομμουνισμός - το αγωνιζόμενο κίνημα της ανθρώπινης κοινότητας - είναι φυσικά ο θανάσιμος εχθρός κάθε είδους κράτους. Η δικτατορία του προλεταριάτου, που εμφανίζεται και στα κομμουνιστικά και στα αναρχικά προγράμματα είναι το συγκεκριμένο όργανο της βίαιης καταστροφής του κράτους. Κατά την διάρκεια της δικτατορίας του προλεταριάτου είναι η ίδια η τάξη που καταστρέφει τις δυνάμεις του κεφαλαίου, όχι κάποιο κόμμα, οργάνωση ή κράτος που ισχυρίζεται ότι αντιπροσωπεύει την τάξη. Μετά την επανάσταση το κράτος δεν μαραίνεται όπως υποστηρίζει ο Λένιν, ο ιδεολόγος της αστικής τάξης¹, στην μπροσούρα του 'Κράτος και Επανάσταση', αλλά αντιθέτως θα τσακιστεί από τις επιθέσεις της επανάστασης. Κανένα είδους 'εργατικού κράτους', 'ήμι-κράτους' ή 'προλεταριακού κράτους' δεν μπορεί να το κατορθώσει. Η επανάσταση δεν χρειάζεται αντιπροσώπευση, διαμεσολάβηση, γραφειοκρατία ή δημοκρατικό συγκεντρωτισμό. Η επανάσταση, η δικτατορία του προλεταριάτου αντιπροσωπεύει τον εαυτό της και τον αγώνα της στο επίπεδο της τάξης, και όχι στο επίπεδο ενός κόμματος ή μιας οργάνωσης συγκεντρωτικοποιημένης. Δεν οργανώνεται γύρω από ένα σύνταγμα, αλλά γύρω από το δικό της πρόγραμμα, το οποίο είναι η κατάργηση της ταξικής κοινωνίας, της αξίας και του κράτους καθώς και η οικοδόμηση της παγκόσμιας κομμουνιστικής κοινότητας. Αν και μπορεί να ειπωθεί ότι ο αναρχικός-κομμουνιστικός αγώνας, η ταξική πάλη, ξεκίνησε όταν εμφανίστηκε η αξία, ο αναρχισμός και ο κομμουνισμός, με την αυστηρότερη έννοια του όρου, εμφανίστηκε στις αρχές του 19ου αιώνα παράλληλα με την ανάπτυξη του καπιταλισμού² ή ως το αποτέλεσμα αυτής. Ως κίνημα, ο αναρχικός κομμουνισμός είναι ο ταξικός αγώνας του προλεταριάτου, και αυτός είναι ο λόγος που είναι πολύ πιο γενικός από κάθε προηγούμενη μορφή ταξικού αγώνα και (εφόσον ο καπιταλισμός ενώνει όλους τους εκμεταλλευόμενους σε μια μεγάλη φυλή) σκοπός του δεν μπορεί παρά να είναι η ολική ανατροπή των πραγμάτων, η κατάργηση της ταξικής κοινωνίας και η εγκαθίδρυση του κομμουνισμού. Αυτό μπορεί να ακούγεται παράξενο αφού μας έχουν διδάξει ότι κομμουνισμός και αναρχισμός είναι ανταγωνιστικά κινήματα. Αυτό όμως είναι ένα ψέμα της αστικής τάξης: το προλεταριακό κίνημα αγωνίζεται για τον ίδιο σκοπό, αλλά η σημασία αυτών των λέξεων έχει παραποιηθεί και διαστρεβλωθεί. **Ο αναρχισμός είναι αναπόφευκτα κομ-**

1. Εμείς, δεν πιστεύουμε ότι ο Λένιν δεν είχε καμία επαναστατική τοποθέτηση ποτέ στη ζωή του. Αν και αντεπαναστάτης στο μεγαλύτερο μέρος της ζωής του, η θέση του ενάντια στον Α' Παγκόσμιο πόλεμο τον έφερε στο έδαφος της επανάστασης. Πιο συγκεκριμένα δες την άποψη του Ζυλ Ντωβέ στο 'Ο αποστάτης Κάουτσκι και ο μαθητής του ο Λένιν', στο βιβλίο "Η έλξη και η επανεμφάνιση του κομμουνιστικού κινήματος", εκδόσεις 'Κόκκινο νήμα'. (Σ.τ.Μ.)

2. Εδώ θα εκφράσουμε μία διαφωνία με τους συγγραφείς διότι για εμάς ο καπιταλισμός αναπτύσσεται από τον 15ο αιώνα και μετά, οπότε και το κίνη-

μουνιστικός, σκοπός του είναι η πραγμάτωση της παγκόσμιας ανθρώπινης κοινότητας, η κατάργηση της αξίας. Αλλά και ο κομμουνισμός είναι αναρχικός: δεν έχει καμία σχέση με την δημοκρατία, την εξουσία και τις αρχές. Αναρχισμός και κομμουνισμός είναι οργανικά συνδεδεμένοι και αλληλοεξαρτώμενοι. Επιπλέον, "καθένας" εμπεριέχει τον άλλον. Έτσι, όταν μιλάμε για αναρχισμό (χωρίς εισαγωγικά) εννοούμε επίσης κομμουνισμό και αντίστροφα. Αυτή η ενότητα μπορεί να παρατηρηθεί στις αρχές του 19ου αιώνα, μόλις μετά την κατάληψη της εξουσίας από την αστική τάξη με τις πλάτες του προλεταριάτου, οι πρώτοι συνειδητοί κομμουνιστές, ηγέτες των οποίων ήταν ο Grachus Babuef, και οι πρώτοι αναρχικοί (ο Sylvain Marechal και οι οπαδοί του) θεμελίωσαν μαζί την *Κοινωνία των Ίσων* με σκοπό την καταστροφή του νέου, νικηφόρου αστικού κράτους και την δημιουργία του κομμουνισμού. **Ο αναρχισμός και ο κομμουνισμός δεν ήρθαν στην ύπαρξη χωριστά, σαν δύο κινήματα που ενώθηκαν, αλλά ως η πράξη της οργανωτικής διαδικασίας της ταξικής πάλης.** Φυσικά, η αστική τάξη αμέσως προσπάθησε να τους αποτρέψει από τον αγώνα. Εμφανίστηκαν ρητορείες ριζοσπαστών ανθρώπων και δημαγωγίες – ο "αναρχισμός" και ο "κομμουνισμός" σε εισαγωγικά δεν είναι άλλο παρά ο αγώνας της αστικής τάξης εναντίον μας, το κεφάλαιο βαμμένο κόκκινο – *το κόμμα της αστικής τάξης για το προλεταριάτο*. Όταν βρίσκονται σε μπελάδες οι αστοί προσπαθούν πάντα να μας πείσουν ότι είναι πράγματι προλετάριοι και θα ηγηθούν του αγώνα μας. Πού θέλουν όμως να μας οδηγήσουν; Αυτό μπορεί να φανεί πολύ καλά από την ιστορία των "σοσιαλιστικών" χωρών ή από τις συγχυσμένες ιδέες των σημερινών "αναρχικών". Ο Λένιν, ο Στάλιν ή ο Γιάννος Κάνταρ (νεο-σταλινικός αρχηγός της Ουγγαρίας από το 1956 έως το 1988) δεν ήταν κομμουνιστές, όπως και το *Εργατικό κόμμα*, ή οι φιλελεύθεροι Τροτσκιστές της *Αλληλεγγύης* (το όργανο του Ουγγρικού τμήματος του ΣΕΚ). Όπως και η Αυτόνομη Ένωση Βουδαπέστης (B.A.T.) και άλλα παρόμοια φιλελεύθερα συνονθυλεύματα δεν είναι αναρχικά. Είναι όλα τους απλά αντιπρόσωποι των διαφορετικών αποχρώσεων της αστικής ιδεολογίας που προσπαθούν να καναλιζάρουν την προλεταριακή οργή και να διατυπώσουν αφενός "θετικά αιτήματα" για το προλεταριάτο, ενώ αφετέρου δυσφημούν ολόκληρο το επαναστατικό κίνημα στα μάτια των προλετάρων.

Ο μύθος περί πολέμου μεταξύ αναρχισμού και κομμουνισμού γεννήθηκε στα μέσα του 19ου αιώνα και έχει την καταγωγή του στη διαμάχη ανάμεσα στις δύο τάξεις στην Πρώτη Διεθνή: "τον αναρχισμό, που αντιπροσωπευόταν από τον Μπακούνιν, και τον κομμουνισμό υπό την ηγεσία του Μαρξ". Αυτό, όμως, είναι ήδη παραποίηση της πραγματικότητας: ο αναρχισμός και ο κομμουνισμός δεν είναι επινοήσεις ατόμων, αλλά το προϊόν και η μορφή του ταξικού αγώνα. Ο Μπακούνιν και ο Μαρξ ήταν απλώς εξέχοντες αγωνιστές αυτού του αγώνα, οι οποίοι όντως εχθρεύονταν ο ένας τον άλλον και διεξήγαγαν ο ένας ενάντια στον άλλο έναν μάλλον βρώμικο προσωπικό πόλεμο. Εντούτοις, ο αγώνας τους ήταν κοινός, αντιπροσωπεύανε τον ίδιο αγώνα. Ήταν πραγματικά αναρχικοί (κομμουνιστές) και όχι σαν αυτούς τους "αναρχικούς" και "κομμουνιστές" σκατοκέφαλους που αργότερα διαστρέβλωσαν και παραποίησαν τις ιδέες τους. Στην πραγματικότητα, αυτοί οι τελευταίοι μοιράζονται επίσης έναν κοινό σκοπό: την διατήρηση του καπιταλισμού με κάθε δυνατό τρόπο. Οι αναμεταξύ τους αψιμαχίες εξυπηρετούν μόνο έναν σκοπό: να εμπλουτίσουν την ποικιλία των προσφερόμενων στην αγορά αστικών ιδεολογιών, και να προσφέρουν απλά το θέαμα της επιλογής στην κοινωνία. Οι κομμουνιστές και οι αναρχικοί, όμως, ξέρουν κυρίως ότι οι δύο αυτές λέξεις σημαίνουν τον ίδιο αγώνα.

Αλλά οι "κόκκινοι" γλείφτες του κεφαλαίου εξαπέλυσαν έναν πόλεμο ενάντια στον αναρχισμό. Οποιοσδήποτε δεν ανταποκρινόταν στις προσδοκίες τους και ήθελε ριζικές αλλαγές και έκανε και κάτι για αυτές τις αλλαγές, χαρακτηριζόταν αναρχικός. Η Σοσιαλδημοκρατική ("Δεύτερη") Διεθνής (1889-1914) πέταξε έξω τους πραγματικούς κομμουνιστές κατηγορώντας τους ως αναρχικούς. Η *κατηγορία καθεαυτή*, φυσικά, ήταν σωστή. Όμως, είναι ενδεικτικό ότι εμφανίστηκε ως κατηγορία μέσα σε μια οργάνωση που αυτοπαρουσιαζόταν ως κομμουνιστική. Φυσικά, η σοσιαλδημοκρατία και ο κομμουνισμός είναι δυο διαφορετικά πράγματα. Σκοπός της σοσιαλδημοκρατίας είναι η διατήρηση του καπιταλισμού, αλλά θέλει να εξολοθρέψει τις "άσχημες" όψεις του: πείνα, μιζέρια, πόλεμο κτλ. Θέλουν να κάνουν τους προλετάρους να πιστέψουν ότι θα μπορούσε να υπάρξει ένας "ανθρώπινος καπιταλισμός" – βέβαια υπό την καθοδήγηση της σοσιαλδημοκρατίας. Αυτό είναι απλά ένα ψέμα. Στην πραγματικότητα η σοσιαλδημοκρατία αγωνίζεται υπέρ των πολέμων, της μιζέριας και της εκμετάλλευσης όπως και όλες οι καπιταλιστικές δυνάμεις και ο άμεσος σκοπός της είναι να δώσει στο προλεταριάτο ένα αστικό πρόγραμμα. Η σοσιαλδημοκρατία δεν ήταν ποτέ επαναστατική, έτσι δεν μπορούσε να "προδώσει" το προλεταριάτο το

μα εναντίον του (άσχετα με το πως αυτοαποκαλούνται και τα όρια του) εμφανίζεται από τότε. Είναι γεγονός ότι το 19ο αιώνα ο καπιταλισμός αναπτύχθηκε ραγδαία – βιομηχανική επανάσταση – και ότι το κίνημα της ολικής άρνησης δημιούργησε πιο συγκροτημένες θεωρίες και ανέπτυξε ένα πιο σοβαρό και ρεαλιστικό πρόταγμα για μία νέα κοινωνία. (Σ.τ.Μ.)

1914 (όπως, για παράδειγμα, νόμιζε ο σοσιαλδημοκράτης Λένιν), όταν τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα του κόσμου ψήφισαν υπέρ του πολεμικού προϋπολογισμού, παρ' όλες τις προηγούμενες ηχηρές φράσεις ενάντια στον πόλεμο, και συμμαχισαν με τις κυβερνήσεις τους και υποστήριξαν τον πόλεμο. Το πόσο μεγάλη απόλαυση ήταν για τους ηγέτες πολιτικούς της σοσιαλδημοκρατίας μπορεί να αποδειχτεί από τις αναμνήσεις του Konrad Haenisch, που ήταν ένας από τους ηγέτες του Γερμανικού SPD:

*"Αυτοί που ανήκουν σε αστικά κόμματα δεν μπορούν να φανταστούν πόσο δύσκολες στιγμές πέρασαν οι σοσιαλδημοκράτες μεταξύ της 1ης και 4ης Αυγούστου το 1914... Το μελάνι δεν είχε ακόμη στεγνώσει στις φλογερές προκηρύξεις για την ειρήνη, οι ήχοι των λαμπρών αντιπολεμικών ομιλιών των ηγετών των εργατών ακόμη πλανιόταν στον αέρα, όταν η φοβερή απαίτηση της στιγμής ανάγκασε αυτές ακριβώς τις πένες και ρήτορες να καλέσουν – το ίδιο παθιασμένα – ενάντια στις άγριες Τσαρικές ορδές που μας επιτίθονταν από την Ανατολή. Ο φόβος ότι ενδεχομένως πρόδινες τον εαυτό σου και τον στόχο σου. Μπορείς να πράξεις όπως νιώθεις στα βάθη της καρδιάς σου;... Τελικά, δεν μπορώ ποτέ να ξεχάσω την ημέρα και την ώρα που αυτή η τρομερή ένταση απελευθερώθηκε, **και επιτέλους τολμήσαμε να γίνουμε αυτό που ήμασταν** (Σ.τ.Σ. - δική μας έκφραση), παρ' όλες τις αρχές και άκαμπτες θεωρίες και για πρώτη φορά εδώ και 25 χρόνια μπορούσαμε να τραγουδήσουμε χωρίς να πάθουμε ναυτία και χωρίς αίσθημα προδοσίας, το αφόρητο τραγούδι: Deutschland, Deutschland uber alles!"*³

Konrad Haenisch: Η Γερμανική Σοσιαλδημοκρατία πριν και μετά τον Παγκόσμιο Πόλεμο, 1916

Στα τέλη του 19ου αιώνα ένας μεγάλος αριθμός προλετάρων μετανάστευσε στις ΗΠΑ, γιατί ήλπιζαν ότι θα αμείβονταν καλλίτερα για την εργατική τους δύναμη. Αλλά οι ελπίδες τους διαψεύστηκαν: το μόνο που μπόρεσαν να βρουν ήταν η ίδια αθλιότητα που είχαν αφήσει πίσω τους. Σύντομα αποδέχτηκαν την βασική θέση του αναρχισμού: ο διαχωρισμός είναι η αδυναμία μας. Η ατομική αντίσταση και ο απομονωμένος αγώνας δεν μπορούν να καταφέρουν τίποτα. Ο αναρχισμός είναι η οργανωμένη ταξική πάλη. Οι ομάδες που δημιουργήθηκαν από τους μετανάστες έγιναν οι ισχυρότερες αναρχικές οργανώσεις της εποχής. Η πιο εξέχουσα ήταν η Διεθνής Ένωση Εργαζόμενων (International Working People's Association - IWPA), που στα φυλλάδια της ακολούθησε την παράδοση του "κομμουνιστικού μανιφέστου" που διατύπωσαν οι Μάρξ και Ένγκελς:

"Η μέρα για αλληλεγγύη έφτασε. Μπείτε στις γραμμές μας! Αφήστε τα τύμπανα να ηχήσουν προκλητικά τον ρυθμό της μάχης: 'Εργάτες όλου του κόσμου ενωθείτε! Δεν έχετε να χάσετε παρά τις αλυσίδες σας, και έχετε να κερδίσετε έναν κόσμο! Καταπιεστές όλου του κόσμου τρέμετε! 'Οχι μακριά από την κοντόφθαλμη όρασή σας ανατέλλει το πορφυρό και μαύρο φως της ΗΜΕΡΑΣ ΤΗΣ ΚΡΙΣΕΩΣ."

(από το Μανιφέστο του Πίτσμπουργκ, IWPA 1883)

Ο πιο γνωστός αγωνιστής τους ήταν ο Γίochαν Μοστ, ο οποίος δεν πολέμησε προκλητικά μόνο τις προφανείς μορφές του καπιταλισμού, αλλά και την "αναρχική" και Σοσιαλδημοκρατική αντεπανάσταση. Ο Μοστ χαρακτηρίστηκε από τους "αναρχικούς" κύκλους της εποχής του ως ένας μανιακός ηγέτης, ένας δικτάτορας προσβλημένος από απληστία για εξουσία. Στην πραγματικότητα, δεχόταν ότι - αυτό σύμφωνα με τα ιερά κείμενα του "αναρχισμού" είναι το μεγαλύτερο αμάρτημα - μόνο η οργανωμένη, συγκεντρωτική ταξική πάλη⁴, (δηλ. η δικτατορία του προλεταριάτου) μπορεί να πολεμήσει αποτελεσματικά τις συγκεντρωτικές δυνάμεις της αστικής τάξης. Συνεπώς, για αυτόν ο αγώνας δεν ήταν υπόθεση των ατόμων, αλλά της κοινότητας, δεν ήταν ένα ατομικό πρόβλημα αλλά μια κοινή υπόθεση, και αυτός ο αγώνας ήταν ό,τι πιο σημαντικό για αυτόν. Φυσικά, οι "αναρχικοί" τον χαρακτήριζαν κομμουνιστή, και οι "κομμουνιστές" αναρχικό. Ο ίδιος αποδεχόταν περήφανα και τους δύο χαρακτηρισμούς. Οι αναρχικοί που στις αρχές του 20ου αιώνα ιδρύσανε τα πρώτα Κομμουνιστικά Κόμματα στις χώρες της Νότιας Αμερικής ακολούθησαν την ίδια παράδοση. Δεν ήταν δικό τους λάθος που αυτές οι οργανώσεις, οι οποίες ήταν αληθινές κοινότητες ταξικού αγώνα, εκφυλίστηκαν σε μαριονέτες του Σταλινισμού.

Ο αναρχικός-κομμουνιστικός αγώνας δεν σταμάτησε με την αλλαγή του αιώνα. Κατά την διάρκεια της Μεξικάνικης επανάστασης οι προλετάριοι μαχητές με ηγέτη τον Ρικάρντο Φλόρες Μαχόν κατέλαβαν μεγάλες περιοχές. Αλλά αναμφισβήτητα οι μεγαλύτερες μάχες δόθηκαν στην περιοχή της Ουκρανίας από το 1918 έως το 1922. Για πρώτη φορά στην ιστορία,

3. Γερμανία, Γερμανία πάνω απ' όλα!

4. Προς αποφυγή παρεξηγήσεων με αυτό τον όρο μεταφράζουμε την αγγλική λέξη centralized. Ο πολιτικός όρος centralization (συγκεντρωτισμός ή συγκεντροποίηση) θα πει ενοποίηση (τόρα αν θα είναι δημοκρατικός ή οργανικός είναι ένα άλλο ζήτημα) και διαφέρει από τον όρο centrism που θα πει κεντρισμός, δηλαδή ενοποίηση γύρω από μία κεντρική επιτροπή που παίρνει όλες τις αποφάσεις. (Σ.τ.Μ.)

μαχόμενοι αναρχικοί αγωνιστές, ταυτόχρονα με τις μάχες που δίνανε για την επέκταση της επανάστασης, είχανε μια μόνη κομμουνιστική δραστηριότητα σε μια εκτενή περιοχή. Σε μια περιοχή μεγάλη όσο η Ουγγαρία, οι επαναστάτες προσπάθησαν να καταργήσουν την ιδιοκτησία, τις εκκλησίες, το κράτος και όλα υποτάχθηκαν στις ανάγκες του αγώνα. Οι ενωμένες δυνάμεις των "κόκκινων" και λευκών αντεπαναστατών κατάφεραν να συντρίψουν την επαναστατική εξέγερση μόνο μετά από τρία χρόνια. Ο Νέστωρ Μάχνο, ηγέτης αυτού του κινήματος, εγκαταστάθηκε στην Γαλλία με αρκετούς άλλους αγωνιστές. Εκεί, μετά από σοβαρές συζητήσεις, ξεκαθάρισαν τους στόχους και τα καθήκοντα του αναρχισμού. Υποστήριξαν ότι είναι απαραίτητο να διαχωριστούν από την "Αγία Οικογένεια του αναρχισμού", τους κύκλους όπου όλοι θεωρούνται καλά παιδιά μόνο και μόνο επειδή λένε ότι είναι αναρχικοί:

"Ένας μεγάλος αριθμός ατομικιστών που αυτοαποκαλούνται αναρχικοί, δεν είναι καθόλου αναρχικοί. Αυτοί οι άνθρωποι που συναθροίζονται (σε ποιά βάση άραγε;) διαδίδοντας μεγαλόφωνα ότι 'είμαστε μια μεγάλη οικογένεια', και αποκαλούν αυτό το συνονθύλευμα αναρχική οργάνωση, δεν είναι μόνο γελοίοι αλλά απλά αντεπαναστάτες", όπως έγραψε ο Μάχνο και οι σύντροφοί του στην αναρχική εφημερίδα Dielo Truda.

Ο αναρχισμός δεν είναι παρά η οργανωμένη, συγκεντροποιημένη ταξική πάλη, η δικτατορία του προλεταριάτου, κόκκινη τρομοκρατία ενάντια στην λευκή τρομοκρατία της αξίας. Η αγανάκτηση έφτασε σε υψηλά επίπεδα μεταξύ των "αναρχικών", αφού ο Μάχνο και οι σύντροφοί του τόλμησαν να αγγίξουν τις "όμορφες ιδέες" που ήταν και οι πιο σημαντικές για αυτόν τον αστικό όχλο. Τόλμησαν να επιτεθούν στην ανεκτικότητα τους (άσε τους άλλους να σε εκμεταλλεύονται), στην δημοκρατία τους (ισότητα αξιών και σεβασμός στις γνώμες της πλειοψηφίας, και αν η πλειοψηφία θεωρεί πως πρέπει να πεθάνεις τότε πεθαίνεις), στον ατομικισμό τους (πρέπει να δώσεις τον επαναστατικό αγώνα μέσα σου, να επαναστατικοποιήσεις την σκέψη σου, οπότε άσε τους αστούς ήσυχους), στον ιδεαλισμό τους (ο αναρχισμός είναι μόνο μια ωραία ιδέα) κτλ. Σε όλο τον κόσμο αρκετές ομάδες ταξικής πάλης δημιουργήθηκαν σύμφωνα με τις βασικές αρχές που προσδιόρισε ο Μάχνο και οι σύντροφοί του (που, φυσικά, δεν εφευρέθηκαν από αυτούς, αυτοί μόνο μορφοποίησαν τις ιστορικές εμπειρίες και αναγκαιότητες και τις συνέπειές τους). Ο Μάχνο και οι σύντροφοί του συχνά αποκαλούνται ληστές. Γενικά αυτή είναι η αλήθεια, εφόσον ήταν πραγματικοί ληστές, προλετάριοι που δεν δίσταζαν να πάρουν τα αγαθά που παράγονταν με το αίμα και τον ιδρώτα της τάξης τους. Κατέστρεψαν ιδιοκτησίες και το κύριο αμάρτημά τους στα μάτια των αστών ήταν ότι το έκαναν αυτό όχι σαν άτομα που δρούσαν για λογαριασμό τους, αλλά με οργανωμένο τρόπο, σαν μια κοινότητα. Πάντα υπήρξαν "κοινωνικοί ληστές": εκμεταλλευμένοι που ήθελαν να εκδικηθούν τους εκμεταλλευτές τους. Σύντομα αναγκάζονταν να συνειδητοποιήσουν ότι αυτό ήταν δυνατό μόνο εάν ένωναν τις δυνάμεις τους. Αλλά οι μαχνοβίτες πήγαν πιο πέρα: αναγνώρισαν ότι ο αγώνας ενάντια στο κεφάλαιο και την εξουσία μπορεί να είναι μόνο παγκόσμιος, πρέπει να είναι από κάθε άποψη απεριόριστος⁵. Τίποτα δεν έπρεπε να διατηρηθεί από το σύστημα του καπιταλισμού. Από την σκοπιά των αστών ιστορικών, είναι ένα λογικό συμπέρασμα ότι τους αποκαλούσαν λαφυραγωγούς και πλιατσικολόγους. Και σήμερα έτσι αποκαλούνται οι πραγματικοί εξεγερμένοι. Είναι άξιο προσοχής τι γράφτηκε για αυτούς που πήραν μέρος στις ταραχές του Λος Άντζελες το 1992 ή για αυτούς που συμμετείχαν στην επαναστατική εξέγερση στην Αλβανία το 1997. Όλα τα αστικά Μ.Μ.Ε. - συμπεριλαμβανομένων των "αναρχικών" και "κομμουνιστικών" συγγραφέων - μίλαγαν για έναν όχλο, έναν συρφετό. Αυτοί οι προλετάριοι ήταν αναρχικοί όταν δραστηριοποιήθηκαν επαναστατικά, ακόμη και αν δεν το γνώριζαν. Εκατοντάδες φορές πιο αναρχικός είναι ένας εξεγερμένος που σπάει την βιτρίνα, ή ο όχλος που ανοίγει τις φυλακές και απελευθερώνει τους κρατούμενους - ακόμη και αν ανεμίζει μια γαμημένη Αλβανική σημαία - από έναν δημοσιογράφο που μιλάει για αναρχοκαπιταλισμό και ελεύθερη αγορά, φορώντας ένα τεράστιο μαύρο αστέρι στο στήθος του. Αυτοί οι "αναρχικοί" θα εξολοθρευτούν από την πρώτη εξέγερση χωρίς έλεος. Ο λεγόμενος Ισπανικός Εμφύλιος πόλεμος θεωρείται επίσης ως μια μεγάλη στιγμή του αναρχισμού. Εκεί πραγματικά διαδραματίστηκε μια μεγάλη προλεταριακή εξέγερση και ο επίσημος "αναρχισμός" αποκάλυψε το πραγματικό του πρόσωπο κατά την διάρκεια των γεγονότων. Οι προλετάριοι μπόρεσαν να δουν πολύ καλά ότι δεν υπήρχε καμία διαφορά μεταξύ του "φασίστα" Φράνκο και της "αντιφασιστικής" δημοκρατίας. Πολέμησαν για την κοινωνική επανάσταση, ενάντια σε όλες της φράξιες της αστικής τάξης, συμπεριλαμβανομένων των φασιστών και των αντιφασιστών. Οι "αναρχικές" οργανώσεις, πρώτα από όλες η Εθνική Συνομοσπονδία Εργασίας (CNT, που ακόμα και στο όνομά της έχει τρία αστικά στοιχεία: Έθνος, Συνομοσπονδία, Εργασία) πολέμησαν με όλη τους

5. Φυσικά, εδώ οι συγγραφείς τονίζουν την δυναμική του μαχνοβίτικου κινήματος και όχι τις αδυναμίες του όπως: η συνεργασία με τους Μπολσεβίκους και η άρνηση του της πλήρης κατάληξης της οικονομίας (εμπορευματικής παραγωγής), δηλαδή την πρότασή του για κollectivization της παραγωγής με την διατήρηση της ανεξαρτησίας των παραγωγών και συνεπώς των ανταλλαγών μεταξύ τους. (Σ.τ.Μ.)

τη δύναμη για την διατήρηση του καπιταλισμού⁶. Εξέλεξαν υπουργούς στην αντιφασιστική κυβέρνηση, η οποία τσάκισε την επανάσταση και κατέσφαξε δεκάδες χιλιάδες προλετάρους, σκότωσε τους ηγέτες της και στο τέλος αυτές οι οργανώσεις ηττήθηκαν από τα στρατεύματα του Φράνκο. Όμως, δεν είναι αρκετά γνωστό ότι ο Φράνκο και οι αντιφασίστες κατάφεραν να συνεργαστούν πολύ καλά στην καταστολή των προλεταριακών δυνάμεων. Τον Μάιο του 1937 ξέσπασε στην Βαρκελώνη μια προλεταριακή εξέγερση ενάντια στην κυβέρνηση της Δημοκρατίας. Ο Φράνκο κήρυξε αμέσως ανακωχή, μέχρι "η δημοκρατία να καταστείλει την εξέγερση" και όντως κράτησε την υπόσχεσή του. Μερικοί αναρχικοί αγωνιστές διέφυγαν από την Βαρκελώνη με ένα πλοίο, το οποίο αγκυροβόλησε σε μια περιοχή που επίσης την έλεγχε ο Φράνκο. Οι αρχές της Δημοκρατίας δώσανε την περιγραφή αυτών των ανθρώπων στον φασίστα ηγέτη του λιμανιού, ο οποίος κατάφερε να τους αιχμαλωτίσει και τους σκότωσε επί τόπου. Αυτό είναι ένα μόνο από τα χιλιάδες παρόμοια περιστατικά. Η στάση των "αναρχικών" απέναντι στους αγωνιζόμενους προλετάρους δεν μπορούσε να είναι άλλη από την λευκή τρομοκρατία, την απάτη, την παραπλάνηση και την προστασία των συμφερόντων του καπιταλισμού. Φυσικά, οι διάφορες φράξιες της αστικής τάξης ανταγωνίζονται επίσης η μια την άλλη, βασανίζουν, εκτελούν και φυλακίζουν τους αντιπάλους τους. Αλλά όταν αντιμετωπίζουν τον κοινό τους εχθρό, το προλεταριάτο, η αντιπαλότητα μπαίνει πάντοτε στην άκρη και ενώνουν της δυνάμεις τους. Μετά την νίκη του, ο Φράνκο φυλάκισε ένα μεγάλο αριθμό "αναρχικών", ηγετών της CNT, κτλ. Αλλά την δεκαετία του 1940 και του 1950 αποφυλακίστηκαν με αμνηστία. Και ποιοί ήταν αυτοί που παρέμειναν στις φυλακές του Φράνκο; Και ποιοί ήταν αυτοί οι λίγοι που ήταν ακόμη ζωντανοί το 1976 όταν ο Φράνκο πέθανε και φυσικά δεν αποφυλακίστηκαν ούτε τότε; Φυσικά ήταν οι "ληστές", οι "εγκληματίες": αυτοί οι πραγματικοί αναρχικοί προλετάριοι αγωνιστές, που στα τέλη του 1930 δεν πολέμησαν για τον αντιφασισμό αλλά για την κοινωνική επανάσταση.

Τα γεγονότα του 1968 θεωρούνται επίσης ως μια επαναγέννηση του αναρχισμού. Και πράγματι έτσι είναι: σχεδόν σε κάθε περιοχή του κόσμου η προλεταριακή οργή ξέσπασε με την μορφή της λεηλασίας, της άγριας απεργίας και της σύγκρουσης με την αστυνομία και το στρατό. Οι προλετάριοι δημιούργησαν οργανώσεις στην διάρκεια του αγώνα. Όμως, τα ΜΜΕ δεν ανέφεραν τίποτα για αυτές, αφού για αυτά οι προλετάριοι αυτοί ήταν "τα καθάρματα που λεηλατούσαν". Όλα όμως έβριθαν από νέους αυτο-διοριζόμενους "αναρχικούς" αστέρες των media, με πρώτο και καλλίτερο τον Κον-Μπετίτ. Ο "κόκκινος Ντάνι" αργότερα είπε ότι ήθελε να συγκρατήσει τους αγωνιστές με κάθε τρόπο, και προσπάθησε να τους πείσει να διαμαρτύρονται συμβολικά, να ανάβουν φωτιές, να χορεύουν και να τραγουδούν. Ο ίδιος ο αγώνας είναι έκσταση: η στιγμή κατά την οποία μπορούμε πραγματικά να είμαστε άνθρωποι, για πολύ λίγο. Ο Κον-Μπετίτ προτιμούσε λίγα τραγουδάκια γύρω από τη φωτιά... Ήταν ανίκανος να καταλάβει οτιδήποτε για τα αισθήματα των προλεταρίων, για το κύμα της οργής. Ήταν τόσο "αναρχικός" όσο μια διαφήμιση στην τηλεόραση που προσπαθεί να σε πείσει ότι η κατανάλωση είναι το πιο ευχάριστο πράγμα στον κόσμο. Η μόνη λειτουργία του "επαναστατικού ηδονισμού" που πρόβαλλε ήταν ότι οι χοντροί ψευτο-επαναστάτες μπορούσαν να βρουν δικαιολογίες για την ανικανότητά τους. Η χαρά είναι ο ίδιος ο κοινός αγώνας - όχι η κατανάλωση του θεάματος του αγώνα.

Στις μέρες μας ο "αναρχισμός" έχει γίνει πάλι της μόδας σε ορισμένους κύκλους. Αλλά μπορούν ένα μεγάλο γράμμα "Α" σε κύκλο ή οι μπότες και το μαύρο αστέρι να κάνουν αναρχικό τον καθένα; Είναι οι ομαδούλες σαν την BAT (Αυτόνομη Συλλογικότητα Βουδαπέστης) σε αυτή τη χώρα (Ουγγαρία) αναρχικές;

Η απάντησή μας είναι φυσικά όχι! Θα θέλαμε να εξηγήσουμε πιο καθαρά γιατί πιστεύουμε ότι τέτοιου είδους ομάδες και άνθρωποι δεν είναι αναρχικοί. Ας εξετάσουμε κάποια γνωρίσματα που χαρακτηρίζουν αυτόν τον μοδάτο αναρχισμό. Επειδή δεν μπορούμε να απαριθμήσουμε ξεχωριστά κάθε ιδιορρυθμία της τάδε ή δείνα ομάδας (για παράδειγμα ηλιθιότητες όπως "δικαιώματα των ζώων", εναλλακτική τέχνη, πανκ⁷, κτλ.), ασχολούμαστε μόνο με τα πιο τυπικά γνωρίσματα που χαρακτηρίζουν σχεδόν όλους τους "αναρχικούς".

Βασικά κάθε "αναρχικός" πιστεύει ότι ο αναρχισμός, η ταξική πάλη, **δεν είναι το προϊόν μιας ιστορικής διαδικασίας**, δεν είναι το συμπέρασμα συσσωρευμένων εμπειριών ή η άθροιση και η πρακτική ιστορικά αναγκαίων στόχων, **αλλά η επινόηση κάποιου "έξυπνου"**, μια "καλή ιδέα" που γεννήθηκε σε κάποια διανοουμενίζοντα μυαλά. Συνεπώς, δεν χρειάζεται να κάνουν τίποτα άλλο παρά να ερευνήσουν τις σκέψεις και τις οδηγίες των μεγάλων, να απομνημονεύσουν τις αρχές τους και να τις εφαρμόσουν στη δική τους ζωή. Για αυτούς η γνώση είναι θεμελιώδης, αφού ο "αναρχισμός" τους υπάρχει μόνο **στο**

6. Αν και αυτό γενικά είναι αλήθεια, αυτό δεν σημαίνει ότι δεν υπήρξαν και επαναστάτες μέσα ή γύρω από την CNT. (Σ.τ.Μ.)

7. Η κριτική γίνεται εδώ όχι ενάντια σε αυτούς που ακούνε πανκ μουσική ή ασχολούνται και με την μουσική αλλά ενάντια σε αυτούς που οργανώνουν όλη την ζωή τους γύρω από αυτό. (Σ.τ.Μ.)

επίπεδο των ιδεών και γι' αυτό **το πιο σημαντικό καθήκον για αυτούς είναι να διδάξουν αυτές τις ιδέες στις "μάζες"** (αυτό θα είναι το καθήκον μιας έξυπνης "ελίτ" των "επαγγελματιών επαναστατών"), και όταν όλοι - ή τουλάχιστον η πλειοψηφία - αποδεχτεί αυτές τις ιδέες, ο θαυμαστός νέος κόσμος θα γεννηθεί, οι αστοί προθύμως θα μας παραδώσουν όλο τον πλούτο και την εξουσία τους και ο άνθρωπος δεν θα είναι πλέον λύκος για τον άνθρωπο. Αυτό το παραμύθι είναι η βάση των "μαθημάτων για τον αναρχισμό δι' αλληλογραφίας" της BAT, που προτείνει ότι ο καθένας μπορεί να εμποδίσει τις αρχές του κινήματος στο σπίτι, να δώσει εξετάσεις και ίσως ακόμα να λάβει και ένα πιστοποιητικό ότι είναι αναρχικός... Αυτός ο **ιδεαλισμός**, η πεποίθηση ότι οι σκέψεις και οι ιδέες κυβερνάνε τον κόσμο, και όχι το αντίστροφο, ότι η πραγματικότητα καθορίζει τις ιδέες, είναι ένα από τα βασικά στοιχεία της αστικής ιδεολογίας. Το ίδιο και ο **ατομικισμός**, που απορρέει από αυτήν. Αφού σε αυτήν την κοινωνία ο καθένας είναι υπεύθυνος για τον εαυτό του και πολεμάει μόνο για τον εαυτό του (η οικογένεια είναι μόνο η μεγεθυμένη εκδοχή αυτού, ένα είδος αμυντικής συμμαχίας ενάντια στον εξωτερικό κόσμο), δεν εκπλήσσει ότι οι "αναρχικοί" λατρεύουν το άτομο το στερημένο από κοινότητα, ακόμα και αν κάποιες δηλώσεις τους ακούγονται "συλλογικές". "Ο κόσμος εξαρτάται από εσένα", διακηρύσσουν, "πρέπει να κάνεις την επανάσταση μέσα σου". Με αυτόν τον τρόπο, φυσικά, δεν ενοχλούν κανέναν, και δεν χρειάζεται να πούμε ότι δεν είναι καθόλου επικίνδυνοι για τον καπιταλισμό. Αντιθέτως, **και ο ιδεαλισμός και ο ατομικισμός δεν είναι τίποτα άλλο παρά οι δύο πιο γενικευμένοι τρόποι συμπεριφοράς της δημοκρατίας**, η οποία είναι το κοινωνικό σύστημα του καπιταλισμού: πίστευε μόνο στον εαυτό σου, και ήλπιζε ότι εγκλωβισμένος στις σκέψεις σου θα μπορέσεις να επιτύχεις την αλλαγή για λογαριασμό σου. Αλλά, φυσικά αυτό είναι αδύνατο: μια πυρηνική βάση δοκιμών λειτουργεί και στο τελευταίο εγκαταλειμμένο νησί, ή η παραλία σου είναι γεμάτη δεκαόροφα ξενοδοχεία. Η "φυγή" είναι δυνατή μόνο προς τα εμπρός, προς την επανάσταση: αυτό όμως δεν είναι μια ατομικιστική λύση, αλλά καθήκον όλης της εκμεταλλευόμενης τάξης.

Αυτά είναι τα δυο θεμελιώδη χαρακτηριστικά όλου του ψευτο-αναρχικού κινήματος. Θα ασχοληθούμε εν συντομία με κάποια άλλα ζητήματα από τα οποία ένα ή δύο είναι επίσης υποχρεωτικά δόγματα των "αναρχικών".

ΠΑΣΙΦΙΣΜΟΣ

Σχεδόν κάθε "αναρχικός" αποκηρύσσει την "τρομοκρατία" τονίζοντας ότι είναι πασιφιστής και ενάντια σε κάθε μορφής βία. Παρόλο που και εμείς επικρίνουμε την τρομοκρατία, δεν το κάνουμε για ηθικούς λόγους, αλλά επειδή δεν νομίζουμε ότι μπορεί να επιτευχθεί κάτι με αυτόν τον (ατομικιστικό, ελιτίστικο και ρεφορμιστικό) τρόπο. Ο πασιφισμός, όμως, είναι ένα σημαντικό όπλο εναντίον μας⁸. Σημαίνει απλά ότι μπαίνουμε στο σφαγείο σαν τα πρόβατα και χαμογελάμε στους χασάπηδες μας. Δεν μας εκπλήσσει να λέει ένας παπάς τέτοια πράγματα, αλλά κάποιος που αυτοαποκαλείται "αναρχικός"... Όσον αφορά τον πόλεμο: ο καπιταλισμός δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς πόλεμο. Αφενός είναι μια μεγάλη επιχείρηση, μια μεγάλη ευκαιρία για την ανάπτυξη της επιστήμης (τεχνολογία, φαρμακευτική, χημεία, βιολογία, κτλ.), και αφετέρου ο συντομότερος τρόπος για να καναλιζάρεις (εθνικισμός, συνθήκες πολέμου) και να εξολοθρεύσεις τις περιττές και επικίνδυνες προλεταριακές μάζες. **Όσο υπάρχει καπιταλισμός θα υπάρχουν και πόλεμοι**. Και επειδή η αστική τάξη δεν θα αποσυρθεί χαμογελώντας, η ίδια η επανάσταση θα είναι πόλεμος: ο πόλεμος μιας τάξης ενάντια στην άλλη.

ΦΕΝΤΕΡΑΛΙΣΜΟΣ

Στον αγώνα του το προλεταριάτο δρα ως μια ενοποιημένη δύναμη, ως μια αγωνιζόμενη τάξη. Όχι επειδή οι "ηγέτες" του το συμβουλεύουν να το κάνει. Ούτε καν λόγω της σφυρηλατημένης σιδερένιας θέλησης, όπως παρατηρούμε στα Σοβιετικά κινηματογραφικά έργα. Είναι ο καπιταλισμός με τις αντιθέσεις του που αναγκάζει το προλεταριάτο να το κάνει: το προλεταριάτο (το κόμμα της αναρχίας και της ανατροπής, όπως το αποκάλεσε ο Μαρξ) αντιτίθεται στην παλιά κοινωνία του κεφαλαίου ως μια οργανική και συγκεντροποιημένη δύναμη, ως το κόμμα της πάλης. Το προλεταριάτο είναι μια συγκεντροποιημένη δύναμη, όπως και ο εχθρός του (ενδυναμωμένη από τους νόμους του καπιταλισμού, η δικτατορία της δημοκρατίας είναι στην πραγματικότητα ο απόλυτος συγκεντρωτισμός που έχει ως πυρήνα του την αξία). Συνεπώς, η ίδια η πάλη απαιτεί επίσης συγκεντρωτισμό και από την άλλη κάθε μορφή οργανικής ανθρώπινης ζωής μπορεί να είναι μόνο συγκε-

8. Στην Ελλάδα μάλλον συμβαίνει το αντίθετο, υπάρχει μία φетиχοποίηση της βίας μέσα στον αναρχικό χώρο. Εμείς δεν ήμασταν ούτε υπέρ ούτε κατά της βίας λόγω αρχής, την θεωρούμε ως ένα μέσο για την επίτευξη κοινωνικών στόχων και όχι καθεαυτό επιθυμητή. (Σ.τ.Μ.)

ντρωμένη. Αυτό, φυσικά, δεν σημαίνει ότι ο καθένας κυβερνάται από τα πάνω από ένα ανώτερο όργανο, ένα είδος Μεγάλου Αδερφού, Έξοχου Ηγέτη, Αγίου Πατέρα, κτλ. Αυτό είναι δημοκρατικός συγκεντρωτισμός, η πολιτική δουλειά του καπιταλισμού. Το προλεταριάτο συγκεντροποιείται γύρω από την δική του ύπαρξη και ανάγκες, από το ιστορικό πρόγραμμα του κομμουνισμού, από το γεγονός ότι η μοίρα του το υποχρεώνει να πάει πέρα από την ταξική κοινωνία. Αυτός ο εσωτερικός, οργανικός συγκεντρωτισμός είναι η μόνη εφικτή μορφή του αγώνα, και όχι η ελεύθερη θέληση και το γνωστό παρამυθάκι της προαγωγής ατομικών συμφερόντων, ατομικών αποφάσεων. Γιατί η πάλη του προλεταριάτου να απαιτεί διαφορετικά μέσα στην Βουδαπέστη από ότι στο Παρίσι, στην Νέα Υόρκη ή στην Ακτή Ελεφαντοστού; Η ιδεολογία του φεντεραλισμού στην πραγματικότητα σημαίνει την πρακτική άρνηση της πάλης του προλεταριάτου, την άρνηση των ενοποιημένων συμφερόντων και ενωμένης πρακτικής της τάξης, του κόμματος της αναρχίας και την άρνηση του ιστορικού προγράμματος του κομμουνισμού.

ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ

Ο καπιταλισμός μολύνει το περιβάλλον όχι επειδή έτσι του αρέσει, **αλλά επειδή απλά λειτουργεί με αυτό τον τρόπο**. Είναι εντελώς άσκοπο να παρακαλάμε τους καπιταλιστές να μη μολύνουν τόσο πολύ: αυτό θα το κάνουν μόνο αν μπορούν. Ο καπιταλισμός εκμεταλλεύεται ανελέητα όχι μόνο τους προλετάρειους αλλά και όλη τη γη. Σιγά - σιγά καταστρέφει εντελώς όλη τη βιόσφαιρα. Αλλά μόνο η επανάσταση μπορεί να τον εμποδίσει και να χτυπήσει το πρόβλημα στην ρίζα του. Οι πράσινοι έχουν ένα σωρό ηλίθιες συμβουλές για το τι μπορούμε να κάνουμε εμείς οι προλετάρειοι για να μην μολύνουμε τόσο πολύ. Αφενός κανείς δεν έχει χρόνο να ασχοληθεί με αυτό, γιατί ο αγώνας για επιβίωση απορροφά σχεδόν όλο τον χρόνο μας και μόνο κάτι αστοί διανοούμενοι, που έχουν πολύ ελεύθερο χρόνο, μπορούν να σκαρφίζονται τόσο ηλίθιες υποδείξεις. Αφετέρου, δεν ήμαστε εμείς υπεύθυνοι για την μόλυνση. Αυτοί οι πράσινοι μας λένε, για να κάνουν την ζωή μας ακόμα πιο δύσκολη, ότι πρέπει να μολύνουμε λιγότερο έτσι ώστε οι αστοί να μπορούν να ρίχνουν τα σκουπίδια τους στις περιοχές που εμείς προστατέψαμε. Πρέπει να χωρίζουμε τα σκουπίδια μας με βάση τα υλικά κατασκευής τους, για να μπορεί κάποιος αστός επιχειρηματίας να βρίσκει φθηνότερες πρώτες ύλες. Γι' αυτούς θα ήταν καλλίτερα να μην αναπνέαμε καν, μην τυχόν και δεν αφήσουμε αέρα για τους αστούς. (Αν και φαίνεται να αναπνέουν διαφορετικό αέρα: υπάρχει όντως διαφορά να ζεις στους λόφους δέκα χιλιόμετρα από την πόλη ή στα βρώμικα προάστια). Η οικολογία είναι μια τυπικά ρεφορμιστική ιδέα: υποστηρίζει ότι όλο το σύστημα είναι ΟΚ., αλλά θα έπρεπε να βελτιωθεί σε ορισμένα σημεία. Θα ήταν ευχαριστημένοι με τον καπιταλισμό εάν δεν μολύνε το περιβάλλον.

ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ

Παρουσιάζει μεγάλη ομοιότητα με την οικολογία. Μερικές φορές οι φεμινίστριες μπορεί να κάνουν πολύ καλές κριτικές ενάντια σε ορισμένες όψεις της κοινωνίας αλλά το περιεχόμενο της κριτικής και η λύση που προτείνουν είναι εντελώς αντεπαναστατικές. Το κεφάλαιο κάνει όντως διάκριση μεταξύ αντρικής και γυναικείας εργατικής δύναμης ως αποτέλεσμα μιας μακράς ιστορικής διαδικασίας, και ως αποτέλεσμα του γεγονότος ότι για το κεφάλαιο δεν ήμαστε άνθρωποι αλλά πράγματα, φορείς του εμπορεύματός μας, που είναι η εργατική δύναμη. Ο φεμινισμός παλεύει να εξισώσει την γυναικεία με την αντρική εργασία: έτσι ο Στάλιν και ο Πολ Ποτ ήταν οι μεγαλύτεροι φεμινιστές μιας και οι γυναίκες και οι άντρες είχαν την ίδια τύχη στα στρατόπεδα εργασίας! Οι προλετάρειες γυναίκες που εργάστηκαν στους βάλτους της Σιβηρίας ή στα μεταλλουργεία θα μπορούσαν να μας πουν πόσο ωραία ήταν. Σκοπός μας δεν είναι η καθιέρωση ίσων ευκαιριών εργασίας για τους άντρες και τις γυναίκες αλλά η ολική κατάργηση κάθε είδους δουλειάς. Η αύξηση του αριθμού των γυναικών σε ηγετικές θέσεις για να υπάρχουν περισσότερες γυναίκες μάντζερς, πολιτικοί ή ιδιοκτήτριες εργοστασίων, δεν θα έπρεπε να είναι τόσο σημαντικό για εμάς... Η πιστεύεις πραγματικά ότι εσύ, η μητέρα σου, η αδερφή σου ή η φίλη σου έχουν καμία πιθανότητα να γίνουν πρωθυπουργοί; Εάν ναι, τότε γιατί αποκαλείς τον εαυτό σου αναρχικό; Ο φεμινισμός παλεύει για ίσα δικαιώματα, εμείς οι αναρχικοί φτύνουμε τα δικαιώματα. Ο φεμινισμός - όπως και ο διδυμος αδερφός του, ο σεξισμός - εξυπηρετεί απλώς την διάσπαση του προλεταριάτου. **Προσπαθεί να μας κάνει να πιστέψουμε ότι δεν έχουμε καθόλου κοινά προλεταριακά συμφέροντα, και ότι ο καθένας έχει τα δικά του/της εντελώς διαφορετικά συμφέροντα**. Έτσι, οι φεμινίστριες υιοθετούν την καπιταλιστική οπτική, και προσπαθούν να βρουν μια λύση σε συνθήκες καπιταλισμού. Στην πραγματικότητα, όμως, έχουμε κοινά συμφέροντα ανεξάρτητα αν είμαστε άντρες ή γυναίκες, μαύροι ή άσπροι, νέοι ή γέροι: την

καταστροφή του καπιταλισμού. Και σε αυτό τον αγώνα ο φεμινισμός είναι άσκοπος.

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΜΟΣ

Είναι πιθανόν το πιο σημαντικό ρεύμα του "αναρχικού" κινήματος. Θέλει να μας πείσει ότι ορισμένες μορφές καπιταλισμού είναι λιγότερο κακές από άλλες, και επομένως πρέπει να τις υποστηρίξουμε. Ας προστατέψουμε το εργοστάσιο, το σχολείο, το γραφείο, όπου ξοδεύουμε την ζωή μας στην υπηρεσία του κεφαλαίου, ας προστατέψουμε την ιδιοκτησία των εργοδοτών μας, ας πολεμήσουμε για τους πολιτικούς μας... Αλλά **υπάρχει μόνο ένας καπιταλισμός, ο οποίος, σύμφωνα με τα άμεσα συμφέροντά του, μας δείχνει πάντα ένα διαφορετικό πρόσωπο. Βασικά, ο φασισμός είναι το ίδιο φαινόμενο με τον κοινοβουλευτικό καπιταλισμό: η δημοκρατική δικτατορία του κεφαλαίου, η κυριαρχία της αξίας επί της ζωής μας.** Εάν αφήσουμε την ταξική πάλη για να βοηθήσουμε μια φράξια του κεφαλαίου ενάντια σε μια άλλη, τότε εξυπηρετούμε τα συμφέροντα του εχθρού μας. Όποιος και αν είναι ο νικητής, σίγουρα δεν θα διστάσει να μας σκοτώσει, όπως συνέβη στον λεγόμενο "Ισπανικό Εμφύλιο πόλεμο". Προστασία της δημοκρατίας, δηλ. αντιφασισμός, σημαίνει προδοσία της ταξικής πάλης. "Ο αντιφασισμός είναι το χειρότερο προϊόν του φασισμού", είπε ο Αμαντέο Μπροντίνγκα, ένας Ιταλός κομμουνιστής, ο οποίος καταδιώχτηκε και από τους φασίστες και από τους αντιφασίστες. Φυσικά, αυτό δεν σημαίνει την υποστήριξη του φασισμού, ο μόνος πραγματικός εχθρός του φασισμού είναι το επαναστατικό προλεταριάτο - διότι μόνο το προλεταριάτο μπορεί να καταστρέψει τη ρίζα του φασισμού: τον ίδιο τον καπιταλισμό. Το προλεταριάτο αγωνίζεται πάντα ενάντια στους επικρατούντες καταπιεστές του, που είναι οι φασίστες σε μια φασιστική δικτατορία, οι φιλελεύθεροι σε μια φιλελεύθερη δικτατορία, οι συντηρητικοί σε μια συντηρητική δικτατορία και οι σοσιαλδημοκράτες σε μια σοσιαλδημοκρατική δικτατορία - αλλά **πρέπει να πολεμά ενάντια σε όλες τις φράξιες της αστικής τάξης.** Δεν μπορούμε να τις διαχωρίζουμε, δεν μπορούμε να κάνουμε συμμαχίες με τον θανάσιμο εχθρό μας. Ο καπιταλισμός είναι ένας δράκος με χίλια κεφάλια αλλά έχει μόνο ένα σώμα, το οποίο είναι η ανταλλακτική αξία. Εάν κόψεις μόνο ένα κεφάλι, ο δράκος θα επιβιώσει. Ούτε καν το μικρότερο κεφάλι δεν μπορούμε να αφήσουμε κι ας μην βρωμάει τόσο το στόμα του. Το ίδιο το σώμα πρέπει να καταστραφεί.

Αυτά είναι μόνο παραδείγματα, αυθαίρετα επιλεγμένα. Θα μπορούσαμε να αναφέρουμε τους οπαδούς του αναρχικού lifestyle ή τους αντι-ιμπεριαλιστές του "τρίτου κόσμου", που θέλουν να λυτρώσουν τον κόσμο αγοράζοντας τα ίδια σκατά από τοπικούς μικρούς αστούς αντί των μεγάλων σουπερμάρκετ. Ή θα μπορούσαμε να αναφέρουμε αυτούς που αγωνίζονται για τα ανθρώπινα δικαιώματα, αυτούς που ποτέ δεν διστάζουν να υπερασπιστούν "πολιτικούς κρατούμενους", δηλαδή τους φυλακισμένους αστούς πολιτικούς της αντιπολίτευσης, εφόσον συνήθως οι προλετάριοι, για τους οποίους ποτέ δεν μιλάνε, γενικά δεν ανήκουν σε αυτή την κατηγορία. Ή τους λόγιους του αναρχισμού, που γράφουν ολόκληρα βιβλία για τις διατροφικές συνήθειες του Μπακούιν. Ή τους "κομμουνιστές", που μετατρέπουν σε είδωλα τους αγωνιστές του προλεταριάτου ώστε να μυστικοποιήσουν τον αγώνα μας με αυτό τον τρόπο. Ή τους φαφλατάδες των συνδικάτων και της "εργατικής δημοκρατίας", που λένε ότι πρέπει να διαπραγματευτούμε με την αστική τάξη την εκμετάλλευσή μας. Ή όλα τα είδη των σωτήρων του κόσμου, πολιτικών, διανοούμενων, επαγγελματιών επαναστατών, κατασκόπων...

Θα μπορούσαμε να συνεχίσουμε, αλλά ελπίζουμε ότι τώρα είναι ξεκάθαρο τι είναι ο πραγματικός αναρχισμός (άρα και ο κομμουνισμός). **Κι' αυτό δεν είναι ζήτημα ορολογίας, δηλαδή τί εννοούμε εμείς ή άλλες ομάδες με την λέξη αναρχισμός.** Δεν είναι ούτε μια ακαδημαϊκή διαμάχη. Αυτό για το οποίο μιλάμε είναι η πραγματικότητα: αφού **ο αναρχισμός δεν είναι ζήτημα ορολογίας, δηλαδή τι εννοούμε εμείς και άλλες ομάδες με τη λέξη αναρχισμός.** Αυτός είναι ο κοινός αγώνας όλων μας!

ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΙ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΕΝΩΘΕΙΤΕ ΣΤΟΝ ΚΟΙΝΟ ΑΓΩΝΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ!

**ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΤΕ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΣΑΣ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ!
ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΤΕ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ!**

**ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟΥ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΞΙΑΣ!**

ΠΕΡΙ ΤΗΣ 11ης ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΣΤΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Στην περίφημη έκθεσή του του ιστορικού υλισμού, ο Ένγκελς ξεκινάει από την παρατήρηση ότι, στο βαθμό που η ουσία της ιστορίας συνίσταται στο γεγονός ότι «τίποτα δεν συμβαίνει χωρίς συνειδητή πρόθεση, χωρίς ηθελημένο σκοπό», για να φτάσουμε σε μία σύλληψη της ιστορίας χρειάζεται να προχωρήσουμε πιο μακριά. Από τη μία μεριά γιατί «οι αναρίθμητες μεμονωμένες θελήσεις που δρουν στην ιστορία πετυχαίνουν συνήθως αποτελέσματα τελείως διαφορετικά – συχνά ακριβώς τα αντίθετα – από εκείνα που ήθελαν - τα κίνητρά τους έχουν λοιπόν και αυτά δευτερεύουσα σημασία για το συνολικό αποτέλεσμα. Από την άλλη μεριά υπάρχει πάλι το ερώτημα ποιές κινητήριες δυνάμεις κρύβονται με την σειρά τους πίσω από αυτά τα κίνητρα, ποιές είναι οι ιστορικές αιτίες που, στα μυαλά των ανθρώπων που δρουν, παίρνουν την μορφή αυτών των κινήτρων.»... Η ουσία του επιστημονικού μαρξισμού συνίσταται λοιπόν στη γνώση της ανεξαρτησίας των πραγματικών κινητήριων δυνάμεων της ιστορίας από την (ψυχολογική) συνείδηση των ανθρώπων”.

Γ. Λούκατς – Ιστορία και ταξική συνείδηση

Το χτύπημα της 11ης Σεπτεμβρίου στις ΗΠΑ και ο πόλεμος που ακολούθησε στο Αφγανιστάν σίγουρα αποτέλεσε αφορμή για διάφορες πολιτικές εκτιμήσεις πολλές εκ των οποίων αποδείχτηκαν και αντικρουόμενες η μία με την άλλη. Τα κύρια ζητήματα γύρω από τα οποία έγιναν οι εκτιμήσεις, κατά την γνώμη μας, ήταν:

1. Τι είναι ταξική (απελευθερωτική) πάλη και τι όχι;
2. Ποιά είναι η θέση των επαναστατών σε σχέση με τον πόλεμο;
3. Ποιά είναι η κατάσταση διεθνώς και τι επιπτώσεις θα υπάρξουν;

Σχετικά με το πρώτο ζήτημα, η ερώτηση που έθεσε η ίδια η πραγματικότητα ήταν, αν αυτό το συγκεκριμένο χτύπημα εμπεριείχε απελευθερωτικά (ταξικά) χαρακτηριστικά ή όχι.

Πριν απαντήσουμε θα πρέπει πρώτα να κατανοήσουμε ότι η ταξική πάλη (συνεπώς και η βία) είναι προϊόν πραγματικών κοινωνικών αναγκών και ότι η πραγματικότητα γενικότερα αποτελείται από ένα σύμπλεγμα αντιφάσεων. Άρα κάθε γεγονός που συμβαίνει, είναι προϊόν αντιφάσεων και εμπεριέχει αντιφάσεις.

Οι στόχοι που επιλέχτηκαν από τους δράστες ήταν στόχοι ταξικοί, (με την έννοια ότι ήταν στόχοι που και η τάξη μας πρέπει να χτυπήσει, αλλά με διαφορετικούς όρους) κέντρα διοίκησης του αμερικάνικου και παγκόσμιου καπιταλισμού που εξυπηρετούσαν την ενίσχυση της κυριαρχίας της αστικής τάξης διεθνώς. Εκεί όντως παίρνονταν αποφάσεις για την οργάνωση της καταστολής (ιδιαίτερα στο πεντάγωνο και στο State Department) και της οικονομικής επέκτασης (ιδιαίτερα στο Παγκόσμιο Κέντρο Εμπορίου). Οι δράστες βέβαια, δεν μπόρεσαν να εξηγήσουν τις πράξεις τους, να γνωστοποιήσουν τα κίνητρά τους, να κάνουν ανάλυση του εμπορεύματος ή να περιγράψουν με λεπτομέρεια την παγκόσμια πολιτική κατάσταση (πιθανώς να αγνοούσαν και την ύπαρξη του Εμίλ Ανρύ). Απλά το έκαναν και μετά εξαφανίστηκαν. Εκτός βέβαια και αν κάποιος ανέλαβε την ευθύνη και αποσιωπήθηκε από τις αστυνομικές αρχές.

Πριν εξετάσουμε το ποιοί τελικά διέπραξαν το χτύπημα, ποιοί ήταν οι ακριβείς στόχοι τους, ποιά συμφέροντα εξυπηρετούσαν κτλ., πρέπει πρώτα να τονίσουμε ότι στην τελική δε βοήθησαν το επαναστατικό κίνημα να κάνει ούτε ένα βήμα μπροστά. Το χτύπημα καθαυτό προφανώς παρακινήθηκε και οργανώθηκε από καπιταλιστικούς κύκλους για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων τους. Οι ανταγωνισμοί που έχουν οι αστικές φράξιες μεταξύ τους μας αφορούν επειδή οι επιθετικές τους κινήσεις γίνονται ενάντια στο προλεταριάτο. Πολλά από τα θύματα της 11ης Σεπτεμβρίου ήταν απλοί εργάτες, κάποιοι άλλοι καθάρματα.

Για να μείνουμε στο πρώτο ζήτημα, μία άλλη εκτίμηση που έγινε, είναι το πως εκφράζεται η ταξική πάλη στη γενικότερη περιοχή της Μέσης Ανατολής. Επειδή εμείς σαν ομάδα δεν έχουμε κάνει ακόμα μία σοβαρή δουλειά πάνω στο συγκεκριμένο ζήτημα, το μόνο που μπορούμε να πούμε σήμερα είναι κάποια πράγματα όσον αφορά την μέθοδο που ακολουθούμε για να κριτικάρουμε και για να περιγράψουμε τον ταξικό πόλεμο. Πιστεύουμε ότι υπάρχει ένα δίπολο ανάλυσης που πρέπει να ξεπεραστεί. Ο ένας πόλος είναι να περιμένει κανείς την εκδήλωση του ταξικού πολέμου εξαγνισμέ-

νου από κάθε ιδεολογία, δηλαδή "καθαρό". Αυτό είναι αδύνατο και δεν έχει συμβεί ποτέ στην ιστορία. Οι ιδεολογίες εμφανίζονται ακριβώς μέσα στην καρδιά του προλεταριακού κινήματος και εκεί είναι που πρέπει να πολεμηθούν. Το προλεταριάτο είναι αναγκασμένο, αν θέλει να απελευθερωθεί – δηλαδή να αυτοκαταργηθεί – να δώσει μία μάχη ενάντια σε κάθε ιδεολογία. Ο άλλος πόλος είναι να μετατρέπεις τις αδυναμίες του προλεταριακού κινήματος σε ιδεολογίες. Δηλαδή, εάν οι προλετάριοι στην Παλαιστίνη αγωνιζόμενοι ενάντια στην καταπίεση έχουν μία πατριωτική ιδεολογία, τότε αυτή η τελευταία πρέπει να υποστηριχθεί. Κάποιοι πατώντας πάνω σε αυτή την "λογική" δεν έδωσαν καμία διεθνιστική κατεύθυνση στα αδέρφια μας σε αυτή την περιοχή. Αν και είναι αλήθεια ότι όταν οι προλετάριοι ξεκινούν έναν αγώνα επειδή τον έχουν ανάγκη, δεν έχουν ξεκάθαρες επαναστατικές θέσεις, η "δουλειά" ακριβώς των επαναστατικών μειοψηφιών είναι να προτείνουν πρώτες μία άμεσα επαναστατική προοπτική. Συνθήματα όπως "Οι λαοί της Ανατολής θα νικήσουν" (και μετά θα γίνουν πάλι κράτη, ας πούμε "ανεξάρτητα"); δε δίνουν καμία διεθνιστική κατεύθυνση. Και ακόμα χειρότερα γιατί οι υποστηρικτές τέτοιων απόψεων βρίσκουν εξοργιστικό το σύνθημα "Ούτε θρησκευτικός, ούτε εθνικός, ο δικός μας πόλεμος είναι ταξικός" και παρουσιάζονται ως οι μόνοι σωστοί αντιπρόσωποι του επαναστατικού κινήματος (εφημερίδα "Κόντρα", Αρ. 223);

Στο δεύτερο ζήτημα που θέσαμε (όσον αφορά τον πόλεμο) απαντάμε με κάποιες "σταθερές" του επαναστατικού κινήματος.

- Όλοι οι πόλεμοι στον καπιταλισμό είναι στην ουσία πόλεμοι του Κεφαλαίου ενάντια στο προλεταριάτο (ή με "αναρχικούς όρους", πόλεμοι της κυριαρχίας ενάντια στην ανθρωπότητα).
- Σε καμία περίπτωση δεν μπορούμε να υποστηρίξουμε κάποια αστική φράξια που συμμετέχει σε έναν πόλεμο. Στην συγκεκριμένη περίπτωση δεν μπορούμε να είμαστε ούτε με το ΝΑΤΟ ούτε με τους Ταλιμπάν (άσχετα με το αν οι τελευταίοι μπορεί και να δηλώνουν υποστηρικτές των φτωχών και καταπιεσμένων).
- Όπως έχει αποδειχθεί ιστορικά η κατεύθυνση του επαναστατικού ντεφιτισμού είναι μία θέση ισχυρή και αποτελεσματική. Ο καθένας μας ας χτυπήσει πρώτα το Κράτος που έχει μπροστά του. Έτσι το ζήτημα της αλληλεγγύης δεν τίθεται να κάνουμε κάτι για τους κατημένους "άλλους" εκεί, αλλά ας ξεκινήσουμε να κάνουμε κάτι εδώ, για εμάς.

Όσον αφορά την παγκόσμια κατάσταση δε θα σταθούμε σε πολλές λεπτομέρειες διότι αυτό είναι μία αρκετά σοβαρή δουλειά, που από εμάς τουλάχιστον δεν έχει γίνει. Αυτό που παρατηρήσαμε είναι ότι η αστική τάξη στα περισσότερα μέρη του πλανήτη μετά τις 11 Σεπτεμβρίου έδρασε αρκετά ομοιόμορφα, με στόχο:

- Την αναζωογόνηση της οικονομίας (απολύσεις, περικοπές, κλείσιμο μη κερδοφόρων επιχειρήσεων).
- Την οργάνωση του Κρατικού μηχανισμού για να χτυπηθούν οι ταξικοί αγώνες και να επιτευχθεί μία αυστηρότερη πειθαρχηση υπό το γενικό πρόσχημα μίας αφαίρεσης (τρομοκρατία).

Σε ένα πολύ σχηματικό επίπεδο ανάλυσης ο καπιταλισμός για να αναπτυχθεί ιστορικά περνάει μέσα από φάσεις ύφεσης, κρίσης, πολέμου και ανασυγκρότησης. Μία κρίση υπερπαραγωγής (και συνεπώς κρίση κερδοφορίας) πρέπει να είναι σε εξέλιξη σε παγκόσμιο επίπεδο. Η μάζα κεφαλαίου που έχει συσσωρευτεί δε βρίσκει δυνατότητες αξιοποίησης και από την άλλη υπάρχει και ένα προλεταριάτο που δεν είναι εντελώς πειθαρχημένο. Ο πόλεμος που ξεκίνησε στο Αφγανιστάν (άσχετα με την τροπή που θα πάρει) ήταν μία γενικότερη ανάγκη της αστικής τάξης και αυτό φαίνεται και από την ταχύτητα με την οποία ξεκίνησε. Οι αστοί στις ΗΠΑ δήλωσαν ότι ξέρουν τους δράστες από απλή διαίσθηση (άρα είχαν προηγούμενα μαζί τους) και κάποια τσογλάνια του ΝΑΤΟ είπαν ότι δε χρειάζονται πειστήρια και αποδείξεις αλλά φτάνει που οι "σύντροφοι" Αμερικάνοι ισχυρίζονται ότι τους ξέρουν. Η σχιζοφρένεια είναι λογική. Αλλά στην τελική η αστική τάξη υπερασπίζεται ένα σχιζοφρενικό σύστημα οπότε και η συνειδήσή της δεν μπορεί παρά να αντανakλά την ταξική της θέση.

Τώρα το τι μέλλει γενέσθαι γενικότερα, κανείς δεν μπορεί να προβλέψει με ακρίβεια. Σαφώς υπήρξαν (και υπάρχουν) αντιδράσεις ενάντια στον πόλεμο σε πολλές χώρες του κόσμου. Απλά ακόμα δεν είμαστε σε θέση ισχύος για να επιβάλλουμε τους όρους μας.

ΔΕΚΑ ΜΕΡΕΣ ΠΟΥ ΣΥΓΚΛΟΝΙΖΑΝ ΤΟ ΙΡΑΚ

Εσωτερική πληροφόρηση από μία εξέγερση

Ο πόλεμος του Κόλπου δεν τελείωσε με την στρατιωτική νίκη της Αμερικής και των Συμμάχων. Τελείωσε με την μαζική λιποταξία χιλιάδων στρατολογημένων ιρακινών φαντάρων. Η άρνηση που έδειξε αυτός ο στρατός να αγωνιστεί υπέρ του ιρακινού κράτους ήταν τόσο μεγάλη ώστε, παρ' όλες τις προβλέψεις, δεν σκοτώθηκε ούτε ένας στρατιώτης των Συμμάχων από εχθρικά πυρά στο τελικό έδαφος όπου έγινε η επίθεση για την ανάκτηση του Κουβέιτ. Όντως, η εκτενής κλίμακα αυτής της λιποταξίας είναι ίσως άνευ προηγουμένου στην σύγχρονη στρατιωτική ιστορία.

Αλλά αυτά τα στρατεύματα που λιποτάκτησαν δε γύρισαν απλά στο Ιράκ. Στην επιστροφή τους πολλοί από αυτούς έστρεψαν τα όπλα τους ενάντια στο ιρακινό κράτος, υποδαυλίζοντας μία ταυτόχρονη εξέγερση στο Νότιο Ιράκ και στο Κουρδιστάν προς το Βορρά. Μόνο η κεντρική περιοχή του Ιράκ γύρω από την Βαγδάτη παρέμεινε σταθερά στα χέρια του κράτους στις εβδομάδες που ακολούθησαν μετά το τέλος του πολέμου.

Από την αρχή κίολας τα Δυτικά ΜΜΕ δώσανε ψεύτικα στοιχεία για αυτές τις εξεγέρσεις. Η εξέγερση στον Νότο, επικεντρωμένη στην Basra, απεικονίστηκε σαν μία εξέγερση των μουσουλμάνων Shia, ενώ η εξέγερση στον Βορρά παρουσιάστηκε σαν μία αποκλειστικά κουρδική εθνικιστική εξέγερση που απαιτούσε κάτι παραπάνω από μία αυτόνομη κουρδική περιοχή μέσα στο Ιράκ.

Η αλήθεια είναι ότι οι εξεγέρσεις και στο Βόρειο και στο Νότιο Ιράκ ήταν προλεταριακές εξεγέρσεις.

Η Basra είναι μία από τις πιο κοσμικές περιοχές στην Μέση Ανατολή. Κανείς σχεδόν δεν πηγαίνει σε μουσουλμανικούς ναούς στην Basra. Οι θεμελιώδεις παραδόσεις σε αυτή την περιοχή δεν είναι ο ισλαμικός φονταμενταλισμός αλλά μάλλον ο αραβικός εθνικισμός και ο σταλινισμός. Το Ιρακινό Κομμουνιστικό Κόμμα είναι το μόνο αστικό κόμμα με κάποια σημαντική επιρροή στην περιοχή. Οι πόλεις Basra, Nasiriah και Hilah είναι από καιρό γνωστές ως οι περιοχές του Κομμουνιστικού Κόμματος και έχουν μία μακρά ιστορία ανοικτής ανταρσίας απέναντι στη θρησκεία και το κράτος. Η "ιρακινή" εργατική τάξη ήταν πάντα μία από τις πιο ενοχλητικές σε μία ασταθή περιοχή.

Στο Βορρά υπάρχει μικρή συμπάθεια για τα εθνικιστικά κόμματα - το KDP και το PUK - και για τα αντάρτικά τους κινήματα (peshmergas) λόγω της επανειλημμένης αποτυχίας τους στις συμφωνίες με το ιρακινό κράτος. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα στην περιοχή της Sulaimania. Οι κάτοικοι της περιοχής είναι ιδιαίτερα εχθρικοί προς τους εθνικιστές μετά από τη σφαγή της Halabja. Μετά τις επιθέσεις με χημικά από την ιρακινή αεροπορία ενάντια σε λιποτάκτες και πολίτες στην πόλη Halabja το 1988, οι peshmergas αρχικά απότρεψαν τους ανθρώπους να απομακρυνθούν και μετά λεηλάτησαν και βίασαν αυτούς που επιβίωσαν από τη σφαγή. Ως αποτέλεσμα, πολλοί χωρικοί έχουν από καιρό αρνηθεί να ταΐσουν και να δώσουν καταφύγιο σε εθνικιστές αντάρτες. Όσον αφορά το Νότο, το Κομμουνιστικό Κόμμα και οι αντάρτες του είναι πιο δημοφιλή.

Η εξέγερση στο Βορρά δεν ήταν εθνικιστική. Στα πρώτα βήματα εκτελέστηκαν μπάσθιστές αξιωματούχοι (Ba'ath, είναι το όνομα του κυβερνώντος κόμματος του Σαντάμ - Σ.τ.Μ.) και άτομα της μυστικής αστυνομίας, καταστράφηκαν αστυνομικοί φάκελοι και έγιναν εφορμήσεις στις φυλακές. Οι άνθρωποι ήταν ανοικτά επιθετικοί στις αστικές πολιτικές των κούρδων εθνικιστών. Στην Sulaimania οι εθνικιστές peshmergas αποκλείστηκαν από την πόλη και ο υπό εξορία ηγέτης τους Jalal Talabani απετράπη από το να γυρίσει στη γενέτειρά του. Όταν ο ηγέτης του Κουρδικού Δημοκρατικού Κόμματος, Massoud Barnazi, πήγε στο Chamcarnal, κοντά στη Sulaimania, δέχτηκε επίθεση και δύο σωματοφύλακές του σκοτώθηκαν. Όταν οι εθνικιστές μετέδωσαν το σλόγκαν: "Τώρα είναι η ώρα για να σκοτώσουμε τους μπάσθιστές!" ο λαός της Sulaimania απάντησε με το σλόγκαν: "Τώρα είναι η ώρα για τους εθνικιστές να αρπάξουν Πόρσε!", εννοώντας ότι οι εθνικιστές ενδιαφέρονταν μόνο για λεηλασίες.

Μία επαναστατική ομάδα, η "Κομμουνιστική Προοπτική", έπαιξε μεγάλο ρόλο στην εξέγερση. Στις εκδόσεις τους, "Προλεταριάτο", συνιστούσαν τη δημιουργία εργατικών συμβουλίων. Αυτό προκάλεσε φόβο και οργή ανάμεσα στους εθνικιστές, όπως και στο Κομμουνιστικό Κόμμα και τις ομάδες που έχουν αποσχιστεί από αυτό. Αντιμέτωπες με αυτές τις προλεταριακές εξεγέρσεις τα διάφορα αστικά συμφέροντα στην περιοχή έπρεπε να αναβάλλουν τις εχθροπραξίες και να ενωθούν για να τις καταστείλουν. Είναι γενικά γνωστό ότι η Δύση, υπό την ηγεσία των ΗΠΑ, υποστήριζαν προ πολλού το βάνουσο καθεστώς του Σανταμ Χουσεΐν. Τον υποστήριξαν στον πόλεμο ενάντια στο Ιράν. Στηρίζοντας τον Σαντάμ οι δυτικές άρχουσες τάξεις αναγνώρισαν επίσης ότι το Κόμμα των Μπάσθιστών, ως ένα φασιστικό κόμμα με μαζικές βάσεις, ήταν η μόνη δύναμη στο Ιράκ αρκετά ικανή και ανελέητη για να καταστείλει το πετρέλαιο-παραγωγικό προλεταριάτο.

Όμως, η τελική στρατηγική του Σαντάμ για τη διατήρηση της κοινωνικής ειρήνης στο Ιράκ ήταν υπέρ ενός μόνιμου πολεμικού προσανατολισμού και της στρατιωτικοποίησης της κοινωνίας. Αλλά μία τέτοια στρατηγική μπορούσε να οδηγήσει μόνο σε επί πλέον οικονομική καταστροφή και όξυνση των ταξικών ανταγωνισμών. Την άνοιξη του 1990 αυτή η αντίθεση γινόταν κραυγαλέα. Η ιρακινή οικονομία θρυμματίστηκε μετά από 8 χρόνια πολέμου με το Ιράν. Η παραγωγή πετρελαίου, η κύρια πηγή ξένου συναλλάγματος, περιορίστηκε ενώ οι τιμές του πετρελαίου ήταν σχετικά χαμηλές. Οι μόνες επιλογές για να ικανοποιηθούν οι υποσχέσεις ευημερίας που δόθηκαν κατά τη διάρκεια του πολέμου ήταν αύξηση στην τιμή του πετρελαίου ή περισσότερος πόλεμος. Η πρώτη επιλογή μπλοκαρίστηκε από το Κουβέιτ και την Σαουδική Αραβία. Για να λύσει αυτό το αδιέξοδο ο Σαντάμ έκανε ένα τολμηρό βήμα προσαρτώντας το Κουβέιτ και τα πλούσια πετρελαϊκά του κοιτάσματα.

Αυτό έδωσε στην Αμερική την ευκαιρία να επαναβεβαιώσει την πολιτική της ηγεμονία, όχι μόνο στην Μέση Ανατολή, αλλά και σε ολόκληρο τον κόσμο. Με την ελπίδα του εξορκισμού του φαντάσματος του Βιετνάμ, το καθεστώς Μπους προετοιμάστηκε για έναν ολοκληρωτικό πόλεμο. Η κυβέρνηση Μπους ήλπιζε σε μία γρήγορη και οριστική νίκη που θα έδωχνε το Ιράκ από το Κουβέιτ αφήνοντας την ίδια στιγμή το ιρακινό καθεστώς ανέπαφο. Όμως, για να κινητοποιήσει τους πολίτες σε πόλεμο, ο Μπους έπρεπε να εξισώσει τον Σαντάμ με τον Χίτλερ

και έτσι δεσμευόταν όλο και πιο πολύ δημοσίως για την ανατροπή του ιρακινού ηγέτη.

Με αυτή τη δέσμευση η αμερικάνικη κυβέρνηση επιζητούσε να επιβάλλει μία τέτοια στρατιωτική ήττα στο Ιράκ ώστε το Κόμμα των Μπααθιστών θα ήταν υποχρεωμένο να αντικαταστήσει τον Σαντάμ με κάποιον άλλο. Όντως το καθεστώς Μπους κάλεσε ανοικτά τους κυρίαρχους κύκλους στο Ιράκ να αντικαταστήσουν τον Σαντάμ Χουσεΐν με το πλησίασμα της χερσαίας επέμβασης τον Μάρτιο. Όμως, η μαζική λιποταξία των ιρακινών στρατολογημένων και οι επακόλουθες εξεγέρσεις στο Ιράκ έκλειψαν από την αμερικάνικη κυβέρνηση μία τέτοια εύκολη νίκη. Αντί αυτού αντιμετώπισαν την πιθανότητα μετατροπής της εξέγερσης σε μία πλήρους έκτασης προλεταριακή επανάσταση, με όλες τις τρομερές συνέπειες που θα είχε αυτό στην συσσώρευση του κεφαλαίου στην Μέση Ανατολή.

Το τελευταίο πράγμα που ήθελε η αμερικάνικη κυβέρνηση ήταν να συρθεί σε μία παρατεινόμενη στρατιωτική κατάληψη του Ιράκ με στόχο την καταστολή των εξεγέρσεων. Ήταν πολύ πιο βολικό να στηρίξει το υπάρχον κράτος. Αλλά δεν υπήρχε χρόνος για να επιμείνει στην απομάκρυνση του Σαντάμ Χουσεΐν. Δεν μπορούσε να ανεχτεί εύκολα τη διάσπαση που αυτή θα προκαλούσε. Γι' αυτό, σχεδόν σε μία νύχτα, η εχθρική του Μπους απέναντι στον σφαγέα της Βαγδάτης χάθηκε. Οι δύο ανταγωνιστές σφαγείς πέρασαν στην συνεργασία.

Το πρώτο καθήκον ήταν να συντριβεί η εξέγερση στον Νότο που ενισχυόταν από τις φάλαγγες των λιποτακτών που κατέβαιναν από τα βόρεια από το Κουβέϊτ. Αν και αυτοί οι λιποτάκτες στρατιώτες δεν συνιστούσαν καμία στρατιωτική απειλή για τα συμμαχικά στρατεύματα, ή για τον στόχο της "απελευθέρωσης" του Κουβέϊτ, ο πόλεμος παρατάθηκε αρκετά ώστε να βομβαρδιστούν στο δρόμο προς την Basra από τη RAF (αγγλική πολεμική αεροπορία) και την USAF (αμερικάνικη πολεμική αεροπορία). Αυτή η εν ψυχρώ σφαγή εξυπνέτησε μόνο τη διάσωση του ιρακινού κράτους από στασιαστές ένοπλους λιποτάκτες.

Μετά την σφαγή, οι χερσαίες συμμαχικές δυνάμεις αφού κινήθηκαν σαρωτικά μέσω του Νότιου Ιράκ για να περικυκλώσουν το Κουβέϊτ, σταμάτησαν γρήγορα στην Basra και επέτρεψαν στη Ρεπουμπλικανική Φρουρά – επίλεκτα στρατεύματα πιστά στο καθεστώς του Ιράκ – να τσακίσει τους εξεγερμένους. Όλες οι προτάσεις για την επιβολή μίας οριστικής νίκης επί της Ρεπουμπλικανικής Φρουράς ή τη συνέχιση της πορείας προς τη Βαγδάτη για την ανατροπή του Σαντάμ ξεχάστηκαν γρήγορα. Στις διαπραγματεύσεις για την κατάπαυση πυρός οι συμμαχικές δυνάμεις επέμεναν να μείνουν προσγειωμένα όλα τα αεροσκάφη, αλλά επιτράπηκε για "διοικητικούς λόγους" η χρησιμοποίηση των ελικόπτερων που ήταν ζωτικής σημασίας για την καταστολή της εξέγερσης. Αυτή η "προαχώρηση" αποδείχτηκε σημαντική αφότου η εξέγερση στον Νότο καταστάληκε και η προσοχή του ιρακινού Κράτους στράφηκε στην επεκτεινόμενη εξέγερση στο Βορρά.

Ενώ η εξέγερση στην περιοχή της Basra συνετρίβη σχεδόν στο ξεκίνημά της, η εξέγερση στο Βορρά είχε περισσότερο χρόνο να αναπτυχθεί. Ξεκίνησε στη Raniah και εξαπλώθηκε στη Sulaimania και στο Kut και στο αποκορύφωμά της απείλησε να εξαπλωθεί πέρα από το Κουρδιστάν ως την πρωτεύουσα. Ο αρχικός στόχος της εξέγερσης εκφράστηκε στο δημοφιλές σύνθημα: "Θα γιορτάσουμε την Πρωτοχρονιά με τους Άραβες στη Βαγδάτη!". Η ήττα αυτού του ξεσηκωμού οφείλεται τόσο στους κούρδους εθνικιστές όσο και στις δυτικές δυνάμεις και το ιρακινό κράτος.

Όπως όλα τα εθνικιστικά κινήματα, οι κούρδοι εθνικιστές υπερασπίζονται τα συμφέροντα των ιδιοκτητριών τάξεων ενάντια στην εργατική τάξη. Οι περισσότεροι κούρδοι εθνικιστές ηγέτες προέρχονται από πολύ πλούσιες οικογένειες. Για παράδειγμα, ο Talabani κατάγεται από μία δυναστεία που αρχικά στήθηκε από τους Βρετανούς και οι γονείς του έχουν πολυτελή ξενοδοχεία στην Βαγδάτη. Το KDP φτιάχτηκε από πλούσιους εξόριστους που εκδιώχθηκαν από το Κουρδιστάν από τις μαζικές εξεγέρσεις της εργατικής τάξης το 1958 όταν εκατοντάδες γαιοκτήμονες και καπιταλιστές κρεμάστηκαν. Ως αποτέλεσμα αυτών των ενοχλητικών γεγονότων έγινε μία συνάντηση εξόριστων αστών στην Razaah, στο Ιράν, οι οποίοι οργάνωσαν εθνικιστικά τάγματα θανάτου για να σκοτώσουν τους ταξικούς αγωνιστές στο ιρακινό Κουρδιστάν. Αργότερα διέπραξαν ρατσιστικούς φόνους αράβων. Κατά τη διάρκεια του πολέμου Ιράκ-Ιράν πολλοί λίγοι λιποτάκτες προσχώρησαν στους εθνικιστές, ενώ στο PUK δόθηκε αμνηστία από το ιρακινό κράτος με αντάλλαγμα την καταστολή των λιποτακτών.

Οι κούρδοι εθνικιστές, όπως και η διεθνής αστική τάξη, αναγνώρισαν την σημασία ενός δυνατού ιρακινού κράτους για να διατηρήσουν την συσσώρευση κεφαλαίου ενάντια σε μία αγωνιζόμενη εργατική τάξη. Τόσο πολύ που, πράγματι, απαίτησαν να παραχωρηθεί στο ιρακινό Κουρδιστάν η ιδιότητα μίας αυτόνομης περιοχής σε ένα ενωμένο Ιράκ.

Στην εξέγερση βάλανε τα δυνατά τους για να υπερασπιστούν το ιρακινό κράτος. Παρενέβησαν ενεργά για να εμποδίσουν την καταστροφή αστυνομικών φακέλων και κρατικής ιδιοκτησίας, καθώς και στρατιωτικών βάσεων. Οι εθνικιστές εμποδίσαν Άραβες λιποτάκτες να ενωθούν με την "κουρδική" εξέγερση, τους ακόπλισαν και τους έστειλαν πίσω στη Βαγδάτη για να συλληφθούν. Έκαναν ό,τι μπορούσαν για να εμποδίσουν την εξέγερση να εξαπλωθεί πέρα από τα "σύνορα" του Κουρδιστάν, πράγμα που ήταν και η μόνη ελπίδα επιτυχίας της. Όταν το ιρακινό κράτος άρχισε να στρέφει την προσοχή του προς την εξέγερση στο Κουρδιστάν οι ραδιοφωνικές εκπομπές των κούρδων εθνικιστών δεν ενθάρρυναν ούτε συντόνισαν την αντίσταση αλλά αντιθέτως μεγαλοποίησαν την απειλή που έθεταν τα εξαθλιωμένα ιρακινά στρατεύματα που ήταν ακόμη πιστά στην κυβέρνηση και πρότειναν στους ανθρώπους να καταφύγουν στα βουνά. Κάτι το οποίο έκαναν τελικά. Τίποτα απ' όλα αυτά δεν είναι έκπληξη εάν εξετάσουμε την ιστορία τους.

Παρόλο που, όπως είδαμε, υπήρξε αρκετή εχθρότητα απέναντι στους κούρδους εθνικιστές, οι τελευταίοι στάθηκαν ικανοί να αποκτήσουν τον έλεγχο και να φρενάρουν την εξέγερση στο Κουρδιστάν λόγω της οργάνωσής τους και των πλουσιότερων υλικών τους πηγών. Στηριζόμενα προ πολλού από την Δύση – το KDP από τις ΗΠΑ και το PUK από την Βρετανία – τα κουρδικά κόμματα κατάφεραν να ελέγξουν την προμήθεια τροφίμων και πληροφοριών. Αυτό ήταν ζωτικής σημασίας, αφού ύστερα από χρόνια στερήσεων, που αύξησε ο πόλεμος, η αναζήτηση τροφίμων ήταν προέχουσα σημασία. Πολλά άτομα έμειναν ικανοποιημένα με τη λεηλασία τροφίμων, παρά με τη διατήρηση της επαναστατικής οργάνωσης και την ανάπτυξη της εξέγερσης. Αυτή η αδυναμία επέτρεψε στις εθνικιστικές οργανώσεις να παρέμβουν με τα άφθονα αποθέματα τροφίμων τους και τους καλά εξοπλισμένους ραδιοφωνικούς σταθμούς τους.

Ο πόλεμος στον Κόλπο τερματίστηκε από την άρνηση της ιρακινής εργατικής τάξης να πολεμήσει και με τις επακόλουθες εξεγέρσεις στο

Ιράκ. Αλλά αυτές οι προλεταριακές πράξεις τσακίστηκαν από τις συνδυασμένες προσπάθειες των διάφορων διεθνών και εθνικών αστικών δυνάμεων. Για άλλη μία φορά, ο εθνικισμός στάθηκε εμπόδιο στην προλεταριακή επανάσταση. Ενώ είναι σημαντικό να τονίσουμε ότι η πολιτική στην Μέση Ανατολή δεν κυριαρχείται από τον ισλαμικό φονταμενταλισμό και τον αραβικό εθνικισμό, όπως περιγράφεται στον αστικό τύπο, αλλά βασίζεται στην ταξική διαμάχη, πρέπει να ειπωθεί ότι οι άμεσες προοπτικές για την ανάπτυξη της πάλης της εργατικής τάξης στο Ιράκ τώρα είναι χλωμές.

Ο πόλεμος όχι μόνο αποτέλεσε την ήττα της ιρακινής εργατικής τάξης αλλά αποκάλυψε την κατάσταση της ήττας της εργατικής τάξης στις ΗΠΑ και, σε λιγότερο βαθμό, στην Ευρώπη. Το δυτικό αντιπολεμικό κίνημα ποτέ δεν αναπτύχθηκε σε μία μαζική αντίθεση της εργατικής τάξης στον πόλεμο. Παρέμενε υπό την κυριαρχία ενός πασιφιστικού προσανατολισμού που "έθεσε" τον πόλεμο με όρους ενός εναλλακτικού εθνικού συμφέροντος: "Η ειρήνη είναι πατριωτική". Ενώ εξέφρασε την αποστροφή του ολοκαυτώματος των Συμμάχων εναντιώθηκε στο να κάνει οτιδήποτε που θα το έφερνε σε αντιπαράθεση με το κράτος. Αντιθέτως εστίασε σε μάταιες συμβολικές διαμαρτυρίες που απλά υποδαύλιζαν τη λογική της αδυναμίας μπροστά στην πολεμική μηχανή του κράτους. Μετά την ήττα της εξέγερσης η παραπληροφόρηση των δυτικών ΜΜΕ συνεχίστηκε. Το προλεταριάτο παρουσιάστηκε ως αβοήθητα θύματα, έτοιμο να γίνει πελάτης των φιλανθρωπιών, ευγνώμων για τα θεάματα των ποπ-σταρ που πήραν την πρωτοβουλία των συναυλιών-δωρεών. Για όσους θυμήθηκαν την εξέγερση μια μπλούζα "Ας γίνει...Κουρδιστάν" ήταν η προφανής απάντηση. Ενώ η εξέγερση ηττήθηκε δεν μπορούμε να επιτρέψουμε οι στόχοι της και ο τρόπος που ηττήθηκε να διαστραφούν χωρίς πρόκληση: γι' αυτό προέκυψε και αυτό το κείμενο.

Η αποτυχία της εργατικής τάξης να αναγνωρίσει τα ταξικά της συμφέροντα ξέχωρα από τα "εθνικά συμφέροντα" και να σαμποτάρει τις πολεμικές προσπάθειες το μόνο που εξυπηρετεί είναι να εμβαθύνει τους διαχωρισμούς της διεθνούς τάξης μας ανάμεσα σε εθνικά όρια. Οι εξουσιαστές μας τώρα θα είναι πολύ πιο σίγουροι στο να διεξάγουν δολοφονικούς πολέμους χωρίς να βρίσκουν καμία αντίσταση, μία σιγουριά που τους έλειπε από τότε που η εργατική τάξη έθεσε τέλος στον πόλεμο του Βιετνάμ με ανταρσίες, λιποταξίες, απεργίες και ταραχές. Αυτό το φυλλάδιο φτιάχτηκε από επαναστάτες από το Ιράκ και την Βρετανία. Για πληροφορίες μπορείτε να επικοινωνήσετε στις εξής διευθύνσεις:

BM CAT, LONDON WC1N 3XX, UK

PO BOX 3305, OAKLAND CA 94609, USA

ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ !

ΑΝΤΙΘΕΣΗ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟ ΙΡΑΚ

Υπάρχει μία μακρά παράδοση ταξικής πάλης στο Ιράκ, ιδιαίτερα μετά από την επανάσταση του 1958. Με την στρατηγική του Σαντάμ για μία μόνιμη προώθηση του πολέμου για να διατηρηθεί η κοινωνική ειρήνη αυτή η πάλη έχει πάρει συχνά την μορφή της μαζικής λιποταξίας από τον στρατό. Κατά τη διάρκεια του πολέμου Ιράν-Ιράκ δεκάδες χιλιάδες στρατιώτες εγκατέλειψαν τον στρατό. Αυτό προκάλεσε μία μαζική αντίθεση της εργατικής τάξης στον πόλεμο. Με την αναξιопιστία του στρατού αυξήθηκε η δυσκολία του ιρακινού κράτους να εμποδίσει τέτοιες εξεγέρσεις της εργατικής τάξης. Ήταν για αυτό το λόγο που ο Σαντάμ Χουσεΐν χρησιμοποίησε χημικά όπλα ενάντια στην πόλη της Halabja το 1988.

Μετά την εισβολή στο Κουβέιτ υπήρξαν πολλές διαδηλώσεις ενάντια στη συνεχιζόμενη κατάληψή του. Ακόμα και το κυβερνών κόμμα των Μπααθιστών ήταν αναγκασμένο να οργανώσει τέτοιες διαδηλώσεις υπό το σλόγκαν: «Όχι στο Κουβέιτ. Θέλουμε μόνο τον Σαντάμ και το Ιράκ.» με σκοπό να αποτρέψει αντιπολεμικά συναισθήματα. Με τη δραματική αύξηση της τιμής των ειδών πρώτης ανάγκης, μόνο οι τιμές των τροφίμων αυξήθηκαν κατά είκοσι φορές πάνω από το επίπεδο που ήταν πριν την εισβολή, υπήρχε λίγος ενθουσιασμός για τον πόλεμο. Η διαδεδομένη στάση σε όλο το Ιράκ ήταν αυτή του ντεφετισμού. Παρά την αύξηση των 200% στις πληρωμές η λιποταξία από τον στρατό έγινε διαδεδομένη. Μόνο στην πόλη της Sulaimania οι λιποτάκτες εκτιμούνται σε 30.000. Στο Kut υπήρξαν 20.000. Ήταν τόσο μεγάλη η λιποταξία που έγινε σχετικά εύκολο στους στρατιώτες να δωροδοκήσουν την έξοδό τους από το στρατό δίνοντας λεφτά στους αξιωματικούς τους. Αλλά αυτοί οι στρατολογημένοι δε λιποτάκτησαν απλά, οργανώθηκαν. Στο Kut χιλιάδες πήγαν μαζί στο τοπικό αστυνομικό τμήμα και εξανάγκασαν την αστυνομία να θέσει τέλος στην παρενόχληση των λιποτακτών.

Δύο μέρες μετά την έναρξη του πολέμου αντιπολεμικές ταραχές ξέσπασαν στην Raniah και αργότερα στην Sulaimania.

ΦΟΒΟΣ

Ο φόβος της τρομοκρατίας

Ο φόβος των χημικών και πυρηνικών εκρήξεων

Ο φόβος του πολέμου

Ο φόβος της ανεργίας

Ο φόβος της ασθένειας των τρελών αγελάδων

Ο φόβος μίας οικολογικής καταστροφής

Μετά το μαζικό τρόμο στους Δίδυμους Πύργους, βρισκόμαστε τώρα αντιμέτωποι με το θέαμα των αντιποίνων στο Αφγανιστάν από το μεγαλύτερο στρατό του κόσμου. Δε γνωρίζουμε ακόμη σε τι είδους δράση θα προχωρήσει ο σερίφης Μπους και το επιτελείο του. Είμαστε όμως πεπεισμένοι, γνωρίζοντας την έλλειψη λεπτότητας που δείχνει ο στρατός των Η.Π.Α. όταν λειτουργεί ως διεθνής αστυνομική δύναμη, ότι οι ντόπιοι πληθυσμοί θα βυθιστούν στην απόλυτη φτώχεια, με άμεση ή έμμεση συνέπεια το θάνατό τους. Στους χιλιάδες άτυχους πολίτες που βρήκαν το θάνατο στο Παγκόσμιο Κέντρο Εμπορίου και στην Ουάσιγκτον θα προστεθούν ακόμα περισσότερα αθώα θύματα, τα οποία δε φέρουν καμία ευθύνη για αυτό που τους συμβαίνει – ή θα τους συμβεί - στη Νέα Υόρκη, τη Βαγδάτη ή την Πρίστινα. Η βαρβαρότητα φέρνει βαρβαρότητα.

ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ;

Για το μακελειό της 11ης Σεπτεμβρίου οι προβολείς έπεσαν στη συμμορία του Οσάμα Μπιν Λάντεν. Φαίνεται πολύ πιθανό πως αυτός ή κάποιες άλλες ισλαμικές συμμορίες σιτών ή σουνιτών είναι υπεύθυνοι για αυτή την επίθεση. Οι ηγέτες αυτών των κινημάτων αξίζουν μόνο την αποστροφή μας. Αυτοπαρουσιάζονται σαν μυστικιστές γκουρού, παθιασμένοι με το θεό. Είναι όμως πράγματι αυτό που λένε πως είναι; Ή μήπως ενεργούν για να ικανοποιήσουν καλύτερα τη δίψα τους για εξουσία; Δεν είναι δύσκολο να φανταστούμε, αλλά ακόμα κι αν ήταν ειλικρινείς πιστοί, δεν μπορούμε να ξεχάσουμε ότι οι άνθρωποι της εκκλησίας, των τζαμιών και των συναγωγών, χθες και σήμερα, έχουν δείξει και θα ξαναδείξουν πως μπορούν να είναι οι πιο αιμοβόροι υπηρέτες του Κράτους, είτε αυτό είναι ισλαμικό είτε οτιδήποτε άλλο. Ας θυμηθούμε το Χομείνι, τους ακραίους Ραβίνους του Ισραήλ και τους γενοκτόνους ιερείς της Ρουάντα.

Πράγματι, αυτοί οι εγκληματίες (αυτό το όνομα τους αξίζει) έχουν αιχμαλωτίσει ένα μεγάλο μέρος του παγκόσμιου πληθυσμού, κυρίως τους μουσουλμάνους που έχουν μπει στο περιθώριο του βιομηχανικού και τεχνολογικού πολιτισμού του καπιταλισμού. Αυτοί οι εγκληματίες δε διστάζουν να εκμεταλλεύονται το αίσθημα της αδικίας και της εξέγερσης που αναπτύσσουν όλοι αυτοί οι άνθρωποι που πεθαίνουν από πείνα, εξαθλίωση και τοπικούς πολέμους χωρίς καμία ελπίδα και προοπτική για το μέλλον, έρμαια της αδυναμίας τους. Στην Καμπούλ, την Ιερουσαλήμ, την Αίγυπτο, το Σουδάν και αλλού, ο Μπιν Λάντεν και οι συμμορίες του φανατίζουν αυτό τον απελπισμένο κόσμο προτού τον μεταμορφώσουν σε ανθρωπίνες βόμβες για τις αυτοκτονικές και τρομοκρατικές επιχειρήσεις τους, χωρίς κανένα μέλλον πέρα από τη συμμετοχή τους σε αυτές τις ισλαμικές συμμορίες. Να ποιοι βρίσκονται στο πρώτο επίπεδο της ευθύνης, όχι όμως και στο πιο υψηλό.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΔΗΜΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ

Ο κύριος υπαίτιος, ο εκτελεστής των θανάτων στη Νέα Υόρκη, την Ουάσιγκτον, αλλά και όσων έγιναν την ίδια μέρα στην Παλαιστίνη, είναι το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα. Το γεγονός που συνιστά τη βάση για την ανάπτυξη της ισλαμικής τρομοκρατίας είναι η θεμελιώδης ανικανότητα του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής να διευθύνει, με έναν τρόπο μη καταστροφικό, τις φυσικές και ανθρωπίνες τεχνικές πηγές του πλανήτη. Τα τελευταία 20 χρόνια, η ανάπτυξη του ισλαμισμού είναι μια α-

πό τις ενδείξεις της ανικανότητας του παγκόσμιου καπιταλισμού να εντείνει την οικονομική και ιδεολογική ενσωμάτωση τεράστιων περιοχών του πλανήτη. Από την οικονομική κρίση των αρχών του '80 παρατηρείται μια καθυστέρηση στην εξέλιξη αυτής της διαδικασίας ενσωμάτωσης σε ένα μεγάλο μέρος του κόσμου. Για αυτό, όλος ο κυνισμός που περιέχεται σε αυτό τον αντιτρομοκρατικό «ιερό πόλεμο», εκρήγνυται σαν βόμβα και ο G. Bush με την ακολουθία των συμμάχων του παγκοσμίως, ηγείται σήμερα στο όνομα της «δικαιοσύνης, της ελευθερίας και των προοδευτικών αξιών της Δύσης».

ΑΘΛΙΟΙ ΥΠΟΚΡΙΤΕΣ

Οι τρομοκράτες, που αυτοί οι υποκριτές καταδιώκουν σήμερα, είναι οι ίδιοι, που οι Η.Π.Α. πρώτες, τους ανάθρεψαν, τους διαμόρφωσαν και τελικά τους εξόπλισαν. Ο Οσάμα Μπιν Λάντεν, την εποχή του πολέμου με το σοβιετικό στρατό και την αφγανική αντίσταση, καθώς και μετά, στον αγώνα ανάμεσα στους Ταλιμπάν και το Μασσούντ, χρησιμοποιήθηκε και προστατεύθηκε από τις Η.Π.Α.. Οι ίδιοι που προμήθευαν υψηλής τεχνολογίας όπλα στους αιμοβόρους Ταλιμπάν έκλειναν τα μάτια τους μπροστά στο καθεστώς του τρόμου που αυτοί επέβαλαν στον πληθυσμό του Αφγανιστάν. Οι Η.Π.Α. και οι σύμμαχοί τους – Δυτικοί και Άραβες – είναι αυτοί που το 1990 τρομοκρατούσαν έναν Σαντάμ Χουσεΐν, που οι ίδιοι είχαν εξοπλίσει με κάθε τρόπο στο 10ετή πόλεμο του με το Ιράν του Χομείνι, το πρώτο φέουδο αυτής της περιόδου, όταν ο τύραννος της Βαγδάτης ήταν για τη Δύση ένας εντολοδόχος σύμμαχος που (εντάξει) του έλλειπε λίγη δημοκρατία, αλλά ήταν τουλάχιστον ενάρετος δικαστής, με λίγες σοσιαλιστικές διαθέσεις (ως ηγέτης του κόμματος Baath). Όχι. Δε θα πάρουμε ηθικά μαθήματα από αυτούς τους ψεύτες εγκληματίες. Λένε πως θέλουν να καταργήσουν την τρομοκρατία σε όλο τον κόσμο. Όμως, η τρομοκρατία, σε όλες τις εποχές, και κυρίως στον καπιταλισμό, είναι ένα σταθερό όργανο της εσωτερικής και εξωτερικής πολιτικής των κρατών. Με στόχο τη θέσπιση ποινικών νόμων ενάντια στους κοινωνικούς αγωνιστές, οι καπιταλιστές ηγέτες ενθαρρύνουν τρομοκρατικές επιθέσεις ή ακόμα φθάνουν μέχρι και την πλήρη κατασκευή τέτοιων επιθέσεων. Για παράδειγμα, οι βόμβες που τοποθέτησε η ιταλική ασφάλεια το 1969 στην Πλατεία Φοντάνα της Ρώμης, προκαλώντας δεκάδες νεκρούς, αρχικά αποδόθηκε στους αναρχικούς.

Όσον αφορά το Παγκόσμιο Κέντρο Εμπορίου, θα το παραλληλίζαμε με την περίπτωση του Περλ Χάρμπορ. Πολλοί σχολιαστές είχαν διατυπώσει την υπόθεση πως, το Πεντάγωνο ήταν απόλυτα ενημερωμένο για την πρόθεση του ιμπεριαλιστικού στρατού της Ιαπωνίας να βομβαρδίσει την αμερικανική βάση του Περλ Χάρμπορ, όμως επέτρεψαν να εξελιχθεί το γεγονός ώστε ο Λευκός Οίκος να χρησιμοποιούσε το ψυχολογικό σοκ για να κινητοποιήσει το λαό των Η.Π.Α. προς το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Αυτή η υπόθεση, αν και δεν έχει αποδειχτεί είναι πολύ λογική για τα δεδομένα ενός κράτους. Το ίδιο μπορεί να ειπωθεί για τα γεγονότα του 1964, όταν ο πρόεδρος των Η.Π.Α. Λίντον Τζόνσον, για να δικαιολογήσει τη στρατιωτική επέμβαση των Η.Π.Α. στην Ινδοκίνα χρησιμοποίησε κάποιο συμβάν όπου –υποτίθεται– χτυπήθηκαν αμερικανικά πλοία από τις δυνάμεις των Βιετκόνγκ.

Οι πραγματικοί τρομοκράτες είναι όλα τα καπιταλιστικά κράτη. Στην περίπτωση που η τρομοκρατία προέρχεται από λιγότερο ισχυρά κράτη ή από κινήματα που επιζητούν δικό τους κρατικό έλεγχο (βλ. IRA, ETA, εθνικιστική κορσικανική μαφία), τότε στιγματίζεται ως εξοικείωση στη χρήση τρομοκρατικών όπλων, γνώμη με βάση την οποία τα μεγαλύτερα κράτη καταδικάζουν τους κατώτερους τους. Τι; Απεχθείς οι επιθέσεις στους διδυμους πύργους; Φυσικά απεχθείς, όμως ήταν περισσότερο τρομοκρατικές από τις ατομικές βόμβες που έπεσαν στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι; Πιο απεχθείς από τις βόμβες που έριξε η αγγλική αεροπορία, το 1945, στη Δρέσδη; Περισσότερο απεχθείς από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης του Χίτλερ και τα γκούλαγκ του Στάλιν; Περισσότερο απεχθείς από τις επιθέσεις της πολεμικής αεροπορίας των Η.Π.Α. στα χωρία του Βιετνάμ; Περισσότερο απεχθείς από τα σαπιοκάραβα που έδωσε η σοσιαλφιλελεύθερη (ή το αντίστροφο) Γαλλία για να συλλέξει τα θύματα της γενοκτονίας στη Ρουάντα και το Ζαΐρ;

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΩΝ ΨΕΜΑΤΩΝ ΤΟΥΣ

Ποιο σκοπό εξυπηρετεί στις όμορφες, «πολιτισμένες» περιοχές μας η χρησιμοποίηση της αντιτρομοκρατίας ενάντια στο Μπιν Λάντεν; Μόνο για να ληφθούν μέτρα που θα αποτρέψουν την ανάπτυξη της ξένης τρομοκρατίας στα «δικά μας» μέρη; Φυσικά και για αυτό το λόγο αλλά κυρίως για να ενισχυθεί το ήδη υπερτροφικό οπλοστάσιο της εσωτερικής αστυνομικής δύναμης. Ποιες είναι οι προθέσεις των μέτρων αυτών; Μήπως να εξοντώσουν τους ισλαμιστές πράκτορες; Ίσως, όμως κυρίως να ελεγχθούν οι κοινωνικές εκφράσεις της εξέγερσης ενάντια στην καθεστηκυία αστική τάξη. Δεν υπάρχουν, άραγε, αρκετοί, διψασμένοι για καταστροφή, όπως ο Μπερλουσκόνι απέναντι στους διαδηλωτές της Γένοβα, που ήδη σπέρνουν την ιδέα πως, συγκεκριμένες μορφές ριζοσπαστικής κριτικής στον καπιταλισμό, μπορούν να συγκριθούν με την τρομοκρατία; Να, πως εκμε-

ταλλεύονται οι ίδιοι τα θύματα των Δίδυμων Πύργων χωρίς καμία ντροπή. Μια από τις άμεσες εκδηλώσεις της συνεργασίας των Μπλαιρ, Σρέντερ, Σιράκ και λοιπών, να ακολουθήσουν τη «σταυροφορία» του Μπους, υπήρξε η θέληση για την ενίσχυση του γνωστού Ευρω-δικαστικού κατασκευάσματος (δηλαδή σφαίρες και νόμοι).

Είναι δυνατόν να υπάρχουν μόνο ηθικές και δίκαιες προθέσεις πίσω από την στρατιωτική επίδειξη στο Αφγανιστάν; Ελάτε τώρα! Υπάρχουν πολλά άλλα και πιο σημαντικά κίνητρα. Τουλάχιστον τρία:

- Η εγκατάσταση μακροχρόνιων βάσεων στα σύνορα του Περσικού Κόλπου και στην παλιά Γιουγκοσλαβία που ακολουθούν την επιχείρηση ενάντια στον Σαντάμ Χουσεϊν, το 1990, και τον Μιλόσεβιτς στα τέλη του 90' η ανάπτυξη μετώπου από τον στρατό των ΗΠΑ στην Κεντρική Ασία είναι προφανώς το πρελούδιο μίας σταθερής στρατιωτικής εγκατάστασης σε αυτή την περιοχή του κόσμου. Οι ΗΠΑ, που παίζουν τον υπεροπτικό ρόλο του παγκόσμιου χωροφύλακα, δεν είχαν μέχρι τώρα καταφέρει να παγώσουν την στρατιωτική τους παρουσία παρά την (γεωπολιτική) σημασία της περιοχής, δίπλα σε τέσσερις χώρες που κατέχουν πυρηνικά όπλα: Πακιστάν, Ινδία, Κίνα και Ρωσία, σε επαφή με το Ιράν και τις δημοκρατίες της νότιας παλιάς ΕΣΣΔ, χώρος ενδεχομένων ακραίων περιπλοκών συγκρούσεων.

- Στην ίδια περιοχή δίπλα στην Κασπία θάλασσα υπάρχουν επιπλέον σημαντικά κοιτάσματα πετρελαίου, από όπου ξεπηδάει η εκμετάλλευση, κυρίως της διαδρομής των αγωγών, πράγμα που συνιστά μία πηγή εντάσεων ανάμεσα στα τοπικά κράτη.

- Τέλος, υπάρχει και μία τρίτη όψη που πρέπει να λάβουμε υπ' όψιν. Είναι η ανάγκη των ΗΠΑ να επιβεβαιώσουν, μέσω μίας στρατιωτικής εκστρατείας ότι είναι το μόνο ικανό κράτος στο να κατέχει την εξουσία της πρώτης δύναμης στον πλανήτη απαντώντας στις προκλήσεις των χωρών που σχηματίζουν την Ευρωπαϊκή Ένωση. Οι ΗΠΑ δεν μπορούν να βασίζονται αποκλειστικά στην οικονομική τους δύναμη για να εγκαθιδρύσουν την ηγεμονία τους. Σήμερα στο Αφγανιστάν, όπως και χθες στον Κόλπο, όλες οι καπιταλιστικές δυνάμεις σίγουρα έχουν ένα κοινό συμφέρον στο να διασφαλίσουν αυτήν τη ζώνη, να προστατέψουν και να περικυκλώσουν τις πετρελαιοπηγές και λόγω αυτού, να υποστηρίξουν τις στρατιωτικές επιχειρήσεις των ΗΠΑ, ακόμα και αν με αυτό τον τρόπο τους δίνουν το πάνω χέρι στην εκμετάλλευση του μαύρου χρυσού. Εν τω μεταξύ, κατά την διάρκεια αυτής προσωρινής συναίνεσης, η Ευρωπαϊκή δύναμη, η Ιαπωνία, η Κίνα, η Ινδία, κτλ., αρπάζουν κάθε ευκαιρία για να παίξουν το δικό τους διπλωματικό ή οικονομικό χαρτί και προσπαθούν να ελαχιστοποιήσουν εάν όχι και να ανταγωνιστούν την παγκόσμια ανωτερότητα των ΗΠΑ. Κατά αυτόν τον τρόπο θα εμφανιστούν αναπόφευκτα νέες συγκρούσεις.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΟΜΗΡΟΙ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ

Ο Μπιν Λάντεν και οι όμοιοί του κρατούν σε ομηρία τους πληθυσμούς των χωρών που κάποτε ονομαζόταν τρίτος κόσμος. Παρόλο που αυτό είναι αλήθεια, δεν υπάρχει μόνο εκεί ανισότητα, υπάρχει γενικά στη διανομή των καρπών που παράγονται από την ανθρώπινη εργασία. Οι λιγότερο τυχεροί των λεγόμενων καπιταλιστικών παραδείσων είναι εξίσου φυλακισμένοι της καπιταλιστικής μηχανής. Αυτοί που ίσα-ίσα πρόλαβαν μερικά ψίχουλα από την βραχεία περίοδο της οικονομικής ανάπτυξης, δε βλέπουν ήδη τα πρώτα σημάδια του τρόμου της νέας ύφεσης; Εδώ έχουμε και άλλη μία ξεδιάντροπη χρήση της επίθεσης στην Νέα Υόρκη και την Ουάσιγκτον. Στα αεροπλάνα-καμικάζι αποδόθηκε η ευθύνη για την οικονομική ύφεση, που όπως και αν το εκτιμήσει κανείς, είχε φτάσει ήδη. Εξαιτίας των καταστροφικών Μπρίνγκ, οι προλετάριοι στις ΗΠΑ ή αλλού πρέπει να αποδεχτούν ξαφνικές απολύσεις, να πεταχτούν στο δρόμο, αυξάνοντας τον αριθμό των περιθωριοποιημένων, ως ένα σημάδι αφοσίωσης στο θεό Κεφάλαιο, ως ένα σημάδι οικονομικού πατριωτισμού. Πρέπει να ζούμε τη ζωή μας με στόχο να κάνουμε το χρηματιστήριο ευτυχισμένο. Αηδία!

ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ, ΕΝΑΣ ΚΟΣΜΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΟΥ ΦΟΒΟΥ

Τι; Η μάχη του Δυτικού κόσμου ενάντια στον Ανατολικό; Ο πόλεμος των καλών προοδευτικών ενάντια στους κακούς οπισθοδρομικούς; Μας λέτε πως πρέπει να το καταπιούμε αυτό, τι σόι ηλίθιοι νομίζετε ότι είμαστε; Εδώ πανούκλα, εκεί χολέρα, δεν υπάρχει επιλογή ανάμεσα στις δύο μαστιγές. Ο κόσμος είναι εξολοκλήρου καπιταλιστικός και παντού αβίωτος. Ακόμα και όταν δεν πεθαίνουμε από λοιμούς, όταν η μιζέρια κρύβεται μέσα σε χρυσά ενδύματα οι εκμεταλλευμένοι εργάτες διεκδικούν δουλειά ή ανεργία, είμαστε τραμοκρατημένοι. Ανυπόφορο παράδοξο, ζούμε ανάμεσα σε τεράστια μέσα τεχνολογίας, σε τεράστια αποθέματα πολύπλοκων εξοπλισμών, και ακόμα και αν κερδίζουμε λίγο από τον κόπο της εργασίας μας, φοβόμαστε τη δηλητηρίαση από τα τρόφιμα, φοβόμαστε τα γενετικά πειράματα, τις τρελές αγελάδες, το AIDS και τα χιλιάδες άλλα επακόλουθα της ανεξέλεγκτης έκρηξης του καπιταλισμού.

Προστατευμένοι μόνο κατά φαντασία από την τεχνολογία, είμαστε τα πειραματόζωα των λεγόμενων ατυχημάτων του χθες,

Seveso, Bophal ή Τσέρνομπιλ, και του σήμερα, Τουλούζη (σ.τ.Μ. πόλεις όπου σημειώθηκαν «ατυχήματα» σε πυρηνικά ή άλλα εργοστάσια) μαζί με άλλες καταστροφές που θα έρθουν στο μέλλον. Ο καπιταλισμός αναπτύσσει μία απίστευτη δύναμη ανάπτυξης, αλλά δεν ελέγχει τις δυνάμεις που γεννά. Η πτήση του, φρενήρης και τυφλή, μας καταδικάζει στην πτώση. Ζούμε στο φόβο, όλο και πιο συγκεκριμένα, καθώς ο άναρχος παροξυσμός του μας συνθλίβει όπως ένα αεροπλάνο που καρφώνεται με «χειρουργική» ακρίβεια σε έναν ουρανοξύστη.

Η κρατική διεύθυνση δεν έχει τίποτα πιο επείγον ή πειστικό να μας πει ή να μας επαναλάβει από «την ασφάλεια των αθών πληθυσμών». Δεν υπάρχει ασφάλεια στον καπιταλισμό. Είναι ένα απέραντο καθεστώς κοινωνικής ανασφάλειας. Αυτή είναι η μόνη σίγουρη παγκοσμιοποίηση που μπορούμε να περιμένουμε από τον καπιταλισμό.

Σήμερα, η ανθρωπότητα έρχεται αντιμέτωπη με ένα εμπόδιο, διότι η αρμονική ανάπτυξη της απαιτεί μία ριζική ανατροπή της κοινωνικής τάξης, την κατάληψη των μέσων παραγωγής από τους ίδιους τους παραγωγούς με σκοπό την ικανοποίηση των ανθρωπινων αναγκών, και όχι του κέρδους. Αυτή η αλλαγή είναι η εγκαθίδρυση ενός κόσμου χωρίς σύνορα, χωρίς κράτη, χωρίς τάξεις, χωρίς εκμετάλλευση, χωρίς χρήμα. Αυτό το λέμε κομμουνισμό γνωρίζοντας ότι ποτέ δεν υπήρξε, ακόμα κι αν αυτή η λέξη έχει σπλωθεί από την τερατώδη παραχάραξη του Σταλινισμού.

Αυτό είναι μία επανάσταση και ως τέτοια δεν εξαρτάται από την ατομική θέληση αλλά από την δράση μίας κοινωνικής δύναμης που δημιουργήθηκε από τον καπιταλισμό και αντιπροσωπεύει το ακριβώς αντίθετό του. Αυτή η κοινωνική δύναμη που κουβαλάει όλες τις μορφές μιζέριας και καταπίεσης του συστήματος, δεν έχει πραγματικά να χάσει τίποτα και είναι μία παγκόσμια δύναμη, όχι εθνική ή θρησκευτική (μουσουλμανική, εβραϊκή, χριστιανική ή βουδιστική). Η δύναμη αυτή δεν μπορεί παρά να είναι για όλη την ανθρωπότητα, πάνω απ' όλες τις χώρες και τις τοπικές περιοχές, για όλους αυτούς που κερδίζουν με τον ίδιο τρόπο το καθημερινό ψωμί τους, που παλεύουν με τον ίδιο τρόπο ενάντια στην εκμετάλλευση. Είναι ο μεγάλος αριθμός των προλετάρων, της μόνης τάξης που είναι ικανή να απορροφήσει όλες τις κοινωνικές, πολιτικές και πολιτισμικές απαιτήσεις που κατηγοριοποιούν άλλους εκμεταλλευόμενους πληθυσμούς, από τις ΗΠΑ έως το Αφγανιστάν: Να τους ενοποιήσει σε ένα γενικό αντικαπιταλιστικό κίνημα.

Αυτή η δύναμη έχει ήδη δείξει στο παρελθόν, στην Παρισινή Κομμούνα του 1871, στην Ρωσία το 1917, στην Ισπανία τον Ιούλιο του 1936, το 1968 στη Γαλλία, στην Πολωνία το 1980 καθώς και στις απεργίες των εργατών στα πετρέλαια στο Ιράν του Χομείνι το 1979, ότι ήταν δυναμικά ικανή να ανατρέψει ή να ταραξεί το «αστικό» κράτος. Είναι ακόμα ικανή για αυτό.

Προλετάριοι όλου του κόσμου, από όλους εμάς και μόνο εξαρτάται το μέλλον της ανθρωπότητας μαζί με όλους τους φτωχούς και τα άλλα θύματα που περικλείει ο καπιταλισμός. Θα εκπληρώσουμε αυτό το καθήκον αναγνωρίζοντας ξεκάθαρα τον εαυτό μας ως τάξη:

- Καμία ιερή συμμαχία ενάντια στην τρομοκρατία μαζί με το «δικό μας» κράτος: είναι ακόμα πιο τρομοκρατικό και από τις ισλαμικές μαφίες. Ήρθε η ώρα ο φόβος να αλλάξει στρατόπεδο.
- Καμία ιερή συμμαχία με τα καπιταλιστικά αφεντικά, κανένα πατριωτικό καθήκον να σώσουμε το εθνικό κεφάλαιο και το χρηματιστήριο. Ο καπιταλισμός είναι η αιτία της ισλαμικής τρομοκρατίας και ο λόγος που είμαστε υπό απειλή, ή είμαστε καταδικασμένοι να πάμε να γραφτούμε στο ταμείο ανεργίας.
- Κανένας διαχωρισμός ανάμεσά μας. Ο εχθρός μας δεν είναι το αραβικό, εβραϊκό, ευρωπαϊκό, αφγανικό ή αμερικάνικο προλεταριάτο, αλλά ο καπιταλισμός. Δεν πρέπει να χάσουμε τον στόχο, αλλά να κατευθύνουμε σωστά την οργή μας.
- Δεν υπάρχει μέση οδός με τον καπιταλισμό. Δεν επιδέχεται καμία μεταρρύθμιση· δεν είναι ειρηνικός. Δε φθάνουν εκατό χρόνια δύο παγκόσμιων πολέμων, ένα κάρο περιφερειακών πολέμων, του Αφγανορωσικού πολέμου, του πολέμου Ιράν και Ιράκ και μόνο τα τελευταία είκοσι χρόνια: πόλεμος του Κόλπου, πόλεμος στον Καύκασο, πόλεμος στην Βοσνία, πόλεμος μεταξύ Πακιστάν και Ινδίας, πόλεμος στο Κόσοβο...; Δεν είναι όλα αυτά επαρκείς αποδείξεις για την αχρηστία των πασιφιστικών λόγων; Ο καπιταλισμός είναι πόλεμος (ή τρομοκρατία): Πόλεμος στον καπιταλισμό!

Έχουμε αμφιβολίες για το διττό λόγο που μας πετάνε για να δικαιολογήσουν την σταυροφορία ενάντια στον Μπιν Λάντεν. Ας μην σκεφτόμαστε μόνοι αυτές τις ιδέες που διατυπώθηκαν πιο πάνω μας. Ας τις συζητήσουμε δύο, πέντε, είκοσι άτομα, με τους φίλους από τη δουλειά ή σε κοινωνικούς χώρους που περνάμε την καθημερινή ζωή μας. Ας συζητήσουμε το νόημα αυτού του κειμένου ή άλλων του ίδιου πνεύματος.

ΤΑΞΙΚΗ ΠΑΛΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ / ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΜΟ

The Brousse Collective

Ακολουθούν κάποιες "θέσεις" για τον αντιφασισμό, βασισμένες στην παρουσίαση του Μπαρρό πάνω στο βιβλίο για το "Μπιλάν" και την αντεπανασταση στην Ισπανία. Αυτές οι θέσεις δεν είναι αδιαμφισβήτητες, δεν είναι μια βίβλος και ακόμα λιγότερο ένα «ιερό κείμενο» που θα πρέπει να υπογράφεται απαραίτητως, είναι απλά ένα εισαγωγικό κείμενο για μια πιο εκτεταμένη συζήτηση για αυτό το ζήτημα. Όπως ολόκληρο το πολιτικό υλικό της τάξης μας και του αγώνα μας, αυτό το κείμενο πρέπει να γίνει αντικείμενο μιας ζωντανής κριτικής. Οπότε, συζητήστε το και προωθήστε την τάση της ενίσχυσης μιας κοινότητας κριτικής ενάντια στο κεφάλαιο.

1. Η ουσία του αντιφασισμού συνίσταται στον αγώνα ενάντια στο φασισμό προωθώντας τη δημοκρατία, αντιπαραβάλλοντας το ένα στο άλλο, που σημαίνει αγώνας όχι για την καταστροφή του καπιταλισμού, αλλά για να τον αποτρέψει από το να γίνει ολοκληρωτικός. Προωθώντας αυτή την ουτοπία, εκρέπτε τους ταξικούς ανταγωνισμούς: πλέον δεν υπάρχουν δύο αντιμαχόμενες τάξεις: το προλεταριάτο ενάντια στην αστική τάξη, δύο αντιμαχόμενα σχέδια: ο κομμουνισμός / η αναρχία ενάντια στο κεφάλαιο, καταστροφή του παλιού κόσμου ενάντια στη συντήρησή του, κατάργηση της ταξικής κοινωνίας και επιβολή των ανθρωπίνων αναγκών ενάντια στη δικτατορία της αξίας, αλλά αντί για αυτό, αστική πόλωση: «δημοκρατία» ενάντια στο «φασισμό», «κράτος δικαίου» ενάντια στο «αστυνομικό κράτος», «πολίτες» ενάντια στο «στράτο», «κοινοβουλευτισμός» ενάντια στο «δικτατορικό καθεστώς»! Ο φασισμός είναι, στην «καλύτερη» των περιπτώσεων, ταυτισμένος με τον κρατικό ολοκληρωτισμό. Όλες αυτές οι αστικές καμπάνιες είναι η άρνηση στην πράξη των ταξικών ανταγωνισμών, των συγκρούσεων και αδυσώπητων αγώνων τους, συνεπώς με αυτή την έννοια είναι η κυριαρχία της δημοκρατίας! Παίζοντας το παιχνίδι του αντιφασισμού ενδυναμώνουμε αυτό που νομίζουμε ότι παλεύουμε! Οι σύγχρονες αντιφασιστικές καμπάνιες (όπως και οι φασιστικές καμπάνιες) που οργανώνονται από την αστική τάξη στοχεύουν στην ανασυγκρότηση της εθνικής ενότητας γύρω από το Κράτος, στην προσκόλληση των προλεταρίων στην αναπαραγωγή της καπιταλιστικής κοινωνικής σχέσης. Επίσης επιτρέπουν σήμερα, όπως χθες, την αναδημιουργία μιας πόλωσης με σκοπό να εξαπολύσουν ένα νέο πόλεμο που θα επιτρέψει την αναβίωση ενός νέου κύκλου συσσώρευσης.

2. Επομένως το ζήτημα δεν είναι πως η "δημοκρατία" εγγυάται μια ηπιότερη εκμετάλλευση από τη "δικτατορία": ο καθένας "θα προτιμούσε" να γίνεται αντικείμενο εκμετάλλευσης με τον σουηδικό τρόπο παρά να βασανίζεται με το βραζιλιάνικο τρόπο. Έχουμε, όμως, δικαίωμα επιλογής; Στην πραγματικότητα, δεν επιλέγουμε εμείς τον τρόπο με τον οποίο μας εκμεταλλεύονται! Το Κράτος του κεφαλαίου είναι αυτό που πάντοτε αλλάζει τις μορφές της δικτατορίας του, ακολουθώντας τις ανάγκες του για αξιοποίηση. Αυτή η "δημοκρατία" θα μετατραπεί σε "δικτατορία" αμέσως μόλις χρειαστεί. Το Κράτος μπορεί να έχει μόνο μια λειτουργία, την οποία αναλαμβάνει "δημοκρατικά" ή "δικτατορικά".

3. Ο φασισμός μπορεί να γίνει κατανοητός μόνο αν λάβουμε υπόψη μας την προηγούμενη περίοδο: την συντριβή του επαναστατικού κύματος του 1917-21 από την σοσιαλδημοκρατία (βλ. Ρωσία, Γερμανία, Ιταλία, Ουγγαρία, Βουλγαρία, κτλ...). Η σοσιαλδημοκρατία είναι που, πρώτα και πάνω από όλα, αφοπλίζει, ιδεολογικά και πρακτικά, το προλεταριάτο και καταστέλλει στρατιωτικά τις εξεγέρσεις του. Στην Γερμανία, τα Freie Corps, υπό την καθοδήγηση του σοσιαλιστή Νόσκε, αποτέλεσαν την αιχμή του δόρατος για την καμπάνια επανεγκατάστασης της τάξης. Ο φασισμός, όπως ο μεγάλος του αδελφός, ο σταλινισμός, ολοκλήρωσαν "μόνο" το έργο της αντεπαναστάσεως αποτελειώνοντας το ηττημένο προλεταριάτο! Η αποκαλούμενη δικτατορία έρχεται πάντοτε αφού η δημοκρατία έχει τσακίσει τους προλετάρους, με τα συνδικάτα και την αριστερά της. Ο αντιφασισμός κρύβει αυτή τη θεμελιώδη πραγματικότητα ταυτίζοντας το φασισμό με "διαβολικές δυνάμεις" και μετατρέποντάς τον σε παράλογη, μη ιστορική αντίδραση, προερχόμενη από το πουθενά! Η αξιοπιστία του φασισμού στη δεκαετία του '30 μπορεί να εξηγηθεί από το γεγονός ότι πραγματοποιεί εν μέρει το πρόγραμμα της σοσιαλδημοκρατίας: "βελτίωση" των "συνθηκών διαβίωσης", σημαντικά δημόσια έργα, απορρόφηση της ανεργίας, κτλ...

4. Η βασική τακτική όλων των αντιφασιστικών μετώπων είναι να κολλάνε μετά μανίας στο Κράτος την φασιστική ταμπέλα (π.χ. το σύνθημα "CRS=SS" στη Γαλλία), που έχει την ίδια επίδραση με το να καταγγέλλουν τα πολιτικά κόμματα που κυβερνούν το Κράτος. Σε αυτές τις δύο περιπτώσεις, αυτό που κάνει ο αντιφασισμός είναι να αποφεύγει την κριτική του κράτους με πρόσχημα την καταγγελία των κατά περιόδους ηγετών του (κράτους). Ακόμα περισσότερο, ο αντιφασισμός, είναι η προώθηση και η ενδυνάμωση της δημοκρατίας και επομένως του Κράτους της!

5. Ο αντιφασισμός θυμίζει σταθερά τις ναζιστικές σφαγές, με αυτό σκοπεύει να δικαιολογήσει αυτόν τον πόλεμο δίνοντάς του έναν ανθρωπιστικό χαρακτήρα, και ως εκ τούτου, να παραμερίσει την πραγματικότητα πως ο πόλεμος είναι μια υλική αναγκαιότητα για το κεφάλαιο, που του επιτρέπει να εξοντώσει σε μικρό χρονικό διάστημα μια υπέρμετρη μάζα παραγωγικών δυνάμεων. Αλλά κάθε πόλεμος χρειάζεται απαραίτητως μια δικαιολογία για να στρατολογήσει τους προλετάρους κάτω από τις σημαίες του. Ο αγώνας ενάντια στο φασισμό επέτρεψε να δικαιολογηθεί η σφαγή περισσότερων από 50 εκατομμύρια προλεταρίων προωθώντας έναν αγώνα ενάντια στον «ολοκληρωτισμό»! Και παρόλα αυτά, ακόμα και με μια πασιφιστική και αστική ανθρωπιστική ανάλυση, τα ναζιστικά στρατόπεδα συγκέντρωσης δεν ήταν οι μοναδικοί «εφιάλτες» του πολέμου: για παράδειγμα, η ατομική βόμβα στη Χιροσίμα, το Ναγκασάκι, οι φονικοί και μαζικοί βομβαρδισμοί στις μεγάλες γερμανικές πόλεις, οι σφαγές των Sétif στην Αλγερία από το γαλλικό στρατό το Μάιο του 1945, την ίδια την ημέρα της «απελευθέρωσης», κτλ...

6. Η ανάπτυξη του κεφαλαίου συνεπάγεται τις εξής δύο κύριες συνέπειες: την πειθάρχηση των εργατών, επομένως την ήπια ή βίαιη διάλυση του επαναστατικού κινήματος και τον ανταγωνισμό με τα άλλα εθνικά κεφάλαια, επομένως τον πόλεμο. Η καπιταλιστική κοινωνική σχέση συγκροτείται από τον ανταγωνισμό και την εγκαθίδρυση των εθνών που είναι μια υποστήριξη, μια υλική βάση για πολέμους. Κάθε έθνος

παράγει τον εθνικισμό του που είναι ανταγωνιστικός με τον εθνικισμό του γειτονικού έθνους, κάθε έθνος τείνει να μονοπωλεί τα μερίδια της αγοράς του γειτονικού έθνους. Κάθε εθνικισμός είναι ιμπεριαλιστικός στην ουσία, και συνεπώς, ευνοεί τους πολέμους. Κάθε έθνος περιλαμβάνει τους σπόρους του ιμπεριαλισμού, ακόμα και τα αυτοαποκαλούμενα «προοδευτικά» έθνη του τρίτου κόσμου: το Βιετνάμ, η Νικαράγουα, κτλ...

7. Ο θρίαμβος του κεφαλαίου δεν είναι ποτέ τόσο ολοκληρωτικός όσο όταν οι εργάτες κινητοποιούνται για αυτό, πιστεύοντας πως μπορεί να "αλλάξει τη ζωή". Ο διαχωρισμός ανάμεσα στη "δικτατορία" και τη "δημοκρατία" αφορά δύο τρόπους επιτήρησης του προλεταριάτου, είτε με την βίαιη ενσωμάτωσή του, είτε ενσωματώνοντάς το με τη βοήθεια και τη μεσολάβηση των ψευδο-οργανώσεών του (συνδικάτα, κόμματα, ενώσεις, κτλ...). Συμπερασματικά ο αντιφασισμός συνίσταται στην ενδυνάμωση του Κράτους, πάντοτε παρουσιάζεται ως "δημοκρατικός", "νόμιμος", ...καθώς προσδένει το προλεταριάτο στο Κράτος, "αφήνοντας τους ανθρώπους να συμμετέχουν σε αυτό"!

8. Όλοι οι μεταρρυθμιστές της καπιταλιστικής κοινωνίας, φαντάζονται τη δημοκρατία σαν στοιχείο του σοσιαλισμού, στοιχείο που υπάρχει ήδη στον παρόντα κόσμο. «Ο σοσιαλισμός θα είναι πράγματι η απόλυτη δημοκρατία. Η πάλη για το σοσιαλισμό θα συνίσταται σε μια αυξανόμενη κατάκτηση δημοκρατικών δικαιωμάτων μέσα στον καπιταλισμό». Αυτή είναι μια σοσιαλδημοκρατική ιδεολογία που στηρίζεται στη βαθμιαία μεταρρύθμιση της κοινωνικής πραγματικότητας. Ο αντιφασισμός θα καταλήγει πάντα να αυξάνει τον ολοκληρωτισμό· ο αγώνας του για ένα «δημοκρατικό» Κράτος (από τη φύση του) σταθεροποιεί το Κράτος! Για τους επαναστάτες, ο σοσιαλισμός, ο κομμουνισμός, η αναρχία σημαίνουν την ολοκληρωτική καταστροφή της καπιταλιστικής κοινωνικής σχέσης, συνεπώς των τάξεων, του Κράτους, της δημοκρατίας της. Δεν σκοπεύουμε να βελτιώσουμε και συνεπώς να ενδυναμώσουμε στην τελική την εξουσία, αυτό είναι ενάντια σε αυτό για το οποίο αγωνιζόμαστε. Ο φασισμός και ο αντιφασισμός σαν μια ολότητα, είναι οι συμπληγάδες μέσα στις οποίες το κεφάλαιο προσπαθεί να μας συνθλίψει.

9. Όταν οι προλετάριοι συγκεντρώνονται μαχητικά και εθελοντικά στο στρατόπεδο της δημοκρατίας, του αντιφασισμού, του Κράτους, χάνουν όλη τους τη δυνατότητα να υπερασπιστούν το δικό τους ταξικό συμφέρον, δεν υφίστανται ως επαναστατική τάξη, καταστρεπτική αυτής της ταξικής κοινωνίας, ενδυναμώνουν αυτό που ισχυρίζονται πως παλεύουν: το Κράτος! Δεν υπάρχει, όχι πια, αυτόνομο προλεταριακό κίνημα από τη στιγμή που αυτό κλείνεται στα όρια του Κράτους.

10. Το κομμουνιστικό κίνημα μπορεί να νικήσει μόνο αν οι προλετάριοι πάνε πιο πέρα από την απλή εξέγερση (ακόμα και ένοπλη) που δεν επιτίθεται στο ίδιο το σύστημα της μισθωτής εργασίας.

11. Ο ισπανικός πόλεμος χρησιμοποιήθηκε για να πολώσει τους προλετάριους ολόκληρου του κόσμου, από τις «φασιστικές χώρες» όπως και από τις «δημοκρατικές χώρες», γύρω από την αντίθεση φασισμού – αντιφασισμού και έτσι προετοίμασε τη σφαγή του 1939 – 1945. Ήταν μια γενική προετοιμασία του Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου, όπως ήταν οι βαλκανικοί πόλεμοι για το 1914 – 18. Η αστική τάξη προσπαθεί πάντα να σχηματίζει συμμαχίες, ανταγωνιστικά στρατόπεδα, να προσκολλάει τους προλετάριους στις σημαίες της με σκοπό να δώσει μια ισχυρή υλική βάση στη λύση της: τον πόλεμο!

12. Ο αντιφασισμός στηρίζοντας τη δημοκρατική μορφή του υφιστάμενου κράτους και προσπαθώντας να αποτρέψει τη μετατροπή της σε δικτατορία, αφοτλίζει ιδεολογικά και υλικά, τους προλετάριους, διαστρεβλώνοντας και απαξιώνοντας τον ανταγωνισμό που τους φέρνει αντιμέτωπους με το Κράτος, το Κράτος του κεφαλαίου. Ο αντιφασισμός παραδίδει τους προλετάριους στην καταπίεση καλώντας τους να σταματήσουν τον αγώνα τους ενάντια στον ταξικό εχθρό τους. Όμως, αυτός ο ταξικός εχθρός είναι αποφασισμένος να προχωρήσει με τον πιο βίαιο τρόπο! Κάτι τέτοιο έκανε κατά τη διάρκεια των αιματηρών αγώνων της Βαρκελώνης το Μάιο του 1937. Με το δεκανίκι του αντιφασισμού, και σε παγκόσμιο επίπεδο με τη σοσιαλδημοκρατία, το κεφάλαιο διαιρεί τους προλετάριους και τους επαναστάτες οδηγώντας τους στην ήττα και το θάνατο.

13. Για τα ριζοσπαστικά άκρα του προλεταριάτου ο ισπανικός πόλεμος θα αποτελέσει την αρχή της δικαιολόγησης του μελλοντικού πολέμου ενάντια στο φασισμό. Αρνούμενοι να ενταχθούν στην Ιερή Συμμαχία –ακόμα και ενάντια στη ναζιστική Γερμανία– οι προλετάριοι που επέμεναν να αντιστέκονται είδαν αυτή τη Συμμαχία σαν κάτι το ίδιο οδυνηρό με τη φασιστική νίκη. Η μεγάλη ιδεολογική χρήση του ισπανικού πολέμου θα είναι συνεπώς να πολώσει και τους πιο διστακτικούς γύρω από τη δημοκρατία ενάντια στην επιλογή του φασισμού, παρουσιάζοντας την πλευρά της δημοκρατίας σαν τη μόνη δυνατή απάντηση στον πλουτοκρατικό και φασιστικό ολοκληρωτισμό. Η σοσιαλδημοκρατία το 1936 όπως και το 1940 ή το 1914, όπως και πάντα, βρίσκεται στην πρώτη γραμμή της κινητοποίησης των προλεταρίων για τον πόλεμο.

Ο ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΦΟΡΜΟΥΛΑ ΣΥΓΧΥΣΗΣ

Η ΠΑΛΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ ΞΕΚΙΝΑΕΙ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ Ή ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ, Η ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ!

Η προκήρυξη που ακολουθεί γράφτηκε και μοιράστηκε στις αρχές Οκτωβρίου 2001, λίγες μέρες μετά την έναρξη των νατοϊκών αεροπορικών βομβαρδισμών στο Αφγανιστάν

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ Η ΕΙΡΗΝΗ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΔΥΟ ΟΨΕΙΣ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΝΟΜΙΣΜΑΤΟΣ: ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ

Η διαδικασία επιβολής του κεφαλαίου στον πλανήτη ως παγκόσμιος τρόπος παραγωγής ξεκινάει από τον 15ο αιώνα και έκτοτε το κεφάλαιο αναπτύχθηκε μέσω πόλων, πόλοι όπου είναι συσσωρευμένος ο πλούτος οι οποίοι όμως, συνυπάρχουν με πόλους φτώχειας. Είναι σημαντικό να κατανοήσουμε ότι μία είναι η δικτατορία που έχει επιβληθεί σε όλη την υφήλιο, διότι ο διαχωρισμός του κόσμου σε τρεις (αναπτυγμένος, σοσιαλιστικός, τρίτος κόσμος) εξυπηρετεί τα συμφέροντα της κυρίαρχης τάξης εφόσον με αυτό τον τρόπο καταστρέφεται η ενότητα των συμφερόντων και των στόχων του παγκόσμιου προλεταριάτου (δηλ. της ανθρωπότητας). Τα ΜΜΕ θέλουν να μας πείσουν ότι οι καταστάσεις που υπάρχουν και τα γεγονότα που διαδραματίζονται στις χώρες της Μέσης Ανατολής, Αφρικής, Ασίας...είναι προϊόν ενός εντελώς διαφορετικού καθεστώτος από αυτό που υπάρχει στην "τυχερή" Δύση. Έτσι, ενώ μας δείχνουν θεαματικά την καταπίεση των γυναικών του Αφγανιστάν ξεχνάνε να μας πουν ότι οι γυναίκες στην Δύση είναι καταδικασμένες στη μιζέρια της μισθωτής εργασίας – αν και για την κυρίαρχη ιδεολογία η εργασία είναι δικαίωμα και όχι εκβιασμός στη βαρετή ζωή της νοικοκυράς, στην συγκινησιακή φτώχεια των ανοργασμικών σεξουαλικών σχέσεων και στην ζωώδη εκτόνωση στα κέντρα διασκέδασης. Μας δείχνουν την σκληρότητα του καθεστώτος των Ταλιμπάν ενώ ξεχνάνε να μας μιλήσουν για τις βαρβαρότητες του Δυτικού πολιτισμού (ατομικές βόμβες σε Χιροσίμα-Ναγκασάκι, βομβαρδισμός της Δρέσδης το 1945, βομβαρδισμοί σε Ιράκ, Γιουγκοσλαβία, εκτελέσεις κρατουμένων στις ΗΠΑ, αθλιότητα στις μητροπόλεις, νεκρά στην ύπαιθρο). Μας δείχνουν την φτώχεια των άλλων για να κρύψουν την δική μας (φτώχεια σε σχέση με την παραγωγικότητα, φτώχεια σε δραστηριότητα και σχέσεις). Μέσα στο διεθνές σκηνικό της κρίσης που περνάει αυτό το σύστημα, η όξυνση του ανταγωνισμού μεταξύ των καπιταλιστικών καρχαριών γίνεται αναπόφευκτη, η ένταση ανάμεσα στους ιμπεριαλιστές δυναμώνει, πολλαπλασιάζονται οι εστίες πολέμου με την ιδιότητα του "φυσικού" εδάφους όπου αυτοί οι ανταγωνισμοί βγαίνουν βία στην επιφάνεια. Να γιατί δεν χρειάστηκαν και πολλά πειστήρια ότι την επίθεση στο Πεντάγωνο και το Παγκόσμιο Κέντρο Εμπορίου το έκανε ή όχι ο Μπιν Λάντεν, πριν ξεκινήσει η αντεπίθεση στο Αφγανιστάν. Η ουσία της αστικής τάξης, ο ανταγωνισμός, εξαναγκάζει διαρκώς τους αστούς να αντιπάσονται ο ένας στον άλλο και να αντιμετωπίζουν ο ένας τον άλλο σε όλα τα επίπεδα για την διανομή των μέσων παραγωγής και των αγορών (πχ. στην περιοχή της Μέσης Ανατολής ο έλεγχος του πετρελαίου, των αγωγών φυσικού αερίου, η παραγωγή ναρκωτικών...). Έτσι η ενότητα μεταξύ αστών (πχ. ΝΑΤΟ, ΕΟΚ) υπάρχει μόνο για να διεξαχθεί ο πόλεμος γενικά, υπό τις πιο ευνοϊκές για αυτούς συνθήκες, και είναι δυνητικό αυτή η ενότητα να διασπασθεί οποιαδήποτε στιγμή στα ιδιαίτερα κομμάτια της (ως γνωστών οι Ταλιμπάν ήταν κάποτε σύμμαχοι της Αμερικής ενάντια στην Ρωσία, η Γερμανία ήταν εχθρός της Γαλλίας, της Μ. Βρετανίας και της Αμερικής στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο). Τη συγκεκριμένη ιστορική περίοδο δεν παρατηρούμε την σύγκρουση μεταξύ ισχυρών ιμπεριαλιστικών μπλοκ, παρόλα ταύτα δεν μπορούμε να ξέρουμε τι μας επιφυλάσσει το μέλλον.

Αυτός ο πόλεμος που ξεκίνησε το μόνο που θα επιφέρει είναι κέρδος (ο πόλεμος είναι η καλλίτερη αναζωογόνηση της οικονομίας) και ανακατατάξεις για τους κυρίαρχους, θάνατο και μιζέρια για τους εκμεταλλευμένους. Χιλιάδες άνθρωποι αναγκάζονται να γίνουν πρόσφυγες και να εγκαταλείψουν με τη βία τα μέρη που ζούσαν, οι υλικές συνθήκες επιβίωσης χειροτερεύουν δραματικά, αυξάνονται οι αρρώστιες και οι θάνατοι από το απεμπλουτισμένο ουράνιο και τα βιοχημικά όπλα. Μάλλον δεν θα λείψουν οι ανθρωπιστικές βοήθειες για τον αποπροσανατολισμό της "κοινής γνώμης", για να κρατηθούν χιλιάδες προλετάριοι εξαρτημένοι μη έχοντας άλλη πηγή και ίσως στηθεί "μαύρη" αγορά με τα προϊόντα που θα στέλνονται (μήπως βοηθάνε σε αυτό και οι Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις;). Δυστυχώς σαν να μην έφταναν όλα αυτά τα σκατά, παρατηρούμε και έξαρση του ρατσισμού και της ξενοφοβίας (πχ. στις ΗΠΑ μετά την 11η Σεπτεμβρίου έχουν γίνει πάνω από 250 επιθέσεις σε ξένους καθώς και 6 δολοφονίες).

Αλλά η πραγματικότητα αυτού του πολέμου δεν υπάρχει μόνο στο μέτωπο, είναι παντού ! Ήδη πολλές εταιρίες, κυρίως αεροπορικές, προχώρησαν σε χιλιάδες απολύσεις με αφορμή το χτύπημα της 11ης Σεπτεμβρίου και ο κρατικός έλεγχος (δες αστυνομοκρατία παντού) αναπτύσσεται με πρόσχημα την καταπολέμηση της τρομοκρατίας. Η πειθαρχηση του προλεταριάτου σε όλο τον κόσμο είναι σχέδιο Νο1 της αστικής τάξης. Τα ΜΜΕ και οι πολιτικοί επιδιώκοντας την κοινωνική συναίνεση μας ζητούν υπομονή και θυσίες μέχρι όλα δια μαγείας να γίνουν όμορφα και καλά.

Οι απαντήσεις που δίνονται παραμένουν εγκλωβισμένες στον πασιφισμό και στον κλασσικό λενινισμό (αντιαμερικανισμός-αντιιμπεριαλισμός). Αυτό που δε λέγεται είναι ότι ο πόλεμος είναι ένα αποτέλεσμα της κανονικής καθημερινής ζωής αυτό που αφελέστατα αποκαλείται ειρήνη – δουλειά, ψώνια και τηλεόραση – είναι η υγεία του Κράτους και της πολεμικής μηχανής.

Εμείς ως επαναστάτες τονίζουμε :

- Όλοι οι πόλεμοι υπό τον καπιταλισμό είναι πόλεμοι του Κεφαλαίου ενάντια στο προλεταριάτο.
- Καμία εμπλεκόμενη πλευρά δεν είναι υπέρ της ειρήνης ενώ η άλλη υπέρ του πολέμου.
- Δεν υπάρχει πλευρά που να αντιπροσωπεύει την βαρβαρότητα ενώ η άλλη να αντιπροσωπεύει τον πολιτισμό.
- Δεν είμαστε ούτε με τους Ταλιμπάν, ούτε με το ΝΑΤΟ αλλά με την παγκόσμια κοινωνική επανάσταση.
- Ο μόνος πόλεμος στον οποίο θα συμμετάσχουμε είναι ο ταξικός-κοινωνικός.

Τέλος πρέπει να επισημάνουμε ότι ο παλαιστινιακός πατριωτισμός και ο ισλαμισμός δεν είναι παρά σοσιαλδημοκρατικές τακτικές για τον εγκλωβισμό και τον έλεγχο των εξεγερμένων. Μην ξεχνάμε επίσης την άριστη συνεργασία ΗΠΑ-Σαντάμ για την καταστολή της εξέγερσης στο Ιράκ το 1990 και τον αποδεκατισμό των λιποτακτών του Ιρακινού στρατού. Η καταστροφική φύση του καπιταλισμού και το χάος που έχει δημιουργηθεί γίνονται κάθε μέρα όλο και πιο ξεκάθαρα. Για να εκφράσουμε την αντίθεσή μας με αυτό το σύστημα και για να δείξουμε την αλληλεγγύη μας στους προλετάριους στην Γιουγκοσλαβία, στο Αφγανιστάν, στο Ιράκ...

ΝΑ ΕΠΙΤΕΘΟΥΜΕ ΠΡΩΤΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ !
ΑΣ ΚΑΨΕΙ ΚΑΘΕ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΣ ΤΗ ΣΗΜΑΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ ΤΟΥ !
ΟΥΤΕ ΠΟΛΕΜΟΣ ΟΥΤΕ ΕΙΡΗΝΗ, ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ !
ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ !

Ανεξέλεγκτα Προλεταριακά Στοιχεία

ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ:

Τ.Θ. 76148, Τ.Κ. 17110, ΑΘΗΝΑ (ΝΑ ΑΝΑΓΡΑΦΕΤΑΙ Ο ΤΙΤΛΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ)

e-mail: los_incontrolados@yahoo.com

Θέλουμε να ευχαριστήσουμε όσους/ες μας βοήθησαν στην έκδοση αυτού του εντύπου. Η συμβατότητα και βοήθειά τους είναι ανεκτίμητη. Επίσης, θέλουμε να χαιρετήσουμε όλους/ες εκείνους/ες τους/τις προλετάριους/ες που συναντηθήκαμε όλα αυτά τα χρόνια στο δρόμο, στους κοινούς αγώνες μας.

Η Συμμαχία, παίρνοντας στα σοβαρά
το πρόγραμμά της Διεθνοφίλς, είχε
απεριρίξει με περιφρόνιση κάθε
σημειώσαρό με την αστική πολιτική,
όσο ριζοσπαστική και επαναστατική
και αν προπολείται ότι είναι,
προβλίνοντας στο προλεταριάτο ως
τον μόνο δρόμο για μία πραγματική
απελευθέρωση, ως τη μόνη σωτήρια
πολιτική, την αποκλειστικά ΑΡΧΗΓΙΚΗ
πολιτική της κοινοστροφής των πολιτικών
ιδρυμάτων, της πολιτικής εξουσίας,
γενικά της κυβέρνησης, του Κράτους
και ως αναγκαία συνέπεια, την διεθνή
οργάνωση των διεσκαρπισμένων
δυνάμεων του προλεταριάτου σε μία
επαναστατική δύναμη οδηγημένη ενάντια
σε όλη την συγκροτημένη εξουσία της
αστικής τάξης.

Μ. Μπακούλιν
Μετρώσαφα των 114 σελίδων